Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Glæde og Arbejde

FREUDE UND ARBEIT • GLÄDJE OCH ARBETE •

Professor Karl Ritter,
an Meister des deutschen Films

Att vara Karl Ritter,
en Mästare inom cinematografin, väcker

Professor Karl Ritter,
a master of the German film

12. Januar 1941:

48. Geburtstag des Reichsmarschalls Hermann Göring

ADOLF HITLER:

„MIT DER DEUTSCHEN ARBEITSKRAFT SCHLAGE ICH JEDE MACHT DER WELT"

GROSSKUNDGEBUNG IN EINEM BERLINER RÜSTUNGSWERK

Adolf Hitler: »Med den tyske Arbejdskraft slaar jeg enhver Magt i Verden.« Stordemonstration i en Rustningsfabrik i Berlin

Adolf Hitler: »Med den tyska arbetskraften slår jag varje makt i världen.» Massmöte i ett rustningsverk i Berlin

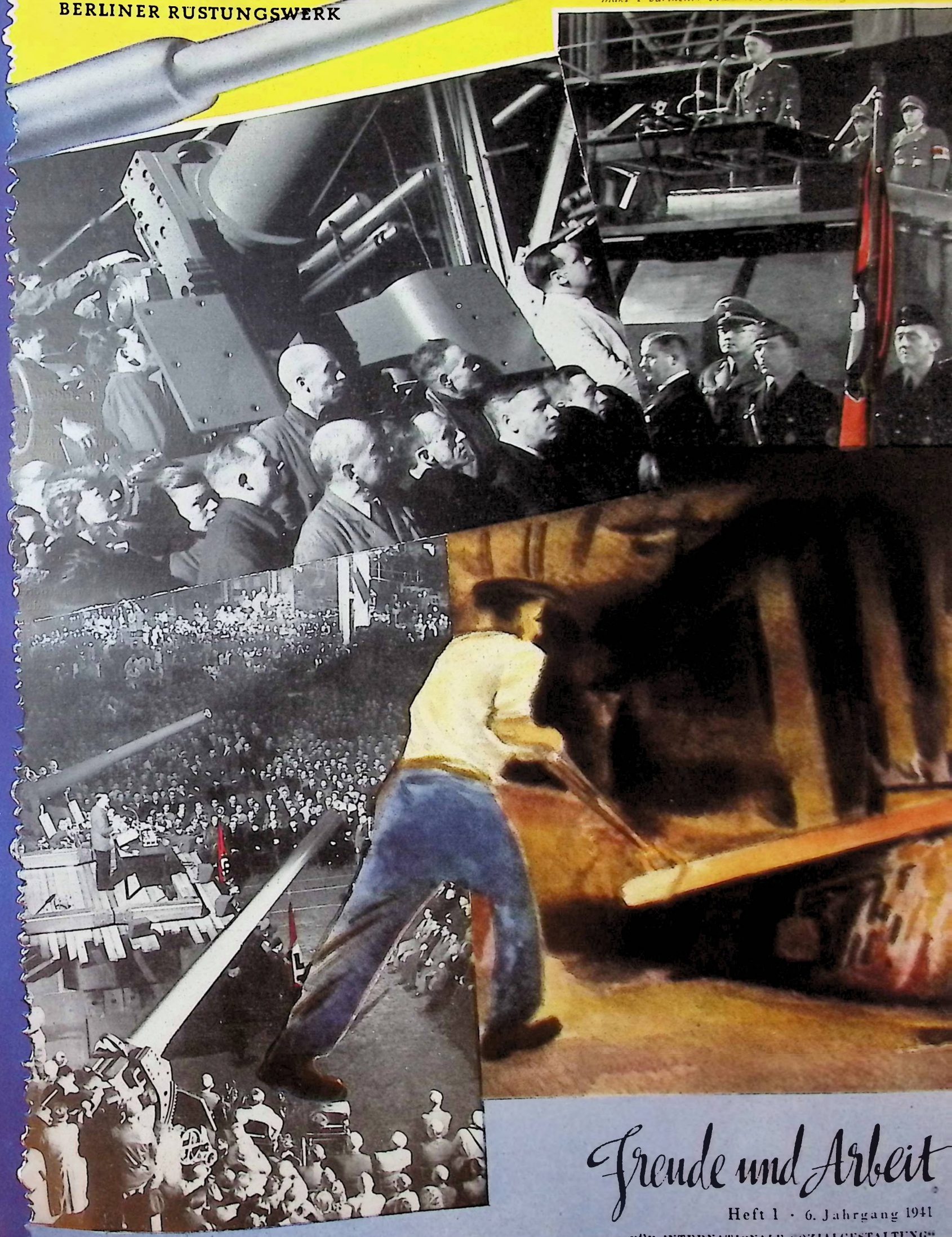

Freude und Arbeit

Heft 1 · 6. Jahrgang 1941

OFFIZIELLES ORGAN DES „ZENTRALAMTES FÜR INTERNATIONALE SOZIALGESTALTUNG"

Dr. Karl Ritter von Halt:

STATIONEN einer

Berlin, im Januar 1941

Es ist ein eigenartiges Gefühl, Länder und Städte, mit denen uns mancherlei Erinnerungen verknüpfen, zum erstenmal wiederzusehen, nachdem der Sturm des Krieges über sie hinweggebraust ist und so vieles verändert hat. Wer, wie Reichssportführer *von Tschammer und Osten*, Dr. *Diem* und ich, schon vor einem Vierteljahrhundert diese westeuropäische Schicksalslandschaft in Augenblicken erlebt hat, die man niemals wieder vergißt, den fesselt natürlich vor allem das im engeren Sinne mit „damals" Zusammenhängende, die Forts, die Hügel und Bergrücken, um die wir kämpften ... die Soldaten, die heute diese Aufgabe übernommen haben und sie vollenden durften ... ihr Dienst und das, womit sie ihre Mußestunden ausfüllen!

Es wird wohl keinen alten Sportler geben, der nicht zutiefst davon bewegt wäre, was aus dem seinerzeit von manchen Kommandostellen noch als gelinder Unfug angesehenen Sport bei der heutigen Truppe geworden ist. Wir hatten freilich das Glück, gerade bei *der* Division einem großen Soldatensportfest beiwohnen zu können, die unter dem Befehl von General *Schörner* steht, — jenes Offiziers, der vor den Olympischen Winterspielen in Garmisch-Partenkirchen mit seinen Jägern für die Herrichtung der schönsten Abfahrtsstrecken sorgte, die der Skisport sich überhaupt wünschen kann. Und jetzt befehligt er eine Division, der man wohl einen wahren Mustersportbetrieb attestieren kann. Da wurde vor den Augen des Reichssportführers (der es sich nicht nehmen ließ, selber die Preise zu verteilen), ein Divisionssportfest „hingelegt", daß man aus dem Staunen kaum herauskam — was den Geist angeht, der das Ganze beseelte, was die Leistungen betrifft, die Organisation: Wie da beim großen Geländelauf, an dem so ziemlich die ganze Division teilnahm, nach einem „Patentverfahren" in Blitzesschnelle alle Einlaufzeiten festgestellt wurden ... Und wie schließlich auch außerhalb des Sportfestes sich der ganze Verkehr fast ausschließlich im Laufschritt abspielte, was für ein Schwung in diesen Offizieren und ihren Männern steckte, die jeden Morgen ihren „Waldlauf" absolvierten, was für eine Stimmung über dem Ganzen lag ... Ja, *da* hat der Sport seine Aufgabe als Kraftquell des Volkes und ideale vormilitärische Erziehung voll erfüllt und gezeigt, was auch noch innerhalb des Dienstes für Möglichkeiten in ihm beschlossen sind! Der Weltkrieg ist zwar niemals „von den Engländern auf den Sportplätzen von

Berlin, Januar 1941

Det er en mærkelig Følelse, som kommer over en ved atter at se de Lande og Byer efter at Krigen er gaaet henover dem og har forandret saa meget. Rigssportsforer *von Tschammer und Osten*, Dr. *Diem* og jeg, som allerede for 25 Aar siden har oplevet disse Landskabers Skæbne i Øjeblikke, som man aldrig glemmer, fængles særligt af det, der havde med »dengang« at gore, Forterne, Bakkerne og Bjergene, om hvilke vi kæmpede ... Soldaterne, som idag har overtaget denne Opgave og fik Lov til at fuldende den ... deres Tjeneste og det hvormed de udfylder deres Timer.

Der eksisterer sikkert ikke nogen gammel Sportsmand, som ikke vilde være blevet bevæget ved at se, hvad den Sport, som i sin Tid af mange Kommandosteder blev anset for et Uvæsen, er blevet til hos de nuværende Tropper. Vi havde Heldet med os ved netop at kunne overvære en stor Soldatersportsfest hos *den* Division, som staar under General *Schörners* Befaling; den Officer, som med sine Jægere i Garmisch-Partenkirchen for de olympiske Vinter-Lege lavede de bedste Baner, som Skisporten overhovedet kunde onske sig. Han har nu Kommandoen over en Division, som man vel kan kalde en Monster-sportsdivision. For Øjnene af Rigssportsforeren, som selv onskede at fordele Præmierne, blev der fremvist en Divisions-sportsfest, som var enestaaende med Hensyn til den Aand, der var over det hele, ogsaa hvad Præstationerne angik og Organisationen ... F. Eks. ved Terrainlobet, hvor saa godt som hele Divisionen deltog, blev Resultaterne konstateret med Lynets Hurtighed efter egen Metode .... Og hvorledes ogsaa udenfor Sportsfesten al Kommen og Gaaen udelukkende foregik i Lob, der var en Fart over disse Officerer og deres Mænd, som hver Morgen absolverede deres »Skovlob«, og hvilken Stemning der laa over det hele ... Ja, *her* har Sporten opfyldt sin Opgave som Folkets Kraftkilde og som den ideale militæriske Foruddannelse; den har vist sig at være en udmærket militærisk Opdrager ogsaa indenfor Tjenesten! ... Verdenskrigen er ganske vist aldrig »blevet vundet af Englænderne paa Eton og Harrows Sportspladser«; men de store Sejre i 1939 og 1940 er for en lille men ikke ubetydelig Del blevet *forberedt* i Stortyskland i Gymnastiksal og paa Sportspladser.

Ogsaa de Indtryk vi fik i Elsass, havde mere eller

Berlin i januari 1941

Det är med en egendomlig känsla man för första gången återser länder och städer, med vilka man är förenad genom många hågkomster, sedan krigets storm har brusat fram över dem och förändrat så mycket. Den, som likt rikssportledaren *von Tschammer und Osten*, d:r Carl *Diem* och jag redan för ett kvartssekel sedan upplevde detta ödesmättade västeuropeiska landskap i ögonblick, som man aldrig glömmer, fängslas naturligtvis framförallt av det, som i trängre mening sammanhänger med »den gången», nämligen forten, kullarna och bergsryggarna, som vi kämpade om — de soldater, som i våra dagar har övertagit den uppgiften och fått fullborda den — deras tjänst och det, varmed de fördriver fritiden.

Det torde väl inte finnas någon gammal idrottsman, som inte skulle känna sig djupt rörd, om han visste, vad som idag bland trupperna har blivit av den fordom av många kommandoställen som lindrigt ofog betraktade sporten. Vi hade visserligen turen att få bevista en stor soldatsportfest hos den division, som står under befäl av general *Schörner*, den officer som före de Olympiska Spelen i Garmisch-Partenkirchen med sina alpjägare sörjde för upprättandet av de härligaste störtloppbanor, som skidsporten överhuvudtaget kan önska sig. Och nu för han befälet över en division, som man väl kan kalla ett sant mönster-sportföretag. Inför rikssportledaren, som inte försummade att personligen dela ut priserna, genomfördes en divisionssportfest i en anda och med prestationer, som kom oss att baxna. Organisationen arbetade bländande, t. ex. vid den stora terränglöpningen, där ungefär hela divisionen deltog, och där löptiderna fastställdes blixtsnabbt enligt ett »patentförfarande». Även utanför sportfestens ram avlöpte hela livet i travtempo. Vilken spänst och kläm i dessa officerare och deras mannar, som varje morgon absolverar sin »skogslöpning», vilken stämning över det hela! ... Ja, där har sporten fyllt sin uppgift som folkets kraftkälla och som idealisk förmilitärisk fostran, och den har visat, vilka möjligheter den inrymmer även inom tjänsten! Världskriget vanns visserligen inte »av engelsmännen på Etons och Harrows sportplatser» — men däremot *förbereddes* åren 1939:s och 1940:s storartade segrar till en liten men oöverskådlig del på Stor-Tysklands idrottsplatser och i dess gymnastikhallar!

Även de intryck, som vi fick i Elsass, hängde mer

---

1. *Von links: Reichssportführer von Tschammer und Osten, Marquis de Polignac, Vertreter Frankreichs im Internationalen Olympischen Komitee, und Dr. Karl Ritter von Halt* • **2.** *Der Reichssportführer und Ritter von Halt mit dem Stadtkommandanten von Straßburg während des Fußballspiels Straßburg-Mannheim, das 3:0 für Straßburg endete* • **3.** *Der Reichssportführer und Ritter von Halt mit elsässischen Schulkindern* • **4.** *Der Reichssportführer bei der Besichtigung eines Forts der Maginotlinie* • **5.** *Der Reichssportführer im Gespräch mit dem Ritterkreuzträger Feldwebel Portsteffen, dem Helden von Eben-Emaël* • **6.** *Reichssportführer von Tschammer und Osten, Minister Parenti, der frühere italienische Sportführer und jetzige Führer des Dopolavoro, und Ritter von Halt mit ihrer Begleitung in Dünkirchen*

1. *Fra venstre: Rigssportsforer von Tschammer und Osten, Marquis de Polignac, Frankrigs Repræsentant i den Internationale Olympiske Komité, og Dr. Karl Ritter von Halt* • **2.** *Rigssportsforeren og Ritter von Halt med Strassburgs Kommandant ved Fodboldkampen Strassburg-Mannheim, som Strassburg vandt*

Ophold under en Sportsrejse i Vestseuropa
En västeuropeisk sportresas etapper

Westeuropäischen SPORTREISE

Eton und Harrow gewonnen worden" — wohl aber sind die großartigen Siege der Jahre 1939 und 1940 zu einem kleinen, aber nicht zu übersehenden Teile auf den Sportfeldern und in den Turnhallen Großdeutschlands *vorbereitet* worden!

Auch die Eindrücke, die wir im *Elsaß* gewannen, hingen mehr oder weniger mit Kriegserinnerungen zusammen. *Straßburg*, das war schon vor dem Kriege eine Hochburg des emporstrebenden deutschen Sports. Jetzt ist es, ebenso wie Metz und manche kleineren Orte Elsaß-Lothringens, dabei, sich diese Stellung wiederzuerobern. Niemals könnte mit solcher Schnelligkeit das Versäumte eingeholt werden, wenn nicht alle *inneren* Voraussetzungen dafür gegeben wären, das heißt, wenn nicht die Sportgesinnung der Elsässer, ihr Gefühl von der Bedeutung und den Aufgaben des Sports, so durchaus *deutsch* wäre. Aus jedem Wort, das man mit Sportführern und Aktiven dort unten spricht, kann man mit Sicherheit schließen, daß das Elsaß die ihm zukommende Stellung auch im deutschen Sportleben sehr bald wieder einnehmen wird.

Sportfragen, die über die deutschen Grenzen hinausreichen, war der Besuch des Reichssportführers in *Paris* und in *Brüssel* zum großen Teil gewidmet. Wir sahen — nach dem Besuch des Generalfeldmarschalls *von Reichenau*, meines Kameraden im Internationalen Olympischen Komitee, einen der verdienstvollsten deutschen Sportpioniere, den hier zu treffen natürlich eine besondere Freude war — in Frankreichs Hauptstadt Jean *Borotra*, den neuen Sportführer, Marquis *de Polignac*, französisches Mitglied im Internationalem Olympischen Komitee *Drigny*, den Vizepräsidenten des Internationalen Schwimmverbandes, Generalsekretär *Denis*, Graf *Castellane*, den französischen Schwimmführer; in Brüssel trafen wir den Präsidenten des Internationalen Olympischen Komitees, den Grafen *Baillet-Latour*, und auch das zweite belgische Mitglied, Baron *de Trannoy*, dazu den Präsidenten des Internationalen Fechtverbandes, Paul *Anspach*, und den des Eishockeyverbandes, Paul *Loicq*.

Eins ergab sich aus all diesen Stimmen, aus allen Begegnungen: Frankreich und auch Belgien haben erkannt, daß sich, wie auf vielen anderen Gebieten, so auch im Sport bedenkliche Unterlassungssünden aufgehäuft haben, denen man jetzt mit Energie zu Leibe gehen will. Die Berufung des jungen Borotra, des berühmten und beliebten „Tennis-Musketiers" von einst — der sich sofort seinen Kameraden Lacoste für das Tennis und den ehemaligen Weltmeister Allais für den Skisport geholt hat — spricht hier eine beredte Sprache. Alle französischen Sportfreunde wünschen, daß der Neubau ganz von unten beginnen möge, das heißt, von der Schule, von der Jugend, von der sogenannten „großen Masse" her, nicht nur von der Meisterklasse aus, bei der es in Frankreich ja bis zuletzt noch relativ am wenigsten gehapert hat. Das Fundament war nicht mehr da — war wohl überhaupt nie in zureichendem Maße vorhanden —, um wirklich und

(Fortsetzung auf Seite 58)

mindre med Krigserindringer at gøre. *Strassburg* var allerede for Krigen den opadstræbende tyske Sports faste Borg. Nu er den, ligesom Metz og mange andre smaa Byer i Elsass-Lothringen ved at generobre sig denne Stilling. Det forsomte kunde aldrig indhentes saa hurtigt, hvis ikke de indre Forudsætninger eksisterede, det vil sige hvis ikke Elsassernes Følelse for Sportens Betydning og Opgaver heltigennem var saa tysk. Naar man her taler med Sportsforere og Aktive, kan man tydeligt mærke, at det ikke vil vare saa længe inden Elsass har genvundet den Stilling, som det tilkommer indenfor den tyske Sport.

Rigssportsføreren besøgte ogsaa *Paris* og *Bryssel*, for der at drøfte Spørgsmaal vedrørende Sporten. Efter at have aflagt Generalfeldtmarskal *von Reichenau* et Besøg, var det os en særlig Glæde i Frankrigs Hovedstad at træffe min Kammerat i den Internationale Olympiske Komité, en af de mest fortjenstfulde Sportspionere, nu den nye Sportsforer Jean *Borotra*, Marquis de *Polignac*, fransk Medlem af I.O.K., *Drigny*, Vicepræsident for det internationale Svømmeforbund, Generalsekretær *Denis*, Grev *Castellane*, den franske Svømmeforer. I Bryssel traf vi Præsidenten for I.O.K., Grev *Baillet-Latour* og Baron *de Trannoy*, desuden Præsidenten for det internationale Fægteforbund, Paul *Anspach*, og Præsidenten for Ishockeyforbundet, Paul *Loicq*.

Eet kunde man slutte af alle disse Stemmer og Moder: Frankrig og Belgien er kommet til den Erkendelse, at der paa Sportens og paa mange andre Omraader er blevet forsømt noget, som man nu med al Energi vil indhente. Udnævnelsen af den unge Borotra — som straks hentede sin Kammerat Lacoste for Tennis og den tidligere Verdensmester Allais for Skisporten — er et Bevis herfor. Alle franske Sportsvenner ønsker, at Genopbyggelsen skal foregaa fra Grunden af, det vil sige, lige fra Skolen, fra Ungdommen, fra den saakaldte »store Masse«, ikke alene fra Mesterklassen af, hvor det jo i Frankrig lige indtil Slut har manglet relativt mindst. Fundamentet var ikke mere forhaanden — hvis dette nogensinde i tilstrækkelig Grad har været Tilfældet — til virkelig

(Fortsættelse paa Side 58)

eller mindre samman med krigshågkomster. *Strassburg* var redan före världskriget en högborg för den uppåtsträvande tyska sporten. Nu håller staden på med att, liksom Metz och mången mindre ort i Elsass-Lothringen, återerövra denna sin forna ställning. Aldrig skulle det försummade kunna gottgöras med sådan snabbhet, om inte alla inre förutsättningar funnes, d. v. s. om inte elsassarnas sportslighet, deras känsla för sportens betydelse och uppgifter, vore så tysk. Av varje ord, som man hör från sportledare och aktiva där nere, framgår det, att Elsass mycket snart kommer att på nytt inta den ställning inom det tyska sportlivet, som tillkommer det.

Rikssportledarens besök i *Paris* och *Brüssel* var till stor del ägnade åt dryftandet av idrottsfrågor, som sträcker sig ut över Tysklands gränser. Efter ett besök av generalfältmarskalk *von Reichenau*, min kamrat i den internationella olympiska kommittén, en av sportens mest förtjänta pionjärer, som det var en särskild glädje att träffa i väster, träffade vi i Frankrikes huvudstad Jean *Borotra*, den nye sportledaren, markis *de Polignac*, fransk ledamot av internationella olympiska kommittén, vicepresidenten i internationella simmförbundet, generalsekreterare *Denis*, och greve *Castellana*, den franske simmarledaren. I Brüssel träffade vi den internationella olympiska kommitténs president, greve *Baillet-Latour* och även den andre belgiske medlemmen, baron *de Trannoy*, dessutom inter nationella faktförbundets ordförande, Paul *Anspach*, och ishockeyförbundets ordförande, Paul *Loicq*.

En sak framkom ur alla dess sammanträffanden och samtal: Frankrike och även Belgien har insett, att det liksom på många andra områden även på sportens har hopats betänkliga underlåtenhetssynder, som man nu med energi går inpå livet. Ett vältaligt språk talar härvidlag utnämnandet av den unge Borotra, den berömde och populäre »tennismusketören» från fordom, som omedelbart har lagt beslag på sin kamrat Lacoste för tennisen och den tidigare världsmästaren Allais för skidsporten. Alla franska idrottsvänner önskar, att återuppbyggnadet skall börja ända nerifrån, det vill säga från skolan, från ungdomen, från den s. k. stora massan, inte från toppklassen, som under de senaste åren relativt sett varit för stor i Frankrike. Det nödvändiga fundamentet fanns inte längre

(Fortsättning på sida 58)

med 3 : 0 • 3. Rigssportsføreren og Ritter von Halt med Skoleborn fra Elsass • 4. Rigssportsføreren beser et Fort i Maginot-Linien • 5. Rigssportsføreren i en Samtale med Ridderkorsbæreren Sergent Portsteffen, Helten fra Eben-Emaël • 6. Rigssportsføreren von Tschammer und Osten, Minister Parenti, den tidligere italienske Sportsforer og nuværende Forer for Dopolavoro, og Ritter von Halt med deres Følge i Dünkirchen

1. Från vänster: Rikssportledare von Tschammer und Osten, markis de Polignac, Frankrikes representant i internationella olympiska kommittén, och där Karl Ritter von Halt • 2. Rikssportledaren och Ritter von Halt tillsammans med stadskommendanten i Strassburg under fotbollsmatchen Strassburg—Mannheim, som slutade 3 : 0 för Strassburg • 3. Rikssportledaren och Ritter von Halt tillsammans med elsassiska skolbarn • 4. Rikssportledaren besöker ett fort i Maginot-linjen • 5. Rikssportledaren i samtal med fältväbel Portsteffen, hjälten från Eben Emaël, som har dekorerats med riddarkorset • 6. Rikssportledaren von Tschammer und Osten, minister Parenti, den förre italienske sportledaren och nuvarande ledaren för Dopolavoro, och Ritter von Halt med sällskap i Dunkerque

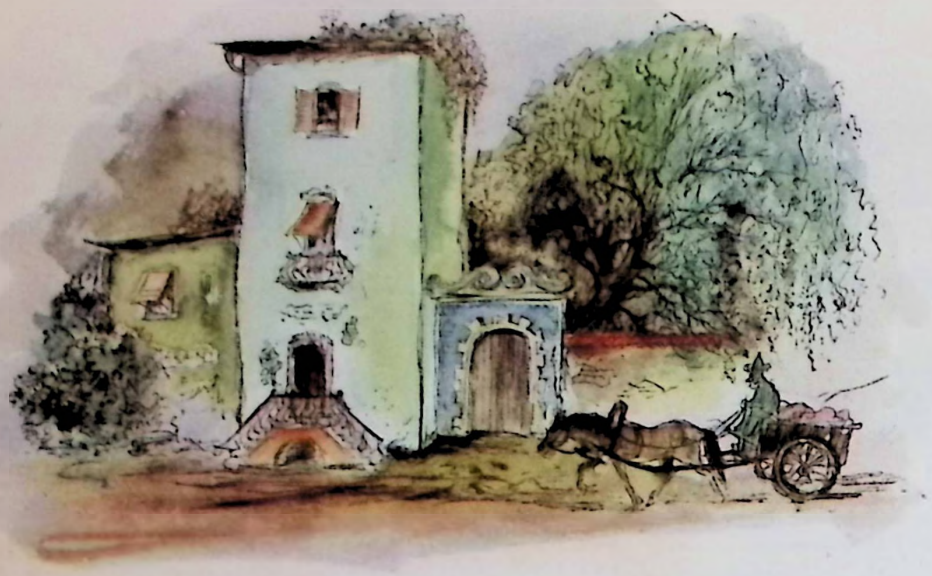

GEFREITER
HERBERT THIELE
ZEIGT

Aquarelle aus dem besetzten Gebiet

1. Straßenbild in der Nähe von Pettoncourt • 2. Aus dem Gefangenenlager von Dieuze • 3. Französische Gefangene • 4. Auf dem Wege von Nancy nach Chambrey • 5. Typen von französischen Gefangenen • 6. Waschplatz in einem französischen Dorf bei Nancy • 7. Straße in Dieuze • 8. Unsere Pferde in der Schwemme • 9. Idyllischer Winkel in einer kleinen französischen Stadt

Underkorporal Herbert Thiele viser Akvareller fra de besatte Omraader

1. Gadebillede i Nærheden af Pettoncourt • 2. Fra Fangelejren ved Dieuze. 3. Franske Fanger • 4. Paa Vejen fra Nancy til Chambrey • 5. Typer paa franske Fanger • 6. Vaskeplads i en fransk Landsby i Nærheden af Nancy • 7. Gade i Dieuze • 8. Vore Heste i Vandingsdammen • 9. Idyllisk Hjørne i en lille fransk By

Underofficer Herbert Thiele visar akvareller från de besatta områdena

1. Gatubild i närheten av Pettoncourt • 2. Från fånglägret i Dieuze • 3. Franska fångar • 4. På vägen från Nancy till Chambrey • 5. Några typer bland franska fångar • 6. Tvättplats i en fransk by nära Nancy • 7. Gata i Dieuze • 8. Våra hästar vid badstället • 9. Idyllisk vrå i en fransk småstad

Anno XIII - N. 268 - Sped. in abb. postale

QUINTA EDIZIONE

Roma - Sabato 9 Novembre 1940-XIX

ABBONAMENTI: Italia, Africa Italiana ... anno L. 72 ... semestre L. 36 ... trimestre L. 18 ... Estero anno L. 120 ... semestre L. 60 ... trimestre L. 30 ... Abbonamento speciale per i lavoratori iscritti alle organizzazioni sindacali anno L. 48 ... semestre L. 24 ... Una copia cent. 50 ... arretrata cent. 60 ...

L'importo degli abbonamenti va versato sul conto corrente postale 1/26 intestato a: «Il Lavoro Fascista» - Roma

IL LAVORO FASCISTA

QUOTIDIANO DEI LAVORATORI

INSERZIONI: Per millimetro di altezza larghezza una colonna: commerciali L. 2,50 ... cronaca L. 4 ... finanziaria, legale, varie L. 5 ... necrologie L. 4 (tasse governative in più di L. 1,25 per cento) - Rivolgersi esclusivamente alla Unione Pubblicità Italiana S. A. - Roma, Via Dogali Italia n. 6 (già via dei Parlamentari e sue succursali).

Direzione, Redazione ed Amministrazione Roma - Piazza Costanzo Ciano, n. 121-125 Telefoni n. 67131 - 67132 - 67133 - 61130

L'uomo delle Squadre dice a colui che si attarda dietro le persiane che la Rivoluzione non è finita, ma dal punto di vista del costume, del carattere, delle distanze sociali è appena incominciata. — MUSSOLINI

Das neue National-Direktorium der Nationalen Faschistischen Partei

Vizesekretäre: Mezzasoma, Pascolato und Gaetani;
Rechtliche Mitglieder: Ricci, Pavolini, Buffarini und Starace;
Vizesekretär der G.U.F., Ippolito;
Präsident des Dopolavoro, O.N.D., Parenti;
Präsident des C.O.N.I., Manganiello.

Auf Vorschlag des Sekretärs der Nationalen Faschistischen Partei unterzeichnete der Duce die Dekrete für die Ernennung der Mitglieder des Nationaldirektoriums der Nationalen Faschistischen Partei. Das Nationaldirektorium setzt sich folgendermaßen zusammen:

Vizesekretär: Fernando Mezzasoma, Jahrgang 1907, Mitglied der Nationalen Faschistischen Partei seit dem 30. 6. 1921, Artillerie-Offizier, Kriegsfreiwilliger, Doktor der Handelswissenschaft, früherer Vizesekretär der G.U.F., Mitglied des Nationaldirektoriums und Vizesekretär der Nationalen Faschistischen Partei.

Michele Pascolato, Jahrgang 1907, Mitglied der Nationalen Faschistischen Partei seit dem 1. 1. 1921. Flieger-Offizier der Königlichen Luftwaffe, Kriegsfreiwilliger, Rechtsanwalt, früherer Bundessekretär von Venedig, Inspektor der Nationalen Faschistischen Partei, Mitglied des Nationaldirektoriums und Vizesekretär der Nationalen Faschistischen Partei.

Alfonso Gaetani, Jahrgang 1903, Mitglied der Nationalen Faschistischen Partei seit dem 18. 10. 1922, Artillerie-Offizier, Doktor der Rechts- und Staatswissenschaften, früherer Bundessekretär von Agrigent.

Rechtliche Mitglieder: Renato Ricci, Korporationsminister; *Alessandro Pavolini*, Minister für Volksbildung; *Guido Buffarini*, Unterstaatssekretär im Innenministerium; *Achille Starace*, Chef des Generalstabes der Miliz.

Mitglieder: Sandro Giuliani, Vertrauensmann der Sansepolcristen-Gruppe, Jahrgang 1885, Sansepolcrist, Faschistischer Freiwilliger, Marsch auf Rom, Frontkämpfer, Journalist, bereits früher Mitglied des Nationaldirektoriums.

Attilio de Cicco, Sekretär des Italienischen Fasc e im Auslande, Jahrgang 1894, Mitglied der Nationalen Faschistischen Partei seit dem 20. 4. 1921, Faschistischer Freiwilliger, Marsch auf Rom, Artillerie-Offizier, Rechtsanwalt, früherer Bundessekretär von Foggia und Mitglied des Nationaldirektoriums der Nationalen Faschistischen Partei.

Orfeo Sellani, Vize-Oberkommandant der G.I.L., Jahrgang 1907, Mitglied der Nationalen Faschistischen Partei seit dem 20. 6. 1922, Faschistischer Freiwilliger, Bersaglieri-Offizier, Kriegsfreiwilliger, Doktor der Ökonomie und Handelswissenschaft, früherer Bundessekretär von Nuoro, Pistoia, Bergamo, Inspektor der Nationalen Faschistischen Partei und Mitglied des Nationaldirektoriums.

Alessandro Bonamici, Vize-Oberkommandant der G.I.L., Jahrgang 1903, Mitglied der Nationalen Faschistischen Partei seit dem 1. 1. 1920, Faschistischer Freiwilliger, Marsch auf Rom, Hauptmann der Bersaglieri, Kriegsfreiwilliger, Diplomkaufmann, früherer Bundessekretär von Verona und Inspektor der Nationalen Faschistischen Partei.

Andrea Ippolito, Vizesekretär der G.U.F., Jahrgang 1903, Mitglied der Nationalen Faschistischen Partei seit dem 1. 11. 1920, Faschistischer Freiwilliger, Major der Infanterie, Kriegsfreiwilliger, Doktor der Ökonomie und Handelswissenschaft, früherer Bundessekretär von Lucca, Littoria und Rom, Mitglied des Nationaldirektoriums der Nationalen Faschistischen Partei.

Rino Parenti, Präsident der Nationalwerke des Dopolavoro, Jahrgang 1895, Mitglied der Nationalen Faschistischen Partei seit Juni 1919, Faschistischer Freiwilliger, Marsch auf Rom, Artillerie-Offizier, Träger der Bronzenen Medaille des V.M., früherer Bundessekretär von Mailand, Mitglied des Nationaldirektoriums der Nationalen Faschistischen Partei.

Raffaele Manganiello, Präsident des Coni, Jahrgang 1900, Mitglied der Nationalen Faschistischen Partei seit dem 1. 1. 1920, Faschistischer Freiwilliger, Marsch auf Rom, Artillerie-Offizier, früherer Bundessekretär von Imperia, Capanzaro, Rhodus, Inspektor der Nationalen Faschistischen Partei und Mitglied des Nationaldirektoriums.

Det Nationale Fascistiske Partis nye National-Direktorium

Vicesekretærer: Mezzasoma, Pascolato og Gaetani;
Juridiske Medlemmer: Ricci, Pavolini, Buffarini og Starace;
Vicesekretær for G.U.F., Ippolito;
Præsident for Dopolavoro, O.N.D., Parenti;
Præsident for C.O.N.I., Manganiello.

Paa Forslag af Sekretæren for det Nationale Fascistiske Parti undertegnede Il Duce Dekretet angaaende Udnævnelsen af Medlemmerne af det Nationale Fascistiske Partis Nationaldirektorium. Nationaldirektoriatet har folgende Sammensætning:

Vicesekretærer: Fernando Mezzasoma, Aargang 1907, Medlem af det Nationale Fascistiske Parti siden den 30. 6. 1921, Artillerioffícer, frivillig Krigsdeltager, Doktor i Handelsvidenskab, tidligere Vicesekretær for G.U.F., Medlem af Nationaldirektoriet og Vicepræsident for det Nationale Fascistiske Parti.

Michele Pascolato. Aargang 1907. Medlem af det Nationale Fascistiske Parti siden den 1. 1. 1921, Flyverofficer i det Kongelige Luftvaaben, frivillig Krigsdeltager, Sagforer, tidligere Forbundssekretær for Venedig, Inspektor i det Nationale Fascistiske Parti, Medlem af Nationaldirektoriet og Vicesekretær for det Nationale Fascistiske Parti.

Alfonso Gaetani, Aargang 1903, Medlem af det Nationale Fascistiske Parti siden den 18. 10. 1922, Artillerioffícer, Doktor i Rets- og Statsvidenskaberne, forhen Forbundssekretær i Agrigent.

Juridiske Medlemmer: Renato Ricci, Korporationsminister; *Alessandro Pavolini*, Minister for folkelig Oplysning; *Guido Buffarini*, Understatssekretær i Indenrigsministeriet, *Achille Starace*, Chef for Militsens Generalstab.

Medlemmer: Sandro Giuliani, Tillidsmand for Sansepolcristgruppen, Aargang 1885, Sansepolcrist, Fascistisk Frivillig, March mod Rom, Frontkæmper, Journalist, allerede tidligere Medlem af Nationaldirektoriet.

Attilio de Cicco, Sekretær for den Italienske Fasci i Udlandet, Aargang 1894, Medlem af det Nationale Fascistiske Parti siden den 20. 4. 1921, fascistisk Frivillig, March mod Rom, Artillerioffícer, Sagforer, tidligere Forbundssekretær for Foggia og Medlem af det Nationale Fascistiske Partis Nationaldirektorium.

Orfeo Sellani, Viceoverstkommanderende for G. I. L., Aargang 1907, Medlem af det Nationale Fascistiske Parti siden den 20. 6. 1922, Fascistisk Frivillig, Bersaglierioffícer, frivillig Krigsdeltager, Doktor i Nationalokonomi og Handelsvidenskab, tidligere Forbundssekretær for Nuoro, Pistoia, Bergamo, Inspektor i det Nationale Fascistiske Parti og Medlem af Nationaldirektoriet.

Alessandro Bonamici, Viceoverstkommanderende for G. I. L., Aargang 1903, Medlem af det Nationale Fascistiske Parti siden den 1. 1. 1920, Fascistisk Frivillig, March mod Rom, Bersaglierikaptain, frivillig Krigsdeltager, Diplomkobmand, tidligere Forbundssekretær for Verona og Inspektor i det Nationale Fascistiske Parti.

Andrea Ippolito, Vicesekretær for G.U.F., Aargang 1903, Medlem af det Nationale Fascistiske Parti siden 1. 11. 1920, Fascistisk Frivillig, Major i Infanteriet, frivillig Krigsdeltager, Doktor i Nationaløkonomi og Handelsvidenskab, tidligere Forbundssekretær for Lucca, Littoria og Rom, Medlem af det Nationale Fascistiske Partis Nationaldirektorium.

Rino Parenti, Præsident for Dopolavoro Nationalværk, Aargang 1895, Medlem af det Nationale Fascistiske Parti siden Juni 1919, Fascistisk Frivillig, March mod Rom, Artillerioffícer, Indehaver af V.M.'s Broncemedalje, tidligere Forbundssekretær for Milano, Medlem af det Nationale Fascistiske Partis Nationaldirektorium.

Raffaele Manganiello, Præsident for Coni, Aargang 1900, Medlem af det Nationale Fascistiske Parti siden den 1. 1. 1920, Fascistisk Frivillig, March mod Rom, Artillerioffícer, tidligere Forbundssekretær for Imperia, Capanzaro, Rhodus, Inspektor i det Nationale Fascistiske Parti og Medlem af Nationaldirektoriet.

IL FOGLIO D'ORDINI

Il nuovo Direttorio Nazionale del P.N.F.

Vice Segretari: Mezzasoma, Pascolato e Gaetani
Membri di diritto: Ricci, Pavolini, Buffarini e Starace
Vice Segretario dei G.U.F., Ippolito - Presidente dell'O.N.D., Parenti - Presidente del C.O.N.I., Manganiello

Il «Foglio d'Ordini» del P. N. F. reca:

Il Duce, su proposta del Segretario del P. N. F., ha firmato i decreti di nomina dei Componenti il Direttorio Nazionale del Partito Nazionale Fascista. Il Direttorio Nazionale è così composto:

Vice Segretari: FERNANDO MEZZASOMA, *classe 1907 - Iscritto al P.N.F. dal 30-6-1921 - Ufficiale di Artiglieria - Volontario di guerra - Dottore in Scienze Economiche e Commerciali, già Vice Segretario del G.U.F., componente il Direttorio Nazionale e Vice Segretario del P. N. F.* MICHELE PASCOLATO, *classe 1907 - Iscritto al P.N.F. dal 1-1-1921 - Ufficiale pilota della R. Aeronautica - Volontario di guerra - Avvocato - già Segretario Federale di Venezia, Ispettore del P.N.F. Componente il Direttorio Nazionale e Vice Segretario del P.N.F.* ALFONSO GAETANI, *classe 1903 - Iscritto al P.N.F. dal 18-10-1922 - Ufficiale di Artiglieria - Dottore in Giurisprudenza e in Scienze Politiche, già Segretario Federale di Agrigento.*

Componenti di diritto: RENATO RICCI *Ministro delle Corporazioni;* ALESSANDRO PAVOLINI, *Ministro della Cultura Popolare;* GUIDO BUFFARINI, *Sottosegretario di Stato all'Interno,* ACHILLE STARACE, *Capo di Stato Maggiore della Milizia.*

Componenti: SANDRO GIULIANI, *Fiduciario del Gruppo Sansepolcristi - Classe 1885, Sansepolcrista, Squadrista, Marcia su Roma, Combattente, Giornalista, già componente il Direttorio Nazionale,* ATTILIO DE CICCO, *Segretario dei Fasci Italiani all'Estero - Classe 1894, iscritto al P.N.F. dal 20-4-1921, Squadrista, Marcia su Roma, Ufficiale di artiglieria, Avvocato già Segretario Federale di Foggia e componente il Direttorio Nazionale del P.N.F.* ORFEO SELLANI, *Vice Comandante Generale della G.I.L. - Classe 1907, iscritto al P.N.F. dal 20-6-1922, squadrista, ufficiale del bersaglieri, volontario di guerra, Dottore in Economia e Commercio, già Segretario Federale di Nuoro, Pistoia, Bergamo, Ispettore del P.N.F., e componente il Direttorio Nazionale* ALESSANDRO BONAMICI, *Vice Comandante Generale della G.I.L. - Classe 1903, iscritto al P.N.F. dal 1-1-1920, Squadrista, Marcia su Roma, Capitano dei Bersaglieri, Volontario di guerra, Ragioniere, già Segretario Federale di Verona e Ispettore del P.N.F.* ANDREA IPPOLITO, *Vice Segretario del G.U.F. - Classe 1903, iscritto al P.N.F. dal 1-11-1920, Squadrista, Maggiore di Fanteria, Volontario di guerra, Dottore in Scienze Economiche e Commerciali, già Segretario Federale di Lucca, Littoria e Roma, Componente il Direttorio Nazionale del P.N.F.* RINO PARENTI, *Presidente dell'O.N.D. - Classe 1895, iscritto al P.N.F. dal 6-1919, Squadrista, Marcia su Roma, Ufficiale d'Artiglieria, Decorato di Medaglia di bronzo al V.M., già Segretario Federale di Milano, Componente il Direttorio Nazionale del P.N.F.* RAFFAELE MANGANIELLO, *Presidente del CONI - Classe 1900, iscritto al P.N.F. dal 1-1-1920, Squadrista, Marcia su Roma, Ufficiale di Artiglieria, già Segretario Federale di Imperia, Capanzaro, Rodi, Ispett. del P.N.F. e Componente il Direttorio Nazionale.*

Fernando Mezzasoma

Michele Pascolato

Alfonso Gaetani

Renato Ricci

Alessandro Pavolini

Guido Buffarini

Achille Starace

Sandro Giuliani

Attilio De Cicco

Orfeo Sellani

Alessandro Bonamici

Andrea Ippolito

Rino Parenti

Raffaele Manganiello

Walter Kiehl: Dr. Ley besuchte Helgoland

Bei den Arbeitern auf vorgeschobenem Posten

Dr. Ley's Besog paa Helgoland · Hos Arbejderne paa en fremskudt Post

D:r Ley besökte Helgoland · Hos arbetare på framskjutna poster

Berlin, im Januar 1941

Reichsleiter Dr. *Ley* besuchte gemeinsam mit Gauleiter und Oberpräsident *Lohse* und dem Gauobmann der Deutschen Arbeitsfront *Bannemann* die *Insel Helgoland*, um als Abschluß seiner Inspektionsreise durch den Gau Schleswig-Holstein zu den schaffenden Menschen Helgolands zu sprechen.

Die Hin- und Rückfahrt nach Helgoland wurde auf einem Kriegsfahrzeug der Kriegsmarine durchgeführt, wobei der Küstenbefehlshaber und der Führer der Minensuchverbände Nord den Reichsorganisationsleiter der NSDAP. begleiteten.

Hier, auf vorgeschobenem Posten, schaffen seit langer Zeit deutsche Menschen in zäher Hingabe, beseelt von dem Willen, den Kameraden der Wehrmacht an Einsatzbereitschaft nicht nachzustehen. Die Männer, denen Dr. Ley auf Helgoland begegnet, haben sich den Wind schon in den verschiedensten Gegenden des großdeutschen Machtbereiches um die Nase wehen lassen. Der Rundgang durch ihre Quartiere dauert viele Stunden.

Es sind nicht wenige, die mit Dr. Ley sprechen wollen. Von ihrer Arbeit, aus ihrem Alltag, von ihrer Familie erzählen sie dem Mann, von dem sie wissen, daß sein Ohr und sein Herz ihrem Schaffen und ihrem Sinnen und Denken gehören.

Aus den frischen Gesichtern der Arbeiter spricht das Bewußtsein, Mitglied eines Volkes zu sein, das im stolzen Kampf um sein Lebensrecht steht. Aber noch ein weiteres kommt hier auf Helgoland hinzu. Ein 85-Millionen-Volk kann ohne die See nicht leben, und wenn es eine Macht der Erde gibt, die ihm diese See zu verbieten sucht, so bleibt immer nur eins übrig: diese Macht so oder so zu brechen.

Wenn unser Volk nach der ihm auferlegten Sendung leben will — diese Erkenntnis ist Gemeingut jedes einzelnen, den wir hier treffen — muß es die Fesseln, die ihm Haß, Mißgunst und Unverstand auferlegten, sprengen. Daß dieses Ziel nicht mit faulen Kompromissen zu erreichen ist, wissen auch die Helgoländer Arbeiter sehr gut. So zieht sich durch alle Unterhaltungen mit ihnen eine Kampfbereitschaft, die ihre Kraft aus der unerschütterlichen Zuversicht auf den Endsieg und damit aus dem Glauben an den vom Führer eingeschlagenen Weg schöpft.

Es entspricht nur der Stimmung, die uns hier umgibt, wenn Dr. Ley in seiner Rede — viele tausend Männer und Frauen drängen sich am Platz der Kundgebung um den Reichsorganisationsleiter — vom Wollen und Wirken des Führers erzählt. „Einer aus eurer Mitte", sagt Dr. Ley, „einer, der eure Arbeit, eure Lage und eure Sorgen kennt wie kein anderer im Volke, steht an der Spitze des Reiches als Staatsbürger, Feldherr, Führer des Volkes und als euer Kamerad!

Nicht einen Augenblick hat Adolf Hitler in diesem gigantischen Ringen, das er zu meistern hatte, die Für- und Vorsorge für euer und eurer Familie persönliches Schicksal außer acht gelassen. Ein Sozialwerk, wie es in diesem Ausmaße und in dieser durchgreifenden Planung ohne Vorbild in der Welt ist, wird vom Führer geschaffen und ist durch seine Verfügungen und Anordnungen eindeutig sichergestellt. Dieses Sozialwerk trägt — wie auch das jetzt verkündete gewaltige Wohnungsbauprogramm erkennen läßt — den Stempel der persönlichen Fürsorge und Gedankenwelt des Führers."

Berlin, i Januar 1941

Rigsleder Dr. Ley besøgte Øen Helgoland sammen med Gauleiter og Overpræsident Lohse og Gauobmann for den Tyske Arbejdsfront for der, som Afslutning paa sin Inspektionsrejse i Slesvig-Holsten at tale, til Arbejderne.

Rejsen til og fra Helgoland foretoges paa et af Krigsmarinens Krigsfartøjer, hvorved NSDAP.'s Rigsorganisationsleder blev ledsaget af den Kystkommanderende og Føreren for Minesogerflotillen Nord. Her paa denne fremskudte Post arbejder tyske Mennesker maalbevidst og besjælet af Viljen ikke at staa tilbage for Soldaterkammeraterne i Indsatsberedskab. De Mænd, som Dr. Ley moder her paa Helgoland, har allerede været indsat til Arbejde i de forskelligste Egne i det stortyske Rige. Besoget i deres Lejre varer i flere Timer.

Det er ikke faa, som vil tale med Dr. Ley. De fortæller ham om deres Arbejde, om deres Familier o. s. v. De ved, at hans Hjerte tilhører dem og deres Arbejde, deres Stræben og deres Tanker. Deres friske Ansigter fortæller, at det er dem bevidst, at de tilhører et Folk, som befinder sig i den stolte Kamp om Eksistensberettigelsen. Men det er ikke alt. En Nation med 85 Millioner Mennesker er ikke i Stand til at leve uden Havet, og hvis der findes en Magt i Verden, som soger at forhindre dette, saa er der kun een Udvej; at knække denne Magt, ske hvad der vil.

Hvis vort Folk vil leve i Overensstemmelse med den af Skæbnen paalagte Mission — denne Erkendelse tilkommer enhver, som vi moder her — saa maa det sprænge de Lænker, som paalægger det Had, Misundelse og Uforstaaelighed. At dette Maal ikke kan naas ved billige Kompromiser, ved ogsaa Arbejderne paa Helgoland. Saaledes kan man mærke paa Arbejderne ved Samtalerne, at de er beredte til den Kamp, som skaber Styrke og Tillid til den endelige Sejr og dermed Tilliden til den Vej, som Foreren er slaaet ind paa.

Det svarer til den Stemning, som her omgiver os, naar Dr. Ley fortæller om Forerens Virken og Vilje. Mange Tusinde Mænd og Kvinder omringer Rigsorganisationslederen. »En Mand fra Jeres Stand«, saaledes siger Dr. Ley, »en Mand, som kender Jeres Arbejde og Jeres Bekymringer som ingen anden, staar i Spidsen for Riget som Statsborger, Feldtherre, Folkets Fører og som Jeres Kammerat!

Ikke et eneste Øjeblik i denne gigantiske Kamp har Adolf Hitler glemt Omsorget for Jeres Familiers personlige Skæbne. Ved Forerens Bestemmelser og Anordninger er dette Socialværk blevet skabt og sikret, et Socialværk, som er enestaaende i Verden. Dette Socialværk bærer Stemplet af Forerens personlige Omsorg og Tanker — som ogsaa det nu bekendtgjorte Program til Opforelse af Boliger tyder paa«.

Berlin, i januari 1941

Riksledare d:r Ley besökte tillsammans med distriktledare och överpresident Lohse samt distriktförmannen inom Tyska arbetsfronten ön Helgoland för att som avslutning på sin inspektionsresa genom provinsen Schleswig-Holstein tala till den arbetande människan på Helgoland.

Dit- och återresan till Helgoland gjordes på ett krigsfartyg, varvid riksorganisationsledaren ledsagades av kustbefälhavaren och ledaren för de nordliga minsvepningsförbanden. Här på denna framskjutna post, arbeta sedan lång tid tillbaka tyska människor med seg hängivenhet, besjälade av viljan att icke vara sämre än sina kamrater inom hären, när det gäller att göra sin insats. Dessa män, som d:r Ley möter här på Helgoland ha redan låtit vinden blåsa om öronen på sig i de mest skilda trakter av det stortyska riksområdet. Rundgången genom deras kvarter tar flera timmar.

Det är inte få, som vill tala med d:r Ley. Om sitt arbete, om sin vardag och sina familjer berätta de för den man, om vilken de veta, att hans öra och hjärta står öppet för deras arbete deras idéer och tankar. Ur deras friska ansikten talar medvetandet om att tillhöra ett folk, som befinner sig i den stolta striden om sin livsrätt. Men ännu en faktor tillkommer här på Helgoland. Ett folk på 85 miljoner kan inte leva utan havet, och om det finns en makt på jorden, som försöker att förbjuda det tillgången till havet, så återstår blott ett: att bryta ned denna makt på ett eller annat sätt.

Om vårt folk vill leva med sin kallelse — denna insikt är gemensam för var och en, som vi möta här — måste det spränga sönder de fjättror, med vilka hat, missgunst och oförståelse har belagt det. Att detta mål ej kan nås med dåliga kompromisser, vet också varje arbetare på Helgoland mycket väl.

Under samtalet med dem, märker man en ständig stridsberedskap, som hämtar kraft ur den orubbliga tron på en slutgiltig seger och därmed tron på att den väg, som Ledaren har slagit in på, är den rätta.

Det motsvarar också helt den stämning, som här omger oss, när d:r Ley i sitt tal — många tusen män och kvinnor trängas på platsen för församlingen kring riksorganisationsledaren — berättar om Ledarens vilja och verk.

»En man ur eder mitt», säger d:r Ley, »en, som känner till ert arbete, ert läge och edra bekymmer som ingen annan i hela folket, står i spetsen för riket som statsborgare, fältherre och folkets ledare samt som er kamrat!

Inte ett ögonblick har Adolf Hitler i denna gigantiska kamp, som han måste mästra, uraktlåtit omsorgen för ert och edra familjers personliga öde. Ett socialt verk, såsom det i hela sin omfattning och sin genomgripande planläggning är utan förebild i världen, skapas av Ledaren och har genom hans förordningar och åtgärder entydigt tryggats. Detta sociala verk bär — såsom också det nu förkunnade väldiga bostadsprogrammet låter oss se — prägeln av Ledarens personliga omvärdnad och idévärld.

Zu unserem farbigen Umschlagblatt: Geleitwort von Professor Karl Ritter

Til vor kulorte Omslagsside: Lejdeord af Professor Karl Ritter

Till vårt färgomslag: Ett motto av professor Karl Ritter

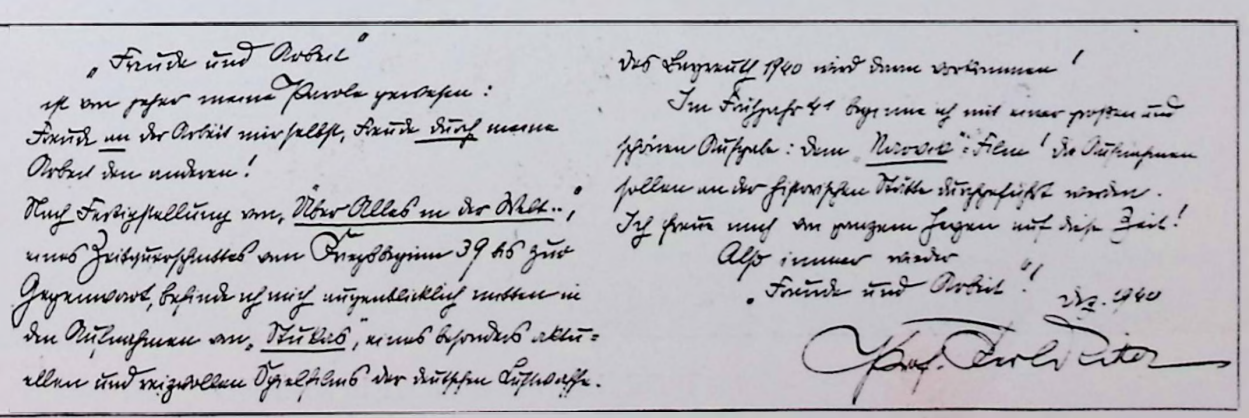

Nach Originalfarbfoto (Agfacolor) von Ludwig La

MIT DR. LEY NACH HELGOLAND

Med Dr. Ley til Helgoland • Med d:r Ley till Helgoland

SOLDAT KURT KRANZ SIEHT IN NORWEGISCHE BAUERNSTUBE

Soldaten Kurt Kranz ser en norsk Bondestue • Soldaten Kurt Kranz tittar in i en norsk bondstuga

Vorbedingungen für den Sieg:

DAS AUTARKISCHE

Rom, im Januar 1941

Als im Herbst 1939 die verantwortlichen Minister Englands immer noch allwöchentlich die neueste Fassung der Kriegsziele Großbritanniens proklamierten, hörten wir mehrfach die Behauptung, daß der Sieg der Demokratien auch das Ende der von den totalitären Regimen betriebenen autarkischen Politik und die triumphale Rückkehr des Freihandels bedeuten würde, jenes Systems, das seit Mitte vorigen Jahrhunderts der gesamten Welt Gedeihen und Wohlstand brachte.

Abgesehen von der heuchlerischen britischen Formulierung sind auch wir davon überzeugt, daß die englischen Staatsmänner einmal aufrichtig waren, und daß England mit den wirtschaftspolitischen Prinzipien der Achsenmächte „tabula rasa" machen wollte. Ohne die ganze Tragweite zu ermessen, hatten sie die ungeheure Auswirkung dieser Prinzipien auf das Geschick und die Geschichte der Menschheit intuitiv erfaßt.

Die von Italien und Deutschland in aller Stille aber mit Beharrlichkeit auf allen Gebieten realisierte Autarkie ging über die Grenzen einer reinen und einfachen Manifestierung der Wirtschaftspolitik hinaus, um in großartiger Weise die verhaßte Plattform englischer Hegemonie auf dem alten Kontinent anzugreifen.

Das System des Freihandels, das mit der seit Jahrhunderten von England verfolgten Politik des Aufkaufs der Kolonialgüter und Rohstoffe der ganzen Welt verkuppelt war, gab dem Empire die Möglichkeit, durch Stützung auf die Goldwährung als Generalnenner des internationalen Handels nach seinem Gefallen das Leben anderer europäischer und außereuropäischer Völker zu kontrollieren und zu lenken.

Am härtesten erfuhr dies Deutschland während des Weltkrieges, als es durch fehlende angemessene Selbsthilfemöglichkeiten auf dem Gebiete der Lebensmittelversorgung die Knie beugen und den infamen Versailler Vertrag unterschreiben mußte. In den letzten beiden Kriegsjahren, 1917 und 1918, erlitten die Deutschen die Wirkungen einer harten Blockade, auf die das Land völlig unvorbereitet war.

Verschiedentlich wurde behauptet, daß Deutschland wegen des Fettmangels unterlag; andere gaben mit vielleicht mehr Recht dem Vitaminmangel die Schuld. Gewiß ist jedoch, daß England damals leichtes Spiel hatte, da sich Deutschland keinerlei Kriegsreserven geschaffen hatte und während des bewaffneten Konfliktes wegen Mangel an Arbeitskräften, Düngemitteln und landwirtschaftlichen Maschinen keine Vorkehrungen treffen konnte, die seine Widerstandskraft stärken und zum Siege helfen konnten.

Eine weitere lehrreiche Erfahrung machte Italien während des italo-abessinischen Konfliktes durch, als die gemeinsame Belagerung der von England geleiteten 52 Nationen versuchte, durch das verabscheuungswürdige Mittel der Erpressung Mussolini die politischen Direktiven Albions aufzuzwingen, das mit Neid darauf sah, wie Italien sich auf dem „imperialen Wege nach Indien" festsetzte.

Der damalige Versuch wurde zu einem kläglichen Fehlschlag. England, oder vielmehr der größte Teil seiner angeblichen Staatsmänner, gab Marschall Badoglio bzw. den Schwarzhemden Mussolinis die Schuld, die weit eher, als es der große englische Generalstab vermutete, Addis Abeba erreichten.

Rom, i Januar 1941

Da Englands ansvarlige Ministre endnu i Efteraaret 1939 stadig fortsatte med hver Uge at proklamere Storbritaniens Krigsmaal i den nyeste Variation, blev det flere Gange hævdet, at Demokratiernes Sejr ogsaa vilde betyde Enden paa den af de totalitære Stater drevne autarkiske Politik og den triumferende Tilbagevenden til Frihandelen, til det System, som siden Midten af forrige Aarhundrede havde bragt hele Verden til Blomstring og Velstand.

Bortset fra den hyklerske britiske Formulering er ogsaa vi overbevist om, at de engelske Statsmænd for en Gangs Skyld har været oprigtige, og at England vilde gore »tabula rasa« med Aksemagternes erhvervspolitiske Principer. Uden at kunne overse disse Principers hele Rækkevidde, havde de intuitivt fattet deres uhyre Indflydelse paa Menneskehedens Skæbne og Historie.

Det af Italien og Tyskland i al Stilhed, men ufortrodent paa alle Omraader realiserede Autarki gik langt ud over Grænserne for en ren og skær Manifestering af Erhvervspolitiken for paa en virkningsfuld Maade at angribe det engelske Hegemonis forhadte Magtstilling paa det gamle Kontinent.

Frihandelssystemet, som havde været sammenkoblet med den af England i Aarhundreder drevne Politik: at opkobe hele Verdens Kolonialvarer og Raastoffer, har givet Imperiet Mulighed for, ved at stotte sig til Guldmontfonden som den internationale Handels Generalnævner, at kontrollere og dirigere andre evropæiske og ikke-evropæiske Folks Liv, som det passede det.

Haardest fik Tyskland dette at fole under Verdenskrigen, da det paa Grund af manglende Chancer for at klare sig selv paa Levnedsmiddelforsorgelsens Omraade maatte boje Knæ og maatte underskrive den nederdrægtige Versaillestraktat. I de sidste to Krigsaar 1917 og 18 led Tyskerne under Virkningen af en haard Blokade, som Landet var fuldstændig uforberedt paa.

Fra forskellige Sider blev det hævdet, at Tyskland bukkede under paa Grund af Fedtstofmangelen; andre gav, maaske med mere Ret, Vitaminmanglen Skylden. Et er imidlertid sikkert, at England dengang havde let Spil, da Tyskland ikke havde skaffet sig nogensomhelst Krigsreserver og under den væbnede Konflikt som Folge af Mangel paa Arbejdskraft, Godningsstoffer og Landbrugsmaskiner ikke kunde foretage nogen Foranstaltninger, der kunde styrke dets Modstandskraft og hjælpe det til Sejr.

En anden lærerig Erfaring gjorde Italien under den italiensk-abessinske Konflikt, da 52 Nationer under Englands Forerskab ved en fælles Belejring forsogte at paatvinge Mussolini Englands politiske Direktiver ved Hjælp af et saa afskyeligt Middel som Udpresning, blot fordi England med Misundelse saa, hvorledes Italien satte sig fast paa »Imperiets Vej til Indien«.

Det dengang anstillede Forsøg blev en ynkelig Fiasko. England, eller rettere en stor Del af dets saakaldte Statsmænd, gav Marskal Badoglio eller Mussolinis Sortskjorter Skylden derfor, idet disse langt hurtigere, end den store engelske Generalstab formodede, naaede Addis Abeba.

Tyskland havde imidlertid ikke glemt Verdenskrigens smertelige Lære, ligesom Italien heller ikke gleme Sanktionerne. Kampen for Autarkiet fortsattes og forstærkedes af begge Lande med den storste Kraft og Beslutsomhed.

Rom i januari 1941

När Englands ansvariga ministrar hösten 1939 alltfort varje vecka kungjorde de brittiska krigsmålens nyaste utseende, hörde vi upprepade gånger påståendet, att demokratiernas seger också skulle betyda slutet på den av de totalitära regimerna bedrivna autarkiska politiken och det triumfala återinförandet av frihandeln, detta system som sedan förra århundradets mitt har tillfört hela världen välstånd och välmåga.

Bortsett från den hycklande brittiska formuleringen är vi övertygade om, att de engelska statsmännen var uppriktiga för en gångs skull, och att England tänkte göra rent bord med axelmakternas handelspolitiska principer. Utan att mäta hela räckvidden hade de inituitivt fattat dessa principers oerhörda verkningar på mänsklighetens historia och levnadsformer.

Den av Italien och Tyskland i all stillhet men oavlåtligen på alla områden förverkligade autarkin gick utöver gränserna för en ren och enkel manifestering av den ekonomiska politiken för att på ett storarat sätt angripa den engelska hegemonins förhatliga plattform på den gamla kontinenten.

Frihandelssystemet, som sammanhängde med Englands sedan århundraden tillbaka bedrivna politik att köpa upp hela världens kolonial- och råvaror, gav Imperiet möjlighet att genom basering på guldmyntfoten som den internationella handelns grundval kontrollera och länka andra europeiska och utomeuropeiska folks liv efter sitt eget gottfinnande.

Allra hårdast erfor Tyskland detta under världskriget, då det av brist på nödvändiga möjligheter till självhjälp på livsmedelsförsörjningen område tvingades på knä och måste underskriva det infama Versailles-diktatet. Under de båda sista krigsåren, 1917 och 1918, dukade tyskarna under för verkningarna av en hård blockad, som landet stod fullkomligt oförberett inför.

Det har mången gång påståtts, att Tyskland föll på grund av fettbristen. Andra har, kanske med större rätt, givit skulden åt vitaminbristen. Visst och säkert är det dock, att England den gången hade ett lätt spel, då Tyskland inte hade skaffat sig några som helst krigsreserver och under den väpnade konflikten på grund av bristen på arbetskraft, gödningsämnen och landbruksmaskiner inte kunde vidta några åtgärder, som hade kunnat stärka landet och hjälpa det fram till segern.

En lika lärorik erfarenhet gjorde Italien under Abessinien-kriget, då de av England ledda 52 nationerna med sin gemensamma belägring försökte att genom utpressningens avskyvärda medel påtvinga Mussolini politiska direktiv från Albion, som med avund såg, hur Italien satte sig fast vid Imperiets väg till Indien.

Detta försök blev ett ynkligt misslyckande. England, eller snarare större delen av dess s. k. statsmän, gav marskalk Badoglio och Mussolinis svartskjortor skulden för, att dessa långt tidigare, än den engelska generalstaben hade anat, uppnådde Addis Abbeba.

Under tiden hade Tyskland inte glömt världskrigets hårda läxa, lika litet som Italien glömde sanktionerna. Kampen för autarkin forsattes av båda länderna med största kraft och beslutsamhet.

Forudsætningerne for Sejren: Aksens autarkiske Program • En Fascist skriver til Tidsskriftet »Glæde og Arbejde«

Förutsättningarna för segern: Axelns autarkiska program • En fascist till tidskriften »Freude und Arbeit«

PROGRAMM DER ACHSE

EIN FASCHIST AN DIE ZEITSCHRIFT »FREUDE UND ARBEIT«

Inzwischen hatte Deutschland die brennende Lehre des Weltkrieges nicht vergessen, wie auch Italien jene Sanktionen nicht vergaß. Der Kampf um die Autarkie wurde von beiden Ländern mit höchster Kraft und Entschlossenheit fortgesetzt und verstärkt.

England antwortete mit dem seit 1937 in aller Stille geschaffenen Weltkriegsausschuß, der an Hand der Weltkriegserfahrungen und -lehren für den Fall eines bewaffneten Konfliktes die Abwürgung der Achsenmächte vorbereitete.

Als der alte Chamberlain am 2. September 1939 dem Unterhaus den Krieg gegen Deutschland ankündigte, ohne dabei seine Besorgnis über die große Schwierigkeit der von England übernommenen Aufgabe verhehlen zu können, sprang Churchill auf, um seinen Kollegen die Versicherung zu geben, daß dieses Unternehmen nicht größer sei als die Kräfte und unbegrenzten Möglichkeiten des Empire.

Auch später noch, als Deutschland nach siegreich beendetem Polenfeldzug seine Waffen für den Kampf im Westen bereit machte, sagte der englische Blockademinister: „Langsam aber sicher würgen wir Deutschland ab!"

Die Achsenmächte ernteten inzwischen die Früchte der von den beiden Ländern auf allen Gebieten verfolgten umsichtigen autarkischen Politik, während sich die englische Blockade als wenig wirksam erwies.

Das bereits auf dem Gebiete der Lebensmittelversorgung zu 83% selbständige Deutschland und zu 95% selbständige Italien sichern ihre entsprechenden Bedürfnisse vor allem durch gegenseitige Abkommen für einen erweiterten Warenaustausch und in zweiter Linie durch größere Handelsbeziehungen zu den meisten Ländern des europäischen Kontinents.

Es genüge hier, das im vergangenen März zwischen Deutschland und Italien getroffene Kohlenabkommen zu erwähnen. Deutschland schickt monatlich eine Million Tonnen Kohle über die Alpen und Italien wirft in bisher noch nicht dagewesenem Ausmaße auf den deutschen Markt die Überfülle seiner Obst- und Gemüseerzeugnisse, die durch ihren kostbaren Vitaminreichtum für die Ernährung des befreundeten Volkes so unerläßlich sind.

Machtlos stand Deutschland während des Weltkrieges dem totalen Fallissement seiner Landwirtschaft gegenüber. Durch den Mangel an Arbeitskräften, Düngemitteln und landwirtschaftlichen Maschinen sah das Reich den Ertrag seiner eigenen Landwirtschaft herabsinken, wodurch der Zusammenbruch der inneren Widerstandskraft des Landes beschleunigt wurde.

Im gegenwärtigen Konflikt jedoch haben die deutsche und italienische Landwirtschaft durch rechtzeitige Vorkehrungen tapfer ihre Stellung behauptet.

Wenn es wahr ist, daß die Getreideernte etwas schlechter als im Vorjahre ist, so ist es auch wahr, daß Deutschland diesmal alle früheren Kartoffelernten (über 700 Millionen Doppelzentner) und Rübenernten (21 Millionen Tonnen) übertraf, und daß das Gleiche von Italien bezüglich der Maisernte (45 Millionen Doppelzentner) und der Zuckerrübenernte (über 5 Millionen Tonnen) gilt.

So trug die Autarkie machtvoll zum Siege bei, ja sie wurde vielmehr zu einer grundlegenden Voraussetzung. Klargestellt werden muß nur, daß es sich hier nicht um ein Zufallsprogramm handelt. Im Zeichen der Achse wird dieses Programm machtvoll auch im künftigen Europa fortgesetzt werden, ohne indes die Handelsbeziehungen zwischen dem europäischen Festlande und der übrigen Welt zu schädigen, die vielmehr gleichfalls eine merkliche Erweiterung erfahren sollen.

Dr. Michele Schiavone

England svarede med det i 1937 i al Stilhed nedsatte Verdenskrigsudvalg, som paa Grundlag af Verdenskrigens Erfaringer og Lære i Tilfælde af en væbnet Konflikt traf Forberedelser til Aksemagternes Tilintetgørelse.

Da den gamle Chamberlain den 2. September 1939 i Underhuset bebudede Krigen mod Tyskland uden dog at kunne skjule sine Bekymringer med Hensyn til de store Vanskeligheder, der var forbundet med den Opgave, England havde paataget sig, sprang Churchill op og forsikrede sine Kolleger, at dette Foretagende ikke overskred Imperiets Kræfter og dets ubegrænsede Muligheder.

Ogsaa senere hen, da Tyskland efter det sejrrige Felttog i Polen rustede sig til Kampen mod Vest, sagde den engelske Blokademinister: »Langsomt men sikkert vil vi kvæle Tyskland!«

Imidlertid hostede Aksemagterne Frugterne af den vidtskuende autarkiske Politik, som de to Lande havde fulgt paa alle Omraader, mens den engelske Blokade viste sig at være lidet virkningsfuld.

Det paa Levnedsmiddelforsyningens Omraade allerede i et Omfang af 83% selvstændige Tyskland og det i et Omfang af 95% selvstændige Italien sikrer sig deres hertil svarende Behov først og fremmest gennem gensidige Aftaler om en udvidet Vareudveksling og i anden Linje ved udvidet Samhandel med de fleste Lande paa det evropæiske Kontinent.

Det vil her være tilstrækkeligt at nævne den Kulaftale, der i Marts Maaned blev truffet mellem Tyskland og Italien. Tyskland sender hver Maaned en Million Tons Kul over Alperne, Italien leverer det tyske Marked i hidtil ukendt Omfang sin Overflod af Frugt og Grøntsager, som i Kraft af deres Vitaminrigdom er saa uundværlige for det med Italien venskabeligt forbundne Folks Ernæring.

Magtesløst stod Tyskland under Verdenskrigen overfor sit Landbrugs totale Fallit. Paa Grund af Mangel paa Arbejdskraft, Gødningsstoffer og Landbrugsmaskiner maatte Riget se sit Landbrugs Udbytte synke, hvorved den indre Modstandskrafts Sammenbrud blev fremskyndet.

Men i den nuværende Konflikt har det tyske og det italienske Landbrug gennem rettidige Forholdsregler tappert forstaaet at hævde deres Stilling.

Dersom det er rigtigt, at Kornhosten er ringere end sidste Aar, saa er det ogsaa rigtigt, at Tyskland denne Gang har overtruffet enhver tidligere Kartoffelhøst (over 700 Millioner Dobbeltcentner) og Rochost (21 Millioner Tons), og at det samme gælder for Italien med Hensyn til Majshosten (45 Millioner Dobbeltcentner) og Sukkerroehæsten (over 5 Millioner Tons).

Saaledes har Autarkiet bidraget stærkt til Sejren, ja det blev endog til en grundlæggende Forudsætning. Kun maa det staa klart, at det her ikke drejer sig om et interimistisk Program. I Aksens Tegn vil dette Program blive fortsat med Kraft ogsaa i det fremtidige Evropa uden dog at skade Handelssamkvemmet mellem det evropæiske Fastland og den øvrige Verden, som ovenikobet skal komme til at apleve en betydelig Udvidelse.

Dr. Michele Schiavone

England svarade med det sedan 1937 i all stillhet uppbyggda världskrigsutskottet, som med stöd av erfarenheter och lärdomar från världskriget skulle förbereda axelmakternas isolering i händelse av en väpnad konflikt.

Då den gamle Chamberlain den 2. september 1939 proklamerade kriget mot Tyskland inför underhuset utan att därvid kunna dölja sin oro för svårigheterna i den av England övertagna uppgiften, sprang Churchill upp för att försäkra sina kollegor, att detta företag inte var större än Imperiets krafter och obegränsade möjligheter.

Även vid en senare tidpunkt, då Tyskland efter det segerrikt avslutade Polen-fälttåget gjorde sina vapen beredda för kampen i väster, sade den engelske blockadministern: »Långsamt men säkert stryper vi Tyskland!»

Axelmakterna skördade under tiden frukterna av sin på alla områden genomförda, framsynta autarkiska politik, medan den engelska blockaden visade sig vara föga verkningsfull. Det på livsmedelsförsörjningens område till hela 83% självförsörjande Tyskland och det till 95% självförsörjande Italien säkrar sina resp. behov framförallt genom ömsesidiga avtal, innebärande ett utvidgat varuutbyte, och i andra hand genom livligare handelsförbindelser med de flesta länderna på den europeiska kontinenten.

Det må här räcka med att nämna det i mars 1940 mellan Tyskland och Italien ingångna kolavtalet. Tyskland skickar månatligen 1 miljon ton kol över Alperna, och Italien kastar i ett förut aldrig skådat omfång överskottet av sina frukt- och grönsaksskördar in på den tyska marknaden, och därigenom erhåller det allierade tyska folket för sin livnäring synnerligen viktiga vitaminer.

Under världskriget stod Tyskland maktlöst inför sitt landbruks totala fallissemang. Genom bristen på arbetskraft, gödningsämnen och landbruksmaskiner såg Tyskland avkastningen från sitt jordbruk sjunka, varigenom sammanbrottet för landets inre motståndskraft påskyndades.

Under den nuvarande konflikten har det tyska och det italienska landbruket emellertid genom i god tid vidtagna åtgärder tappert hållit sin ställning.

Lika sant som det är, att spannmålsskörden i år är sämre än i fjol, lika sant är det, att Tyskland detta år har överträffat alla tidigare potatisskördar (över 70 miljoner ton) och betskördar (21 miljoner ton), och att detsamma gäller för Italien i fråga om majsskörden (4,5 miljoner ton) och sockerbetsskörden (över 5 miljoner ton).

Sålunda bidrar autarkin på ett dominerande sätt till segern, ja, den har rent av blivit en grundläggande förutsättning. Det måste endast klarläggas, att det här inte rör sig om ett tillfälligt program. I axelns tecken kommer detta program att fortsättas kraftfullt även i det framtida Europa. utan att handelsförbindelserna mellan det europeiska fastlandet och den övriga världen för den skull skadas. De kommer snarare att likaså undergå en märklig utvidgning.

Dr. Michele Schiavone

Slowakische Menschen, slowakische Trachten mit viel Freude gesehen

NACH ORIGINALAQUARELLEN
VON EDEL NOTH

Slovakiske Mennesker og Dragter ser man altid med Glæde

Slovakiska människor, slovakiska dräkter — sedda med mycken glädje

Rudolf Forster erzählt: Flucht von NEW-YORK-TOKIO-

Rudolf Forster fortæller: Flugt fra Hollywood til Tyskland · New York—Tokio—Mukden—Charbin—Moskva—Wilna—Berlin

Der deutsche Schauspieler Rudolf Forster war drei Jahre auf einer Gastspielreise durch die größten Städte Nordamerikas. Auch Hollywood holte sich den weltbekannten Schauspieler für den Film. Dort wurde er vom Krieg überrascht. Der Weltkriegsteilnehmer setzte alles daran, um nach Deutschland zurückzukehren.

Berlin, im Januar 1941

Gleich zu Beginn unserer Unterredung mit Rudolf Forster erscheinen einige Beobachtungen interessant, die der Schauspieler noch in Amerika machen konnte: Der Krieg ist dort natürlich das jeden Tag neu interessierende Ereignis. Dennoch ist von einer „Kriegsstimmung" im Volke selbst nichts zu spüren. Die große Masse der Amerikaner ist, schon gewissermaßen aus Tradition, friedlich gestimmt. Der Mann auf der Straße vermag das englische Abenteuer in seiner ganzen Tragweite nicht zu beurteilen.

Der Kriegsausbruch überraschte im September 1939 den deutschen Schauspieler in New York. Auf einem neutralen Schiff wollte er die Rückreise antreten. Doch gegen die Gefahr, in Gibraltar von den Engländern vom Schiff geholt zu werden, vermochte die Schiffahrtgesellschaft niemand zu schützen. Forster mußte also den Weg über Japan und Rußland wählen. Diese Reise ist im Sommer schon recht beschwerlich, um so mehr aber erst im Winter, da sie mindestens drei Wochen mehr Zeit beansprucht. Die Fahrt mit dem Dampfer von Los Angeles nach Yokohama dauerte 14 Tage. Es war eine eiskalte Fahrt, obgleich sie im Juli stattfand; denn im Pazifik entladen sich um diese Zeit die ganzen Wetterbrüche zwischen den beiden Kontinenten. Auf dem Dampfer war man also den unterschiedlichsten Temperaturen ausgesetzt; denn im Augenblick der Ankunft in Yokohama war es unbeschreiblich heiß. Hier in Yokohama erlebte der deutsche Schauspieler eine besondere Freude: Einer der Paßbeamten erkannte ihn beim Verlassen des Schiffes.

Die Erklärung ergab sich für Forster später von selbst: der deutsche Film hat sich dank seiner Leistungen in Japan eine starke Position erworben. Auch Rudolf Forsters Filme sind in Japan zur Aufführung gekommen, wie die „Gräfin von Monte Christo" und „Hohe Schule". Der auch in Deutschland nicht vergessene U-Boot-Film „Morgenrot" hatte gerade ein unerhörtes Echo zu verzeichnen. Immer wieder also begegnete Forster Menschen in Japan, die ihn vom Film her kannten.

Der erste Eindruck von Japan war die großartige Aufnahme in Tokio in einem wunderbaren Hotel mit allem modernen Komfort. Das Hotel bot sogar dem Gast die Möglichkeit, sich auf dem Dach im Freien an kühleren Abenden Filme anzusehen. Von Tokio aus konnte der deutsche Schauspieler der Heimat über den Kurzwellensender die ersten Grüße senden. Ihm wurde die Gelegenheit geboten, im Tokioter Rundfunk über das kulturelle Leben in Japan kurz zu sprechen. „Das apanische Theater ist", so konnte Forster fest-

Den tyske Skuespiller Rudolf Forster har tilbragt tre Aar paa en Gæstespilstourné gennem de storste Byer i Nordamerika. Ogsaa Hollywood engagerede den verdensbekendte Skuespiller til Filmen. Der blev han overrasket af Krigen. Vor Verdenskrigsdeltager satte alt ind paa at komme tilbage til Tyskland.

Berlin, i Januar 1941

Straks i Begyndelsen af vor Samtale vakte nogle Iagttagelser, som Skuespilleren endnu havde haft Lejlighed til at gore i Amerika, Opmærksomhed: naturligvis er Krigen der den hver Dag paany aktuelle Begivenhed. Alligevel spores der intetsomhelst i Retning af »krigersk Stemning« hos Folket. Amerikanernes store brede Masse er allerede paa en vis Maade af Tradition fredelig stemt. Manden paa Gaden er ikke i Stand til at opfatte det engelske Eventyr i dets hele Rækkevidde.

Krigsudbruddet i September 1939 overraskede den tyske Skuespiller i New York. Han skulde tiltræde Hjemrejsen ombord paa et nevtralt Skib. Skibsfartsselskabet var dog ikke i Stand til at beskytte nogen imod Faren for ved Gibraltar at blive hentet fra Borde af Englænderne. Forster maatte altsaa vælge Ruten over Japan til Rusland. Denne Rejse er allerede om Sommeren ret besværlig, og saa meget mere er den det om Vinteren, under hvilken den i det mindste kræver tre Uger mere Tid. Rejsen med Damper fra Los Angeles til Yokohama tog fjorten Dage. Det var en iskold Tur, endskønt den foregik i Juli; thi paa Stillehavet raser paa denne Tid samtlige indbyrdes stridende Luftstromninger mellem de to Kontinenter. Ombord paa Damperen var man altsaa udsat for de mest forskellige Temperaturer; thi i samme Øjeblik, som Ankomsten til Yokohama fandt Sted, var det ubeskrivelig hedt. Her oplevede den tyske Skuespiller en særlig Glæde: Pasfunktionærernes Børn kendte ham, da han gik i Land.

Forklaringen herpaa kom senere af sig selv: den tyske Film har takket være hans Præstationer erhvervet sig en stærk Stilling i Japan. Ogsaa Rudolf Forsters Films er blevet opført i Japan, som f. Eks. »Grevinden af Monte Christo« og »Den høje Skole«. Den heller ikke i Tyskland glemte U-Baad Film »Morgenrøde« havde netop lige haft en uhørt Sukces. Forster traf altsaa stadig paany i Japan Mennesker, der kendte ham fra Filmen.

De første Indtryk af Japan fik han, da han i Tokio blev ligefrem fantastisk modtaget i et vidunderligt Hotel med den størst tænkelige moderne Komfort. Hotellet bød endog sine Gæster Lejlighed til paa kolige Aftener at se Film i det Fri paa Hotellets Tag. Fra Tokio kunde den tyske Skuespiller sende de første Hilsener hjem over den derværende Kortbølgesender. Han fik Lejlighed til at tale i Tokios Radio om Kulturlivet i Japan. »Det japanske Teater er«, dette slog Forster fast, »i sin Art allerede noget Storartet«. Han besøgte »Kabukiteatret«, hvor der kun spilles japanske Klassikere. »Jeg besøgte ogsaa den berømte Skue-

Den tyske skådespelaren Rudolf Forster befann sig tre år på en gästspelsresa genom Nordamerikas största städer. Även Hollywood lade beslag på den världsbekante skådespelaren för sina filmer. Där överraskades han av kriget. Världskrigsdeltagaren försökte nu alla vägar för att kunna resa hem till Tyskland.

Berlin, i januari 1941

Strax i början av vårt samtal med Rudolf Forster äro några iakttagelser av särskilt intresse, som skådespelaren hann göra i Amerika före avresan. Kriget är där naturligtvis det som för varje dag intresserar på nytt. Likväl märker man ej det minsta av någon »krigsstämning» hos folket. Den stora breda massan av amerikanare är redan så att säga av traditionen fredligt stämd. Mannen på gatan förmår ej heller bedöma det engelska äventyret i hela dess räckvidd.

Krigsutbrottet i september 1939 överraskade den tyske skådespelaren i New York. Han ville anträda återresan på ett neutralt fartyg. Rederiet förmådde dock icke skydda någon mot faran att bli hämtad från fartyget av engelsmännen i Gibraltar. Forster måste därför välja vägen över Japan och Ryssland. Denna resa är redan rätt besvärlig på sommaren men ännu värre är den på vintern, då den dröjer minst tre veckor längre. Resan med passagerareångaren från Los Angeles till Yokohama tog 14 dagar. Det var en iskall färd, fastän den ägde rum i juli, ty i Stilla oceanen urladdas vid denna tidpunkt alla oväder mellan kontinenterna. På ångaren fick man således vara med om de allra största temperaturdifferenser. När man lämnade fartyget i Yokohama rådde en obeskrivlig hetta. Här upplevde den tyske skådespelaren en särskilt glädjande händelse, en av passkontrollörerna kände igen honom, när han lämnade skeppet. Förklaringen var senare ej svår att finna för Rudolf Forster, ty den tyska filmen har tack vare sina prestationer tillkämpat sig en stark position i Japan. Även Rudolf Forsters filmer ha uppförts i Japan, som »Greven av Monte Christo» och »Den höga skolan». U-båtfilmen »Morgondrodnad», som man ej heller har glömt i Tyskland, hade just kunnat förteckna ett starkt eko. Gång på gång stötte således Forster i Japan på människor, som kände igen honom från filmen.

Det första intrycket av Japan var det, att man i Tokio blev mottagen på ett alldeles enastående sätt i ett underbart hotell, som är utrustat med all tänkbar komfort. Detta hotell gav sin gäst t. o. m. tillfälle att under svalare kvällar få se filmer uppe på takterrassen i det fria. Från Tokio kunde den tyske skådespelaren skicka hem de första hälsningarna via kortvågssändaren. I Tokios radiostation hade han tillfälle att i korthet berätta om det kulturella livet i Japan. »Den japanska teatern är i sitt slag redan något alldeles unikt» konstaterade Forster. Han besökte »Kabukiteatern», där man endast spelar japanska klassiker. »Jag uppsökte även den berömde skådespelaren Itschimura i hans garderob. Vi blevo t. o. m. fotograferade tillsammans. Det gjorde synbarligen ett starkt intryck på honom och gladde honom mycket, när jag talade om för honom, att jag hör till dem, som beundra hans stora konst, och att vi ännu icke ha glömt hans besök i Berlin för flera år sedan.» — Överallt i Japan kände den tyske gästen det vänliga bemötandet och framför allt

Hollywood nach Deutschland

MUKDEN-CHARBIN-MOSKAU-WILNA-BERLIN

Rudolf Forster berättar: Flykt från Hollywood till Tyskland • New York—Tokio—Mukden—Charbin—Moskva—Vilna—Berlin

stellen, „in seiner Art schon etwas Großartiges". Er besuchte das „Kabuki-Theater", in dem man nur japanische Klassiker spielt. „Auch dem berühmten Schauspieler Itschimura stattete ich in seiner Garderobe einen Besuch ab. Wir sind miteinander photographiert worden. Es beeindruckte und erfreute ihn sichtlich, als ich ihm mitteilen konnte, daß auch ich zu den Bewunderern seiner großen Kunst zähle, und daß wir seinen Besuch vor Jahren in Berlin noch nicht vergessen haben." Überall in Japan empfand der deutsche Gast die freundliche Aufnahme und vor allem die große Hochachtung, mit der man unserem Volk begegnet. „Das Empfinden des Volkes, also auch das des Mannes auf der Straße, war schon damals absolut deutschfreundlich."

„Interessant wurde die Fortsetzung der Reise. Der Asia-Express fährt durch die ganze Mandschurei bis Charbin. Es sind Strecken von riesigem Ausmaß; man glaubt etwa einen Tag und eine Nacht fahren zu müssen und fährt statt dessen Tage und Nächte. Allerdings kann der Asia-Expreß den Wettbewerb mit jedem Luxuszug der Welt aufnehmen. Natürlich mußte ich auch Peking gesehen haben; von der Stadt und ihrer alten Geschichte nimmt man schon unerhörte Eindrücke mit."

„Auffallend ist in Japan, im besetzten China, gerade aber auch in der Mandschurei, die peinliche Sauberkeit. Auch die Disziplin läßt nichts zu wünschen übrig."

„Durch die Mandschurei ging die Fahrt über Mukden bis Charbin. Je mehr man sich Charbin nähert, um so stärker spürt man das große Rußland vor sich. In Charbin selbst überrascht den Europäer das Gemisch aller Völker: Chinesen, Mongolen, Russen und jetzt auch Japaner. Charbin selbst hat auch eine tapfere kleine Gemeinde von Deutschen. Ich war bei ihnen. Eindrücke von dem unerhörten Zusammenhalt dieser 200 Deutschen, von ihrem Gemeinschaftsleben ohne Beispiel, wird der durchreisende Deutsche nicht vergessen. In dem Kino ‚Asia' werden übrigens auch sehr viel deutsche Filme gespielt."

„Von der Mandschurischen Grenze fährt man dann 6 Tage und 6 Nächte mit dem russischen Sibirien-Expreß, der einen direkt nach Moskau bringt. Das Reisen ist sehr angenehm in den bequemen breiten Schlafwagenabteilen, die ja bekanntlich durch das breitspurige System der russischen Eisenbahnen größer und geräumiger sind als unsere Schlafwagen. Trotz aller Gemütlichkeit klappt es großartig bis auf die Minute. Überhaupt ist ausdrücklich festzustellen, daß auch gerade in Rußland alles bis in die kleinsten Einzelheiten funktioniert hat. In Moskau sah ich einen Abend im Theater eine erstklassige Inszenierung von ‚Eugen Onegin'. Sie war in ihrer Originalität ein Erlebnis."

„Von Moskau ging es dann endgültig über Wilna heim nach Berlin. Auf diesem Teil der Reise wurden die Worte wieder im Herzen laut, die ich im Tokioter Rundfunk als Gruß der Heimat sandte: ‚Weiter geht die Wanderschaft, schön war die Insel. Schön war das Land, doch wir sehnen uns nach der Heimat'."

spiller Itschimura i hans Garderobe. Vi blev fotograferet sammen. Det gjorde Indtryk paa ham og han glædede sig ojensynlig, da jeg meddelte ham, at ogsaa jeg regner mig til Beundrerne af hans store Kunst, og at vi endnu ikke har glemt hans Besog i Berlin for Aar tilbage.« Overalt i Japan blev den tyske Gæst venligt modtaget og han folte fremfor alt den Hojagtelse, man viser vort Folk. »Folket, altsaa ogsaa Manden paa Gaden, var allerede dengang absolut tyskvenlig indstillet.«

»Fortsættelsen af Rejsen blev interessant. Asiekspressen gennemlober hele Manchuriet til Charbin. Det er kæmpemæssige Strækninger; man tror, at man skal rejse en Dag og en Nat og rejser i Stedet for Dage og Nætter. Asiekspressen kan imidlertid konkurrere med ethvert Luksustog i Verden. Naturligvis maatte jeg ogsaa have set Peking; man medbringer fra denne By og fra dens gamle Historie enestaaende Indtryk.«

»I Japan, i det besatte Kina, men netop ogsaa i Manchuriet virker den pinlige Renlighed paafaldende. Heller ikke Disciplinen lader noget tilbage at onske.«

«Igennem Mandschuriet gaar Rejsen altsaa over Mukden til Charbin. Jo mere man nærmer sig Charbin, desto stærkere sporer man det store Rusland. I Charbin selv overraskes Evropæeren af Sammenblandingen af alle Folkeslag: Kinesere, Mongoler, Russere og nu ogsaa Japanere. Charbin har ogsaa en tapper lille tyske Menighed. Jeg besogte den, og den Tysker, der kommer her paa Gennemrejse, vil ikke glemme det Indtryk, han faar af disse to Hundrede Tyskeres uovertræffelige Sammehold, af deres eksempellose Fællesskab. I Biografteatret ‚Asia' spilles der iovrigt ogsaa særdeles mange tyske Films.«

»Fra den mandschurske Grænse rejser man derefter seks Dage og seks Nætter med den russiske Sibirienekspres, der bringer en direkte til Moskva. Rejsen er meget behagelig i de komfortable brede Sovevognskupéer, der jo som bekendt som Folge af de russiske Jernbaners brede Sporsystem er storre og mere rummelige end vore Sovevognskupéer. Trods al Gemytlighed foregaar Rejsen med et Minuts Punktlighed. Man maa udtrykkelig slaa fast, at ogsaa netop i Rusland alt indtil de mindste Enkeltheder funktionerer rigtig. I Moskva saa jeg en Aften i Teatret en forsteklasses Iscenesættelse af ‚Eugen Onegin'. Den var i Kraft af sin Originalitet en Oplevelse.

Fra Moskva gik Rejsen endelig over Vilna til Berlin. Paa denne Del af Rejsen vaktes paany i mit Hjerte de Ord til Live, med hvilke jeg i Tokios Radio hilste Hjemlandet: ‚Videre gaar Vandringen, skon var Øen. Skont var Landet, dog vi længes efter at komme hjem'.«

den stora aktning, som man hyser för det tyska folket. »Folkets inställning, således även uppfattningen hos mannen på gatan, var redan då helt tyskvänlig.«

»Resans fortsättning blev mycket intressant. Orientexpressen gick genom hela Mandschuriet till Charbin. Det är väldiga sträckor, som tillryggaläggas. Man tror, att man kanske behöver resa en dag och en natt och reser i stället många dygn. Visserligen kan Orientexpressen ta upp konkurrensen med vilket lyxtåg som helst i världen. Naturligtvis måste jag också ha sett Peking. Från denna stad och dess gamla historia tar man med sig oförgätliga intryck.«

»Påfallande är såväl i Japan som i det besatta Kina och framförallt i Mandschuriet den utomordentliga renligheten. Och disciplinen lämnar intet övrigt att önska.«

»Genom Mandschuriet gick således färden över Mukden till Charbin. Ju närmare man kommer Charbin, desto starkare känner man, att man har det stora Ryssland framför sig.«

»I själva Charbin överraskas man som europé av denna stora folkblandning, kineser, mongoler, ryssar och nu även japanare. Charbin har också en tapper liten tysk församling. Jag var där och fick ett starkt intryck av den ofantliga sammanhållningen hos dessa 200 tyskar, av deras gemenskapsliv, som knappast har sin like, vilket jag som tysk på genomresa icke kommer att glömma. På biografen »Asia« spelades f. ö. också många tyska filmer.«

»Från Mandschuriets gräns reser man därefter 6 dagar och 6 nätter med den ryska Sibirienexpressen, som för en direkt till Moskva. Resan är mycket angenäm i de stora bekväma sovvagnskupéerna, vilka ju som bekant genom de ryska järnvägarnas bredspårsystem äro större och rymligare än våra sovvagnsavdelningar. Trots all gemytlighet går dock allt väl i lås på minuten. Överhuvudtaget vill jag uttryckligen konstatera, att just också i Ryssland allt funktionerade väl in i minsta detalj. I Moskva såg jag en kväll på teatern en förstklassig inscenering av ‘Eugen Onegin'.
Den var en upplevelse i sin originalitet.«

Rudolf Forster in seiner neuesten Rolle als König Richard II. in Shakespeares gleichnamigem Drama • Rudolf Forster i sin nyeste Rolle som Kong Richard II i Shakespeares Drama af samme Navn • Rudolf Forster i sin nyaste roll såsom konung Richard II i Shakespeares drama med samma namn

Reminiszenzen von der deutsch=slovakischen Grenze

Unsere Farbfotos zeigen u. a. Reichsleiter Dr. Ley, Minister Sano Mach, Staatssekretär Karmasin und Gauleiterstellvertreter Bracht

Reminiscenser
fra den tysk-slovakiske Grænse

Reminiscenser
från den tysk-slovakiska gränsen

Nach Originalfarbfotos von K. Kutschumoff

Ossian Elgström

OSSIAN ELGSTRÖM – DER TITAN aus TOREKOV

Von
Ola Vinberg

Ossian Elgström — Titanen fra Torekov • *Ossian Elgström — Titanen från Torekov*

Torekov, im Januar 1941

Ossian Elgström ist außerhalb der Grenzen Schwedens noch wenig bekannt. Anlaß zu dieser kleinen Betrachtung ist sein vor einiger Zeit vollendetes Serienwerk, die Eddasagen in Bildern.

Wenn man in das weit von der Hauptstraße, an der Westküste Schoonens gelegene Fischerdorf Torekov kommt, fällt einem in einer der schmalen Gassen ein merkwürdiges kleines Haus auf. Man kommt neugierig näher, ja, da hängen wahrhaftig rechts und links vom Eingang zwei altertümliche Schiffslaternen, und vom Giebel baumelt eine Rettungsboje herunter, schön bemalt in den Landesfarben. Der erste Gedanke bei diesem Anblick ist: aha, da ist ein alter Seebär endgültig vor Anker gegangen. Aber das ist ein Irrtum — das heißt, nicht ganz —, denn wenn man Glück hat und die Haustür nicht verschlossen findet, begegnen einem in diesem Häuschen nicht nur Odin und Thor, sondern auch Fröj und auch sonst noch allerlei Gestalten, die irgendeinen Zusammenhang mit dem Meer haben, freilich alle durch denselben Mann repräsentiert, der im gewöhnlichen Leben Ossian Elgström heißt, in seiner Person aber außerdem einen Bohemien, einen Journalisten, einen Sammler, den streitbaren und doch so gutmütigen Deutschenfreund, vor allem aber den genialen Schöpfer des seltsamen und merkwürdigen Serienwerkes, der *Edda in Bildern*, vereinigt.

Sein Vater war ein echter Schiffer aus Schoonen. Schiffslaternen und Rettungsboje, die beiden äußeren Zeichen des Seemannsberufes an Elgströms Haus sind also kein Bluff, sondern haben ihre ernsthafte Berechtigung im Leben dieses Mannes, den ja schon seine Geburt zum Seemann bestimmte. Aber Seemann zu werden ist an der Westküste Schwedens nichts Besonderes, und die Eltern wollten gern, ihr Erstgeborener solle etwas Besonderes werden. Er wurde es auch. Er wurde — Maler, Künstler, der Schöpfer der einzigartigen Bildserie der „Edda".

Wer aber kennt diesen Mann außerhalb Schwedens? Vielleicht ein kleiner Kreis sogenannter Kunstsachverständiger. Es ist wirklich erstaunlich, daß er bisher so unbekannt geblieben ist. Freilich, ganz unbegreiflich ist es nicht. Seine Freude am Schaffen war zu groß, als daß er die Reklametrommel für seine Werke hätte in Gang setzen mögen, auch war er viel zu ehrlich, gerade und einfach, als daß ihm irgendwelche Reklametricks geläufig gewesen wären. Vor allem war sein Lebenswerk eine gigantische, aber zusammenhängende Schöpfung, eine Rieseneinheit, die sein ganzes Wesen, sein ganzes Streben und seine ganze Konzentration allein beanspruchten. Einzelne Bilder, aus dem Zusammenhang mit den anderen gerissen, hätten nie dieselbe Wirkung gehabt wie die Gesamtheit; und darum hat er sich auch nicht bemüht, solche in Kunstausstellungen zu zeigen.

Torekov, i Januar 1941

Ossian Elgström er endnu meget lidt kendt udenfor Sveriges Grænser. Anledningen til denne lille Betragtning er hans for kort Tid siden fuldendte Billedserie af Edda-Sagnene.

Naar man kommer til den ved Skaanes Vestkyst fra Hovedvejen afsides liggende Fiskerby Torekov, lægger man særligt Mærke til et underligt lille Hus i en af de smalle Gyder. Man kommer nysgerrig nærmere; og virkelig, ved Indgangen hænger til højre og venstre to gammeldags Skibslaterner, og paa Gavlen dingler en Redningsboje smukt malet i Landets Farver. Det første man tænker ved dette Syn er, at her har en gammel Soulk endelig slaaet sig til Ro. Men dette er ikke Tilfældet; det vil sige ikke helt; for hvis man har Heldet med sig og ikke finder Døren laaset, møder man i dette lille Hus ikke alene Odin og Thor men ogsaa Freja og lignende andre Skikkelser, som paa en eller anden Maade kan bringes i Forbindelse med Havet. Ganske vist er de alle repræsenteret ved den samme Mand, som i det daglige Liv hedder Ossian Elgström, et Bohème-Menneske, en Journalist, en Samler, en stridbar men dog godmodig Tyskerven, men fremfor alt den geniale Skaber af det sælsomme og mærkelige Værk »Edda-Sagnene i Billeder«.

Hans Fader var en ægte Skipper fra Skaane. Skibslaternerne og Redningsbøjen, disse to ydre Somandstegn paa Elgstroms Hus, er altsaa ikke Bluff, men har en alvorlig Berettigelse i denne Mands Liv, som jo allerede fra Fodselen af var bestemt til engang at være Somand. Men at blive Somand er ikke noget særligt ved Sveriges Vestkyst, og Forældrene vilde gerne, at deres første Barn skulde være noget særligt. Han blev det ogsaa. Han blev Maler, Kunstner, Skaber af den enestaaende Billedserie »Edda«.

Men hvem kender denne Mand udenfor Sverige? Maaske en lille Kreds af Kunstsagkyndige. Det er virkelig uforstaaeligt, at han hidtil er saa ukendt. Egentlig, ganske ubegribeligt er det nu ikke. Hans Glæde ved at skabe var for stor til at han ogsaa tænkte paa at lave Reklame for sine Værker. Han forstod sig ikke paa Reklametriks, dertil er han altfor ærlig, ligetil og almindelig. Fremfor alt var hans Livsværk en gigantisk men sammenhængende Skabelse, en Kæmpeenhed, som behovede hele hans Væsen, Stræben og Koncentration. Enkelte Billeder revet ud af Sammenhænget med de andre havde aldrig haft den samme Virkning som Helheden; og derfor har han heller ikke gjort sig Umage for at vise saadanne paa Kunstudstillinger.

For vi træder ind i Elgströms Hus, læser vi følgende Ordsprog, som staar over Doren: »Der eksisterer kun tre forskellige Slags Mennesker paa

Torekov, i januari 1941

Ossian Elgström är ännu föga bekant utanför Sveriges gränser. Orsaken till denna lilla betraktelse är hans för någon tid sedan fullbordade serieverk, Eddan i bilder.

När man kommer till fiskebyn Torekov på Skånes västkust, långt borta från allfartsvägarna, fångas blicken av ett märkvärdigt litet hus vid en av de smala gränderna. Man går nyfiket närmare — ja, sannerligen hänger där inte två ålderdomliga skeppslanternor till vänster och höger om ingången, och på den ena gaveln dinglar en livboj, målad i landets färger. Den första tanken vid denna anblick är: Aha, där har en gammal sjöbjörn definitivt kastat ankar . . . Men det är ett misstag, — d. v. s. inte alldeles, — ty om man har tur och inte finner dörren låst, mötes man i denna stuga inte endast av Oden och Tor utan också av Frej och många andra gestalter, som har något sammanhang med havet. De är alla representerade av en och samma person, nämligen den man som bland människorna heter Ossian Elgström. en bohème, en journalist, en samlare, den stridbare men dock så godmodige tyskvännen men framförallt den geniale skaparen av det sällsamma och enastående verket *Eddan i bilder*.

Hans far var en äkta skeppare från Skåne. Skeppslanternorna och livbojen på Elgström hus, de båda yttre symbolerna för sjömansyrket, är alltså ingen bluff utan har sitt allvarliga berättigande i denne mans liv, som ända från födelsen var vigt åt sjömansyrket. Men att bli sjöman är ingenting framstående på Skånes västkust, och föräldrarna ville gärna, att deras förstfödde skulle bli något särskilt. Det blev han också. Han blev — målare, konstnär, skaparen av *Eddans* enastående bildserie.

Men vem utanför Sveriges gränser känner till denne man? Kanske en liten krets av s. k. konstexperter. Det är verkligen förvånansvärt, att han hittills har förblivit så obekant. Alldeles obegripligt är det likväl ej. Hans skaparglädje har varit alltför stor, för att han skulle ha haft tid att röra reklamtrumman för sina verk. Han har också varit alldeles för ärlig, rättfram och enkel för att kunna begagna sig av några reklamknep. Framförallt är hela hans livsverk en gigantisk, sammanhängande skapelse, en jättelik helhet, som fullständigt har uppfyllt hela hans väsen, hans strävan och koncentration. Enstaka bilder, lösryckta ur sammanhanget, hade inte haft samma verkan som helheten, och därför har han aldrig brytt sig om att visa dem på konstutställningar.

Innan vi stiger på hos Elgström, läser vi det tänkespråk, som står över dörren. Det lyder:

»Det finns endast tre slags människor i världen: Sådana, som äro döda, sådana som leva, och sådana, som äro till sjöss.»

Ehe wir in Elgströms Haus eintreten, lesen wir den Spruch, der über der Tür steht. Er lautet:

„Es gibt nur dreierlei Menschen auf der Welt: Solche, die tot sind, solche, die leben und solche, die zur See fahren."

Als uns dann der untersetzte, weißblonde oder weißhaarige (schwer zu unterscheiden in der Beleuchtung) Mann entgegentrat, verstanden wir gleich: der Spruch paßte wunderbar zu seiner Art. Und seine Umgebung paßte auch zu ihm.

Man merkt es dem Menschen Elgström an, daß sein Leben hart und schwer war, und es auch jetzt noch ist. Es gibt wenige Künstler, die unter ähnlich ungünstigen wirtschaftlichen Verhältnissen solch ein Riesenwerk geschaffen haben wie er. Aber sein Lebenswerk erzwang sich die Anerkennung, die ihm nur ungern gewährt wurde, und endlich erwarb der Staat es, um es auch der großen Allgemeinheit zugänglich zu machen.

Man muß sich einmal vorstellen, welch ungeheure Kleinarbeit geleistet wurde, ehe das Ganze geschaffen werden konnte! Die ersten Ideen zu seinem Lebenswerk hatte Elgström schon 1913. Sie kamen ihm nicht dadurch, daß er, wie andere gewöhnliche Sterbliche im Norden, die Eddasagen einfach las. Nein, er vertiefte sich so sehr in das Werk, daß ihm die Götter wie lebende Wesen vorkamen. Um den wirklich rechten Hintergrund für seine nordischen Göttergestalten zu finden, reiste er kreuz und quer durch Lappland, Grönland und Island, lebte jahrelang in diesen ungastlichen Gegenden, vertiefte sich dafür aber um so mehr in ihr Wesen. Dort oben entstanden unzählige Skizzen, nachher einzelne Bilder, und schließlich wurde die ganze gigantische Komposition daraus. Seine Studienjahre in München und Kopenhagen hatte er damals schon hinter sich. Richtig in Schwung kam die Arbeit überhaupt erst zwischen 1920 und 1923. Allein die Entwürfe, Skizzen und Vorarbeiten belaufen sich auf etwa 2000!

Wenn man zum erstenmal vor den Gestalten der gemalten Eddaserie steht, kann man ein Gefühl des Schreckens kaum unterdrücken. Aber man braucht sich dieser Regung nicht zu schämen: sie ist vielmehr der Ausdruck für die eigene Kleinheit diesem Riesenwerk und — seinem Schöpfer gegenüber.

Wir besuchten den Künstler, kurz nachdem er die Nachricht erhalten hatte, daß seine Eddaserie vom Staat erworben worden war; und darum war er in wahrhaft göttlicher Laune. Aber darum hat er noch lange nicht die Absicht, auf seinen Lorbeeren auszuruhen, im Gegenteil, er war schon in vollem Schwung, der Eddaserie die *Götterdämmerung* folgen zu lassen; und seine bisherigen Entwürfe lassen ahnen, daß er mit seinem Pinsel noch lange nicht das letzte Wort gesprochen hat. Wenn ihm die Ruhe beschert sein wird — die Ruhe, ohne die ein schaffender Künstler kaum leben kann — dann wird er die Menschen noch einmal mit seinem ganz großen Werk überraschen. Zwischendurch aber will er eine Reise nach München machen, um diese Stadt im neuen Deutschland unter so ganz anderen Verhältnissen zu erleben, als er sie in seiner Jugend kennengelernt hatte. Es ist zu wünschen, daß ihn das neue Deutschland so einschätzt, wie es Ossian Elgström als Künstler und als Mensch verdient.

Jorden: De Dode, de Levende og de som sejler til Sos.« Da saa den undersætsige, hvidblonde eller hvidhaarede Mand (det var svært at se i Belysningen) traadte os imode, forstod vi straks, at Ordsproget passede netop til hans Art. Og hans Omgivelse passede ogsaa til ham.

Man kan mærke paa Elgström, at hans Liv har været haardt og svært, og at det stadig er det. Der eksisterer kun faa Kunstnere, som under lignende ugunstige økonomiske Forhold har skabt et saadant Kæmpeværk som han. Men hans Livsværk tiltvang sig den Anerkendelse, som kun ugerne blev givet ham, og endelig erhvervede Staten det, for at gore det tilgængelig for Almenheden.

Man maa forestille sig, hvilket Arbejde der blev ydet, for hele Værket kunde afsluttes! De første Ideer til sit Livsværk fik Elgström allerede i 1913. De kom ikke ved, at han som andre dodelige i Norden simpelthen læste Edda-Sagnene. Nej, han fordybede sig saaledes i Værket, at Guderne forekom ham som levende Væsener. For at finde den virkelige Baggrund for sine nordiske Gudeskikkelser, berejste han Lapland, Gronland og Island paa kryds og tværs; levede flere Aar i disse ugæstfrie Egne, men fordybede sig saa mere i deres Væsen. Deroppe opstod utallige Skitser, senere Billeder og endelig deraf hele den kæmpemæssige Komposition. Sine Studier i München og Kobenhavn var han dengang allerede færdig med. Men Arbejdet begyndte forst rigtigt i Aarene fra 1920—1923. Alene Antallet af Udkastene, Skitserne og Forarbejderne belober sig til ca. 2000!

Naar man forste Gang staar foran Skikkelserne af den malede Eddaserie, kan man næsten ikke undertrykke en Folelse af Skræk. Men man behover ikke at skamme sig derover, for det er et Bevis paa, hvor ubetydelig man foler sig overfor dette Kæmpeværk og — dets Skaber.

Vi besoger Kunstneren, kort efter at han havde modtaget Efterretningen om, at hans Eddaserie var blevet erhvervet af Staten; og af den Grund var han i fint Humor. Men derfor er det nu ikke hans Hensigt at slaa sig til Ro, tværtimod, han arbejder allerede paa *Ragnarok*, og hans hidtidige Udkast lader ane, at han er i Stand til at skabe endnu mere. Hvis han maa faa Ro — den Ro uden hvilken en Kunstner næppe kan leve — da vil han endnu en Gang overraske Menneskene med et stort Værk. I Mellemtiden vil han dog foretage en Rejse til München i det nye Tyskland for at opleve denne By under ganske andre Forhold end dem han lærte at kende i sin Ungdom. Det er at onske, at det nye Tyskland værdsætter ham saaledes, som Ossian Elgström fortjener det som Kunstner og Menneske.

När sedan den undersätsige, vitblonde eller vithårige — i eldsljus svårt att urskilja den rätta färgen — mannen träder emot oss, inser vi genast, att det tänkespråket utmärkt passar till hans sätt att vara. Och hans omgivning passar honom också.

Man märker på människan Elgström, att hans liv har varit hårt och svårt, och att det är så fortfarande. Det finns få konstnärer, som under så ogynnsamma ekonomiska omständigheter har skapat ett sådant jätteverk som han. Men hans livsverk har tilltvingat sig det erkännande, som man så ogärna givit honom, och slutligen har staten förvärvat det för att göra det tillgängligt också för den stora allmänheten.

Man måste försöka tänka sig in i, vilket oerhört detaljarbete som presterades, innan det hela var färdigt.

Den första idén till sitt livsverk fick Elgström redan år 1913. Han fick den inte genom att som vanliga dödliga i Norden helt enkelt läsa Eddan. Nej, han fördjupade sig så i verket, att gudarna framträdde för honom som levande varelser. För att finna den riktiga bakgrunden till sina nordiska gudagestalter reste han kors och tvärs genom Lappland, Grönland och Island, bodde i åratal uppe i dessa ogästvänliga trakter och fördjupade sig därigenom i deras väsen. Där uppe tillkom otaliga skizzer, senare enstaka bilder, och slutligen uppstod hela den gigantiska kompositionen därur. Sina studieår i München och Köpenhamn hade han då redan bakom sig. Arbetet kom riktigt igång först åren 1920—1923. Enbart utkasten, skizzerna och förarbetena uppgår till ungefär 2000!

När man för första gången står inför den målade Eddans gestalter, kan man knappast undertrycka en känsla av skräck. Men man behöver inte skämmas för denna reaktion. Den är snarare uttrycket för den egna litenheten inför denna jätteskapelse och — dess skapare.

Vi besökte konstnären, strax efter att han hade erhållit underrättelsen om, att staten hade köpt hans Eddaserie, och därför var han på strålande humör. Men för den skull har han inte alls för avsikt att vila på lagrarna. Tvärtom var han i fullt arbete med att låta Eddaserien följas av »Ragnarök«. Hans hittills gjorda utkast därtill låter betraktaren ana, att han ännu inte på långt när har sagt sista ordet med sin pensel.

Om han beskäres lugn och ro, — den ro, utan vilken en skapande konstnär knappast kan leva — då kommer han att ännu en gång kunna överraska människorna med ett stort verk. Dessförinnan tänker han emellertid göra en resa till München för att få uppleva denna stad i det nya Tyskland under helt andra förhållanden än i sin ungdom. Man kan önska, att det nya Tyskland skall veta att skatta honom på det sätt, som Ossian Elgström förtjänar såsom konstnär och människa.

Bildausschnitt aus dem Gemälde „Die Erde gibt und nimmt" • Udsnit af Maleriet »Jorden giver og tager« • Detalj ur målningen »Jorden giver och tager«

Dr. Ley und Frau bei den Bergmannskindern an der Saar

Saarbrücken, Weihnachten 1940

336 Kinder verunglückter und im Kriege gefallener Bergleute von der Saar waren in der Tonhalle zu Saarbrücken, dem Kameradschaftsheim der Saargruben-AG., Gäste des Reichsorganisationsleiters Dr. Ley und seiner Frau. Weihnachtliche Stimmung erfüllte den großen Saal, der von Künstlern prächtig dekoriert war. Ein Weihnachtslied, gespielt von der Kapelle der Berghauptverwaltung, leitete die Feier ein. Nach einem Sologesang sprach ein kleines Mädel einen Prolog.
Dann sprach Dr. Ley zu den Kindern. Er überbrachte die Grüße des Führers und sprach von Weihnachten, dem Fest, da sich die Familie vereint, die die Freude teilt und die Sorgen gemeinsam trägt. Er sprach von der Volksgemeinschaft, dem herrlichen Geschenk, das der Führer uns Deutschen gemacht hat. Heute sind wir in Deutschland alle eine einzige Familie, anders als früher, da das Volk in Klassen zerrissen war. Mit einem Gruß an den Führer beschloß er seine Ansprache.
Ein Märchenspiel führte den Kindern die Freunde ihrer kleinen Herzen vor: Soldaten, Zwerge, Blumen usw. Ein Puppenspiel „Weihnachten in der Grube" beschloß die Programmfolge. Dann erschien auf der Bühne der Weihnachtsmann, der die Kinder zu den Geschenken führte. Der Vorhang öffnete sich vor einem reichen Gabentisch. An der Hand der Mutter traten die Kinder heran zu Dr. Ley und seiner Frau, um mit leuchtenden Augen Spielsachen, Bücher und nützliche Gegenstände in Empfang zu nehmen.

Dr. Ley og hans Hustru besøger Bjergværksarbejdernes Børn ved Saar

Saarbrücken, Julen 1940

Dr. Ley og hans Hustru inviterede 336 Børn af forulykkede og i Krigen falne Bjergværksarbejdere fra Saaromraadet. De kom sammen i Saarbrücken i en af Saargruben A.-G.'s store Sale. I denne store Sal, som var pragtfuldt dekoreret af Kunstnere, herskede en rigtig Julestemning. Bjergværkets Forvaltnings Orkester indledede Festen med en Lulesang. Derefter proklamerede en lille Pige et Digt.
Saa talte Dr. Ley til Børnene. Han havde en Julehilsen med fra Føreren og talte om Julen, den Fest, der bringer Familien sammen, som deler baade Sorg og Glæde. Han talte om Folkefællesskabet, som var en Gave fra Føreren til os Tyskere. Idag er vi alle i Tyskland en eneste Familie, anderledes end for, da Tyskland var delt i saa mange forskellige Klasser. Han sluttede sin Tale med en Hilsen til Føreren.
Saa blev der spillet et Eventyr, som Børnene glædede sig meget over: Her saa de Soldater, Dværge, Blomster o.s.v. Programmet sluttede med et Dukkespil »Julen i Bjergværket«. Derefter kom Julemanden paa Scenen, som førte Børnene til Gaverne. Paa et Bord laa der mange dejlige Ting. Sammen med Moderen gik Børnene til Dr. Ley og hans Hustru, for med blanke Øjne at tage imod Legetøj, Bøger og gavnlige Ting.

D:r Ley och hans maka hos gruvarbetarebarn vid Saar

Saarbrücken, julen 1940

336 barn till förolyckade eller i kriget stupade gruvarbetare vid Saar voro i gymnastikhallen i Saarbrücken, Saargruben aktiebolagets kamratskapshem, riksorganisationsledare d:r Leys och hans makas gäster. Verklig julstämning rådde i den stora salen, som av konstnärer hade vackert dekorerats. Festen inleddes med en julsång, som spelades av bergsbruksförvaltningens orkester. Efter solosången läste en liten tös upp en prolog.
Därefter talade d:r Ley till barnen. Han förmedlade Adolf Hitlers hälsningar och talade om julen, den stora familjefesten, då alla familjens medlemmar förenas, vilka dela glädjen och gemensamt bära sorgerna. Han talade om folkets gemenskap, denna härliga gåva, som Ledaren givit sitt folk. Idag äro vi i Tyskland alla en enda stor familj helt annorlunda än förr, då folket var söndersplittrat i klasser. Med en hälsning till Adolf Hitler avslutade han sitt tal.
I ett sagospel fingo barnen se sina kära vänner, som kom deras hjärtan att klappa högre, soldater, tomtar, blommor och mycket annat. Ett marionettspel »Jul i gruvan« bildade avslutningen på programmet. Därefter uppträdde jultomten på scenen och delade ut julklappar till barnen. Nidån gick upp, och se där stod ett stort bord med presenter. De små togo sin mor i handen och gingo fram till d:r Ley och hans maka för att med lysande ögon ta emot leksaker, böcker och allahanda nyttiga ting.

AUSLÄNDER-HOCHSCHUL-KURSE in der Ostmark

22 Nationen auf dem Semmering

1. Besuch der Kursusteilnehmer in Wien in der weltberühmten Unfallklinik. Professor Böhn demonstriert seine Behandlung von Betriebsunfällen • **2.** Die Hefte der internationalen Zeitschrift „Freude und Arbeit" sind überall dabei, wo sich Ausländer versammeln • **3.** Atelierbesuch bei Professor Eisenmenger, dem Präsidenten des Wiener Künstlerhauses • **4.** Hörer aus aller Herren Länder. Hier Teilnehmer aus Rumänien, Jugoslawien, Bulgarien, China, Rußland und Ungarn • **5.** Die Kursusteilnehmer bei einem Vortrag über die Aufgaben der DAF. von Amtsleiter Trefz • **6.** Der deutsche Dichter Hans Friedrich Blunck las aus eigenen Werken • **7.** Gauleiter Dr. Jury zu Gast beim Semmering-Kurs • **8.** Ministerialdirigent Fritzsche bei einem gemeinsamen Ausflug auf den Sonnenwendstein

Højskolekursus for Udlændinge i Ostmarken

22 Nationer paa Semmering

1. Kursusdeltagerne i Wien besøger den verdensberomte Klinik for Ulykkestilfælde. Professor Böhn demonstrerer sin Behandling af Bedriftsulykker • **2.** Det internationale Tidsskrift »Freude und Arbeit«'s Hefter ligger overalt, hvor Udlændinge kommer sammen • **3.** Atelierbesog hos Professor Eisenmenger, Wiener Kunstnerhusets Præsident • **4.** Tilhorere fra Alverdens Lande. Her ses Deltagere fra Rumænien, Jugoslavien, Bulgarien, Kina, Rusland og Ungarn • **5.** Kursusdeltagerne under et Foredrag af Afdelingsleder Trefz om DAF.'s Opgaver • **6.** Den tyske Digter Hans Friedrich Blunck læser op af egne Værker • **7.** Gauleder Dr. Jury som Gæst ved Semmeringkursuset • **8.** Ministerialdirigent Fritzsche under en Fællesudflugt paa Sonnenwendstein

Högskolekurser för utlänningar i Ostmark

22 nationer på Semmering

1. Kursdeltagarna avlägga besök i den världsberömda olycksfallkliniken i Wien. Professor Böhn demonstrerar, hur man behandlar olycksfall på arbetsplatsen • **2.** Den internationella tidskriften »Glädje och arbete» finnes överallt, där utlänningarna samlas • **3.** Ateljébesök hos professor Eisenmenger, presidenten för Wiens konstnärshus • **4.** Åhörare från alla herrans länder. Här några deltagare från Rumänien, Jugoslavien, Bulgarien, Kina, Ryssland och Ungern • **5.** Kursdeltagarna vid ett föredrag om Tyska arbetsfrontens uppgifter, som hålles av Amtsleiter Trefz • **6.** Den tyske diktaren Hans Friedrich Blunck läste ur sina egna verk • **7.** Gauleiter d:r Jury är gäst vid Semmeringkursen • **8.** Ministerialdirigent Fritzsche deltar i en gemensam utflykt upp på Sonnenwendstein

5

6

7

8

10 Leitsätze

10 Sætninger af en Dr. Ley-Tale

Berlin, im Januar 1941

Diese 8 Jahre, die hinter uns liegen, erscheinen uns allen wie eine Ewigkeit. Denken wir einmal zurück, welche Namen vor der Machtübernahme da waren, welche Parteien! Erinnern Sie sich daran einmal, und versuchen Sie einmal, die Parteien zusammenzuzählen, die damals vorhanden waren! Sie werden es gar nicht mehr können. Die Namen kennen Sie nicht mehr, die Männer kennen Sie nicht mehr, Programme von damals kennen Sie schon gar nicht mehr. Acht Jahre kaum! Namen wie Brüning, Scheidemann und wie sie alle geheißen haben, sind im Volke schon vergessen. Daran allein können wir ermessen, wie gewaltig diese 8 Jahre gewesen sein müssen, daß deren Ereignisse die Parteien und die Regierung von früher dem Gedächtnis der Menschen völlig auszulöschen vermochten.

*

Es gibt nichts, was der Mensch nicht schaffen könnte, wenn er *will*. Das ist unsere Erkenntnis. Des Menschen Wille gibt die Kraft. Wenn einer sagt: „Ich kann es nicht", so kann ich nur antworten: „Das liegt lediglich an Deinem Willen! Wenn Du es wolltest, *wenn Du fanatisch daran glaubst*, daß Du ein Recht daran hättest, wenn Du Dir es klar überlegst und dann zum Schluß kommst: es ist richtig, und wenn Du dann hinter dieses Recht und hinter diese Klarheit Deinen Willen setzt, *dann schaffst Du es!*"

*

So konnten wir das alles schaffen, was wir bisher geschafft haben. Der Führer legt das Tempo vor. Er marschierte vornweg und hinter ihm marschieren 85 Millionen deutsche Menschen. Er hat es vermocht, all diesen Menschen den gleichen Schritt und Tritt zu geben. Wir sind alle in einer Marschkolonne, die unsere Zukunft sichert.

*

Das Schönste, was wir besitzen, ist *unsere Volksgemeinschaft*. Hier liegt auch der Quell unserer Erfolge. Ihr wißt es alle, wie ohnmächtig Deutschland war, wie es wirtschaftlich am Boden lag. Damals waren wir das verachtetste Volk der Erde. Denkt an die Besatzung am Rhein! Farbige schändeten deutsche Frauen und vergingen sich an deutscher Kultur. Und heute, nach kaum 8 Jahren, ist aus diesem ohnmächtigen Deutschland das stärkste und mächtigste Volk der Erde geworden!

*

Heute ist alles so klar. Man sucht nicht mehr den Weg, man geht sicher. Man marschiert, man braucht nicht zu tasten. Schritt für Schritt hat

Berlin, Januar 1941

Disse 8 Aar, som ligger bag os, forekommer alle som en Evighed. Lad os engang tænke tilbage til de Navne og Partier, som eksisterede for Magtovertagelsen! Hvis de kan huske det, tæl saa alle de Partier sammen, som den Gang eksisterede! Det vil De slet ikke kunde. De husker ikke de Navne, de Mænd og heller ikke de Programmer, som alle disse Partier havde. Og der er knapt gaaet 8 Aar! Navne som Brüning, Scheidemann, og hvad de nu alle hed er allerede glemt af Folket. Det er et Bevis paa, hvor gevaldig en Tid disse 8 Aar maa have været, for at Begivenheder har kunnet udslette disse Partier.

*

Der eksisterer intet, som et Menneske ikke kan, hvis han *vil*. Det er vor Erkendelse. Menneskets Vilje giver ham Styrke. Siger et Menneske: »Jeg kan ikke«, saa kan jeg kun svare: »Det er udelukkende afhængig af Din Vilje. Hvis Du vil, hvis Du tror fanatisk paa, at Du har Ret til det, og hvis Du endelig tænker over det og kommer til den Erkendelse, at det er rigtigt, *saa er Du i Stand til at gøre det!*«

*

Paa den Maade har vi kunnet skabe alt, hvad vi hidtil skabte. Føreren angiver Tempoet. Han marcherer foran, og bag ham marcherer 85 Millioner tyske Mennesker. Han har forstaaet at faa alle disse Mennesker til at holde samme Trit. Vi alle befinder os i en Marchkolonne, som sikrer os Fremtiden.

*

Det bedste vi ejer er vort *Folkefællesskab*. Og det er ogsaa Kilden til alle vore Resultater. I alle ved, at Tyskland var økonomisk ruineret. Den Gang var vi det Land, som var mest foragtet. Tænk paa Rhinbesættelsen! Tyske Kvinder blev vanæret af Negre, de forsete sig paa den tyske Kultur. Og nu, efter 8 Aar — Tyskland er blevet det stærkeste og mægtigste Folk paa Jorden!

*

Idag er det altsammen saa klart. Man leder ikke efter Vejen, man gaar sikkert. Man marcherer, man behøver ikke at føle sig frem. Man har fast Grund under Fødderne, Skridt for Skridt. *De Mennesker, som har fundet til Nationalsocialismen, har det sikreste Fundament*, et Menneske kan faa.

Berlin i januari 1941

Dessa åtta år, som ligger bakom oss, förefaller oss alla vara en evighet. Tänk bara på de ledande namnen före maktövertagandet, tänk på de många partierna! Försök att komma ihåg det och att räkna upp alla de partier, som fanns till då! Ni minns dem inte längre! Namnen kommer Ni inte längre ihåg, männen kommer Ni inte ihåg och ännu mindre de program, som då prestenterades. Knappa åtta år! Namn, sådana som Brüning, Scheidemann och vad de nu hette, har folket redan glömt. Enbart detta visar, hur väldiga dessa åtta år måste ha varit, som har förmått utplåna hågkomsten av de forna partierna och regeringarna.

*

Det finns ingenting, som människan inte förmår skapa, om hon *vill*. Vi har insett detta. Människans vilja ger kraften. Om någon säger: »Det kan jag inte«, så kan jag bara svara: »Det kommer enbart an på Din vilja! Om Du vill det, *om Du fanatiskt tror på*, att Du har rättighet till det, om Du tänker över det klart och kommer till resultatet: Det är riktigt — och om Du sedan sätter hela Din vilja bakom denna rättighet och denna klarhet, *då lyckas Du!*«

*

På det sättet har vi lyckats åstadkomma allt, som vi hittills har åstadkommit. Der Führer föreskriver tempot. Han har marscherat i spetsen, och bakom honom marscherar 85 miljoner tyska män och kvinnor. Han har förmått ge alla dessa människor samma marschtakt. Vi befinner oss alla i en marschkolonn, som säkrar vår framtid.

*

Det vackraste vi äger är *vår folkgemenskap*. I den ligger också källan till våra framgångar. Ni vet alla, hur vanmäktigt Tyskland var, hur dess näringsliv låg slaget till marken. På den tiden var vi det mest föraktade folket på jorden. Tänk på Rhenockupationen! Färgade skändade tyska kvinnor och förgick sig mot tysk kultur. Och idag, efter knappa åtta år, har detta vanmäktiga Tyskland blivit jordens starkaste och mäktigaste folk!

*

Idag är allting så klart. Man söker inter längre vägen, utan man går säkert framåt. Man marscherar. Man behöver inte längre treva. Steg för

aus einer Dr.-LEY-REDE

10 viktiga avsnitt ur ett tal av d:r Ley

man Grund unter den Füßen. *Wer den Nationalsozialismus gefunden hat, der hat das sicherste Fundament, das ein Mensch haben kann.*

*

Wenn man uns fragt: „Ja, werdet ihr denn nicht müde?" *Eine siegreiche Armee wird nie müde.* Müde wird nur immer der, der nichts kann, der nichts will, der keine Gedanken hat. Jeder neue Tag bringt neue Aufgaben. Wenn wir sie dann lösen, dann sind wir froh und glücklich, weil wir wissen, daß wir mit unserem Glauben und unserer Idee *jede* Aufgabe zu lösen vermögen.

*

Es fällt kein Manna vom Himmel. Wenn die früheren Systemparteien auch tausendmal versprachen: „Wir werden, wir werden, wir werden . . ." Willst Du leben, mußt Du Dich besser nähren, besser kleiden, mußt besser wohnen können, mehr Kultur haben, reisen und wandern können, mit einem Wort: mehr Mittel haben. Und wenn Du das nicht hast, *dann mußt Du Dir dieses Leben erkämpfen!*

*

Reden wir doch nicht von dem Unsinn, *daß alles, was Menschenantlitz trägt, gleich ist.* Das ist nicht wahr, sondern je höher die Rasse ist, um so größer müssen die Voraussetzungen sein, die der Mensch zum Leben braucht. Der Pole kann z. B. unter anderen Voraussetzungen leben als der Deutsche. Das haben sein sogenannter Staat und die Verhältnisse in ihm bewiesen. Deinem Schicksal entgehst Du nicht. Dein Schicksal ist Dein Blut. Dein Blut bestimmt Dein Schicksal.

*

England, dieses „unbesiegbare" England, das behauptet, die Meere zu beherrschen, dieses England wird genau so zusammengeschlagen werden, wie alle anderen zusammengeschlagen worden sind. Sie lügen und lügen und werden nicht rot dabei. Eines Tages aber wird es aus sein. Wir haben mehr Bomben, als Engländer vorhanden sind.

*

England hat noch nie einen Gegner gehabt wie Adolf Hitler. England täuscht sich: es hat keinen Napoleon vor sich, der seine Idee verriet und an diesem Verrat zugrunde ging, sondern jenen schicksalhaften Mann, der einmal von England Rechenschaft verlangt für all das Unheil, das England über die Völker der Erde gebracht hat.

Naar man sporger os: »Ja, men bliver I ikke trætte?« *En sejrrig Armé bliver aldrig træt.* Trætte bliver altid kun de Mennesker, som ikke kan noget, som ikke vil noget, og som ingen Idéer har. Hver Dag bringer nye Opgaver. Og naar vi løser disse, saa er vi glade og lykkelige, fordi vi ved, at vi paa Grund af vor Tro og vor Idé er i Stand til at løse *alle* Opgaver.

*

Himmelen skænker os ikke noget. Selvom ogsaa de tidligere Systemspartier Tusinder af Gange lovede: »Vi vil, vi vil, vi vil . . .« Vil Du leve, saa maa Du spise bedre, klæde Dig bedre, bo bedre, Du maa have mere Kultur, Du maa kunne rejse og vandre, kort sagt: Du maa have flere Midler. Og hvis Du ikke har det, *saa maa Du tilkæmpe Dig dette Liv!*

*

Lad os dog ikke tale om det Vrovl, *at alt, hvad der har menneskeligt Aasyn, er det samme.* Det er ikke sandt, for jo mere kultiveret en Race er, jo højere maa de Forudsætninger være, som et Menneske behøver at leve under. Polakkerne kan f. Eks. leve under andre Forutsætninger end Tyskerne. Det har deres saakaldte Stat og Forhold bevist. Du undgaar ikke Din Skæbne. Din Skæbne er Dit Blod. Dit Blod bestemmer Din Skæbne.

*

England, dette England, »som ikke kan besejres«, hævder, at det behersker Havet. Dette England vil blive slaaet i Stykker, ligesom andre er blevet det. De lyver og lyver uden at skamme sig. Men en skønne Dag er der forbi. Vi har flere Bomber end England har Mennesker.

*

England har hidtil aldrig haft en Modstander som Adolf Hitler. England bedrager sig selv: det er ingen Napoleon, det kæmper imod, som robede sin Idé, og som derfor gik til Grunde. Nej, England kæmper imod en Mand, som engang vil drage England til Ansvar for alle de Ulykker, som det har bragt over alle Nationer i hele Verden.

steg känner man fast mark under fötterna. *Den, som har funnit nationalsocialismen, har det säkraste fundament, som en människa kan ha.*

*

Om man frågar oss: »Ja, men blir Ni då inte trötta?» *En segerrik armé blir aldrig trött.* Trött blir bara den, som ingenting kan, som ingenting vill, och som inga tankar har. Varje ny dag medför nya uppgifter. När vi så löser dem, är vi lyckliga, därför att vi vet, att vi med vår tro och med vår idé förmår lösa *varje* uppgift.

*

Ingen manna regnar från himlen. Även om de tidigare systempartierna tusen sinom tusen gånger lovade: »Vi skall, vi skall, vi skall . . .» Om du vill leva, måste du äta bättre, klåda dig bättre, måste bo bättre, ha mer kultur, kunna resa och vandra, med ett ord — ha större medel. Och om du inte har det, *måste du tillkämpa dig detta liv!*

*

Låt oss inte tala om den vansinnigheten, *att alla, som har mänskligt utseende, är lika.* Det är inte sant, utan ju högre rasen står, desto större måste de förutsättningar vara, som människan behöver för sitt liv. Polacken kan t. ex. leva under helt andra förutsättningar än tysken. Det har hans s. k. stat och förhållandena där bevisat. Ditt öde undgår Du icke. Ditt öde är Ditt blod. Ditt blod bestämmer Ditt öde.

*

England, detta »obetvingliga» England, som påstår sig behärska världshaven, kommer nu att slås sönder och samman precis lika grundligt, som de andra blev slagna. De ljuger och ljuger utan att rodna. Men en dag är det slut. Vi har mer bomber, än det finns engelsmän.

*

England har aldrig förr haft en sådan motståndare som Adolf Hitler. England misstar sig. Det har ingen Napoléon framför sig, som förrådde sin idé och gick under till följd av detta förräderi. England har framför sig den ödets man, som en gång för alla kräver räkenskap av England för all den olycka, som England har vållat jordens folk.

Dr. Ley bei Arbeitern

Dr. Ley hos Arbejderne og Soldaterne paa Helgoland

D:r Ley hos arbetarna och soldaterna på Helgoland

und Soldaten auf Helgoland

Besuch bei der Zentralstelle für

Sonderbericht für die Zeitschrift

BESØG I CENTRALEN FOR KRIGSFANGER I GENF

Særberetning for Tidsskriftet »Glæde og Arbejde«

Genf, im Januar 1941

Geleitwort von Professor Max Huber, Präsident des Internationalen Komitees vom Roten Kreuz, Genf

Auf dem Schlachtfeld von Solferino 1859 sah Dunant die furchtbare Not der Verwundeten. Rasch griff er zur *hilfreichen Tat* und über das Schlachtfeld hinaus für die Zukunft in die weite Welt. Mit vier andern Genfern gründete er 1863 das Komitee, das heute noch besteht und das im gleichen Jahre eine Zusammenkunft von Vertretern vieler europäischer Staaten berief. Diese gab den Anstoß zu einer doppelten Entwicklung:

Zu dem *zwischenstaatlichen* Vertrag — die Genfer Konvention vom 22. August 1864 —, der im Zeichen des Roten Kreuzes im Krieg den Dienst an den Verwundeten und Kranken der Heere für Freund und Feind unter besonderen Schutz stellt, und zur Schaffung *nationaler* Gesellschaften, die schon im Frieden sich für die Hilfeleistung vorbereiten.

Auf beiden Gebieten gehörten die deutschen Staaten mit zu den allerersten, die tatkräftig mitwirkten. An der weiteren Verbesserung der Genfer Konvention und der mächtigen Entfaltung der nationalen Gesellschaften haben das *Deutsche Reich* und das *Deutsche Rote Kreuz* einen hervorragenden Anteil. Die *nationalen Gesellschaften* sind das Fundament des Roten Kreuzes. Sie haben die organisierten Hilfskräfte und die sachlichen Mittel. Sie haben sich, der Eigenart der Völker und deren besonderen Bedürfnissen entsprechend, mannigfaltig entwickelt. Alle aber sind durch den Gedanken selbstloser Hilfe zu einer Gemeinschaft zusammengehalten. Ihrem Wunsch gemäß soll das Genfer Komitee eine gemeinsame Institution bleiben, um über dem Rotkreuzgedanken zu wachen und ihn zu fördern, ganz besonders um in Kriegszeiten für die Opfer des Krieges ein *neutrales Bindeglied* zwischen den kämpfenden Parteien zu sein. Dazu ist es geeignet durch seinen Sitz in Genf und durch seine Zusammensetzung ausschließlich aus Angehörigen eines Landes, dessen immerwährende Neutralität von allen Mächten anerkannt ist. So vermochte es seit 1864 in fast allen Kriegen Dienste zu leisten.

Das Rote Kreuz beruht auf einem Staatsvertrag von geschichtlicher Bedeutung. Aber stets hat es, im Geiste seiner Gründer, auf nationalem Boden und in seinen internationalen Aufgaben sich als Pionier eingesetzt, wo Hilfe neu zu organisieren ist. Es lebt aus der steten, vor keinen Schwierigkeiten zurückschreckenden *Einsatzbereitschaft* der Männer und Frauen, die zum Dienst an seinen großen Aufgaben bereit sind, Aufgaben, die an der Front, bei Katastrophen und am Krankenbett viel stilles Heldentum fordern.

Genf, i Januar 1941

Indledende Ord af Professor Max Huber, Præsidenten for Røde Kors Internationale Komité i Genf

Paa Slagmarken ved Solferino i Aaret 1859 saa Dunant de Saaredes skrækkelige Lidelser. Hurtig begyndte han sin hjælpende Gerning, som Fremtiden og hele Verden skulde nyde godt af. Sammen med fire andre Genfere grundlagde han Komitéen, som endnu den Dag i Dag bestaar og som samme Aar lod sammenkalde Repræsentanter fra mange europæiske Stater. Dette gav Stødet til en dobbelt Udvikling:

Til Kontrakt mellem Staterne — Genfer Konventionen fra 22. August 1864 — som under Røde Kors' Tegn i Krig stiller Saarede og Syge fra saavel Venner som Fjender under særlig Beskyttelse, og til Dannelse af nationale Selskaber, der allerede i Fred forbereder paa at hjælpe.

Paa begge Omraader hører de tyske Stater med til de allerførste, som medvirkede aktivt. Det *Tyske Rige* og det *Tyske Røde Kors* har ogsaa en fremragende Andel i Forberedelsen af Genfer Konventionen og de nationale Selskabers mægtige Udvidelse. De *nationale Selskaber* er det Røde Kors Fundament. De har de organiserede Hjælpekræfter og de saglige Midler. De har, svarende til de forskellige Staters Egenart og særlige Forlangender, udvidet sig paa mange Maader. Men alle holdes de sammen til et Fællesskab ved Tanken om uegennyttig Hjælp. Svarende til Ønsket skal Genfer Komitéen forblive en fælles Institution for at vaage over og for at fremme Rødekorstanken og for særligt i Krigstider at hjælpe Krigens Ofre ved at være et *neutralt Bindeled* mellem de kæmpende Parter. Dertil er det egnet paa Grund af sit Sæde i Genf og paa Grund af, at det udelukkende er sammensat af Folk fra et Land, hvis stadige Neutralitét er anerkendt af alle Magter. Paa den Maade kunde det siden 1864 træde hjælpende til i næsten alle Krige.

Røde Kors beror paa en Statskontrakt af historisk Betydning. Men hvor ny Hjælp skulde organiseres, har det altid vist sig som Pioner — i sin Grundlæggers Aand — paa national Grund og i sine nationale Opgaver. Det oppebæres af de Mænd og Kvinders *Beredvillighed*, som er villige til at opfylde de store Opgaver, som Tjenesten er ensbetydende med og som aldrig viger tilbage for store Besværligheder. Disse Opgaver, hvadenten det er ved Fronten, ved Katastrofer eller ved Sygesengen, har fordret megen stille Heroisme.

Genève i januari 1941

Inledande ord av professor Max Huber, president i Röda Korsets internationella kommitté, Genève

På Solferinos slagfält 1859 såg Dunant de sårades fruktansvärda nöd. Raskt ingrep han hjälpande, och hans handlingskraftiga hjälpsamhet blev till välsignelse för hela världen. Tillsammans med fyra andra Genève-bor grundade han 1863 den kommitté, som ännu idag äger bestånd, och som redan samma år kallade representanter för flera europeiska stater till en sammankomst. Denna gav upptakten till en dubbel utveckling.

Till det mellanstatliga fördrag — Genève-konventionen av den 22. augusti 1864 — som i Röda Korsets tecken i krigstid ställer väns och fiendes sjukvård under särskilt skydd, och till upprättandet av nationella organisationer, som redan i fredstid förberedde sig för hjälpverksamheten.

På båda områdena hörde de tyska staterna till de allra första, som medverkade handlingskraftigt. Det Tyska Riket och tyska Röda Korset har framstående andel i den ytterligare förbättringen av Genève-konventionen och de nationella organisationernas starka utveckling. De nationella organisationerna utgör Röda Korsets fundament. De innehar de organiserade hjälpkrafterna och de materiella resurserna. De har i enlighet med folkens egenart och särskilda behov utvecklat sig mångsidigt. Men alla hållas de samman genom den oegennyttiga hjälpsamhetens princip. Enligt deras önskan skall Genève-kommittén bestå såsom en gemensam institution för att övervaka Röda Korsets tanke och stödja den i synnerhet för att i krigstid vara ett förenande neutralt band för krigets offer mellan de stridande parterna.

Den är ägnad därtill genom sitt säte i Genève och därigenom, att den uteslutande är sammansatt av medborgare i ett land, vars ständiga neutralitet erkännes av alla makter. Därför har den förmått sedan 1864 utöva sin välsignelsebringande verksamhet i nästan alla krig.

Röda Korset är baserat på ett statsfördrag av historisk betydelse. Men det har ständigt i sina grundares anda gjort sin insats som pionjär på nationell mark och i sina internationella uppgifter, överallt där hjälp måste nyorganiseras. Det lever genom den ständiga, aldrig tillbakaryggande *insatsberedskapen* hos de män och kvinnor, som är beredda att arbeta för dess stora uppgifter, — uppgifter som vid fronten, vid katastrofer och vid sjukbädden kräver en myckenhet av stilla hjältemod.

Max Huber
Präsident des Internationalen Komitees vom Roten Kreuz

Kriegsgefangene in Genf

«FREUDE UND ARBEIT»

BESÖK HOS CENTRALUTSKOTTET FÖR KRIGSFÅNGAR I GENÈVE

Specialreportage för tidskriften »Freude und Arbeit«

In allen Kulturstaaten der Welt ist mit dem Zeichen des Roten Kreuzes auf weißem Grund der Gedanke der Hilfe verbunden. Millionen von Menschen sind es, denen schon im Frieden unter diesem Zeichen, z. B. bei Naturkatastrophen, Hilfe zuteil wurde. Die Opfer solcher Katastrophen erfahren dann wohl, daß z. B. vom Deutschen Roten Kreuz Medikamente gestiftet, von Rotkreuz-Organisationen anderer Länder Lebensmittel und Kleidung geschickt wurden. Aber die wenigsten wissen, daß zumeist in diesen Fällen als Zentralstelle und Mittlerin das Internationale Komitee vom Roten Kreuz in Genf auftritt.

Die Haupttätigkeit der Zentralstelle für Kriegsgefangene, die auf Betreiben des Komitees bereits am 14. 9. 1939 in Genf errichtet wurde, besteht in der Sammlung aller Nachrichten, die sie auf offiziellem oder privatem Wege über die Kriegsgefangenen und Zivilinternierten erhalten kann. Sie leitet dann auf schnellstem Wege diese Nachrichten an das Ursprungsland der Zivilinternierten bzw. Kriegsgefangenen oder an den Staat, in dessen Diensten die Betreffenden standen. Diese Arbeit wird zur Zeit von etwa 2300 Mitarbeitern und Mitarbeiterinnen geleistet, von denen etwa 1700 ehrenamtlich tätig sind.

Die Arbeitsleistung ist gewaltig: Seit Ausbruch des Krieges wurden bis heute etwa 2818122 Post-ein- und -ausgänge in fast allen Sprachen der Welt bearbeitet. Bis zum 15. Oktober 1940 hat die Zentralstelle für Kriegsgefangene den verschiedenen nationalen Auskunftstellen der kriegführenden Staaten über 80000 Fotokopien der Kriegsgefangenenlisten zur Verfügung gestellt, die sie von den Amtsstellen der feindlichen Parteien auf Grund des Artikels 77 des Genfer Kriegsgefangenenabkommens von 1929 erhält. Die Zahl der während des Krieges von der Zentralstelle vermittelten telegraphischen Auskünfte beträgt bisher über 38000 Telegramme. Die Gesamtzahl der Karteikarten der Kriegsgefangenen und Zivilinternierten aller Kriegführenden beläuft sich gegenwärtig auf über 5 Millionen!

5 Millionen Karteikarten — 5 Millionen Schicksale, um deren Wendung zum Guten noch mehr Millionen in aller Welt sich sorgen! Dem Ziel, solche Leiden des Krieges zu mildern, dient der friedliche Wettbewerb aller Mitarbeiter der Zentralstelle, insbesondere in den deutschen, italienischen, englischen und französischen Abteilungen. Ein willkürlicher Griff in die Karteien der genannten Abteilungen, und vier Schicksale liegen vor uns:

Deutscher Dienst — Ein deutscher Zivilinternierter. Eine besorgte Mutter berichtete Anfang September 1940 an das Deutsche Rote Kreuz und dieses an die Zentralstelle, daß sie die letzte Nachricht von ihrem Sohn im November 1939 erhalten habe, seitdem fehlt jede Kenntnis von seinem Aufenthalt. Die Zentralstelle schreibt an das Britische Rote Kreuz, London am 14. 9. 1940, daß der Angefragte nach einer Mitteilung des Amtes „Auslandsdienst" des Deutschen Roten Kreuzes noch im November 1939 sich in einem englischen Internierungslager

I alle Kulturstater i Verden er det rode Kors paa hvid Grund forbundet med Tanken om Hjælp. Dette rode Kors har allerede i Fredstider hjulpet Millioner af Mennesker ved f. Eks. Naturkatastrofer. De Mennesker, som bliver ramt af den Slags Katastrofer, ved maaske godt, at f. Eks. det tyske Rode Kors stiftede Medikamenter, eller at et eller andet Land sorgede for Levnedsmidler eller Toj. Men kun faa af dem ved, at Centralen for Rode Kors Internationale Komité i Genf fungerer som Formidler.

Krigsfangernes Centrals Hovedbeskæftigelse er at samle alle Efterretninger, som man officiel eller privat kan erfare om Krigsfanger eller Civilinternerede. Denne Central blev oprettet allerede den 14. September 1939 i Genf. Den viderebefordrer omgaaende disse Efterretninger til vedkommende Krigsfangers eller Civilinterneredes Hjemland eller til den Stat i hvis Tjeneste vedkommende stod. For Tiden bliver dette Arbejde udfort af 2300 Medarbejdere. Deraf arbejder de 1700 uden Vederlag.

Arbejdsydelsen er gevaldig. Siden Krigens Udbrud blev der til idag bearbejdet 2,818,122 Postforsendelser i næsten alle Verdens Sprog. Til den 15. Oktober 1940 har Krigsfangernes Central stillet de krigsforende Staters forskellige nationale Oplysningscentraler 80,000 Fotokopier af Lister over Krigsfanger till Disposition. Disse Fotokopier faar Centralen ifolge Artikel 77 i Genfer Overenskomsten fra 1929 angaaende Krigsfanger udleveret af de fjendtlige Parters Myndigheder. Siden Krigsudbrud har Centralen formidlet mere end 38,000 telegrafiske Oplysninger. Der findes Kort over alle Krigsfanger og Civilinternerede fra alle de krigsforende Stater, ialt over 5 Millioner Mennesker.

5 Millioner Kort — 5 Millioner Skæbner om hvilke endnu flere Millioner i hele Verden er bekymret! For at formindske disse Lidelser arbejder alle Centralens Medarbejdere fredeligt sammen, særlig i de tyske, italienske, engelske og franske Afdelinger. Ganske vilkaarligt tager man nogle Kort ud af den lange Række, og fire Skæbner ligger foran os.

Tysk Tjeneste — En tysk Civilinterneret. En Moder sætter sig i Forbindelse med det Tyske Rode Kors — og dette igen med Centralen for det Rode Kors — og beretter, at hun har faaet den sidste Efterretning fra sin Son i November 1939. Siden den Tid har hun ikke hort noget fra ham. Den 14. September 1940 skriver Centralen til det Britiske Rode Kors, at vedkommende efter en Med-

I alla världens kulturstater är det röda korset på vit botten symbolen för hjälpsamhet. Miljoner människor har redan i fredstid tillförts hjälp i detta tecken, till exempel vid naturkatastrofer. Offren för sådana katastrofer erfar väl, att t. ex. tyska Röda Korset har sänt läkemedel, medan andra länders Röda Korsorganisationer har skickat livsmedel och kläder. Men endast ett fåtal känner till, att den internationella Röda Kors-kommittén i Genève i de flesta sådana fall uppträder som central och förmedlare.

Huvudverksamheten inom centralutskottet för krigsfångar, vilket på kommitténs tillskyndan upprättades i Genève den 14. 9. 1939, består i att samla alla underrättelser, som på officiell eller privat väg kan erhållas angående krigsfångar eller civila internerade. Utskottet skickar sedan på snabbaste väg dessa meddelanden till de civilinternerades respektive krigsfångarnas hemland eller till den stat, i vars tjänst de står. Detta arbete genomföres för närvarande av ungefär 2.300 medarbetare, av vilka c:a 1,700 medarbetar rent frivilligt.

Arbetsprestationen är kolossal. Sedan krigets utbrott har fram till idag ungefär 2,818,122 ingående och utgående brev på nästan alla världens språk bearbetats. Fram till den 15. oktober 1940 har centralutskottet för krigsfångar tillställt de olika upplysningsmyndigheterna i de krigförande staterna över 80,000 fotokopior ur krigsfångelistorna, vilka det i enlighet med artikel 77 i krigsfångeavtalet av år 1929 erhåller från de fientliga parternas officiella myndigheter. Antalet under kriget av centralutskottet förmedlade telegrafiska upplysningar uppgår till över 38.000 telegram. Antalet registerkort över krigsfångar och civilinternerade inom alla krigförande länder uppgår för närvarande till över 5 miljoner!

5 miljoner registerkort — 5 miljoner människoöden, för vilkas lindring ännu många fler miljoner i hela världen gör sin insats! Målet, att mildra sådana krigets lidanden, tjänas av den fredliga kampen mellan alla medarbetare i centralutskottet, i synnerhet i de tyska, italienska, engelska och franska avdelningarna. Ett grepp på måfå i registret, och fyra människoöden ligger framför oss!

Den tyska tjänsten. — En tysk civilinternerad. En bekymrad moder meddelade i början av september 1940 till det tyska Röda Korset och detta i sin tur till centralutskottet, att hon hade fått den senaste underrättelse från sin son i november 1939, och

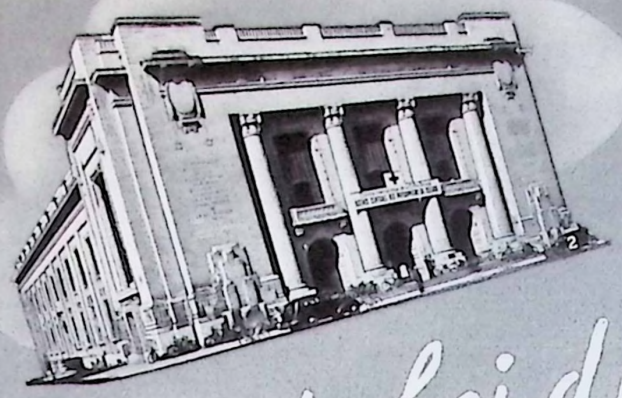

Besuch bei der ZENTRALSTELLE für KRIEGSGEFANG

Besøg i Centralen for Krigsfanger i Genf • Besök hos centralutskottet för krigsfångar i Genève

1. *„Helft uns" — unter diesem Motto wurden in der Schweiz Sammlungen für das Rote Kreuz abgehalten* • **2.** *Das Gebäude der Zentralstelle für Kriegsgefangene* • **3.** *Das Theater in Genf* • **4.** *Professor Max Huber, Präsident des Internationalen Komitees vom Roten Kreuz in Genf* • **5.** *Die Mitarbeiter der Zentralstelle für Kriegsgefangene* • **6.** *Die Gefangenenkarten werden ländermäßig und alphabetisch geordnet* • **7.** *Ankunft der Briefpost* • **8.** *Das Denkmal der Wehrmänner im Park „Mon Repos"* • **9.** *Von früh bis spät sitzen ehrenamtliche Mitarbeiterinnen an der Schreibmaschine, um Nachrichten zwischen den Gefangenen und Zivilinternierten und ihren Heimatländern zu vermitteln* • **10.** *Die große Halle der Auskunftszentrale* • **11.** *Die abgehende Briefpost ist nach Ländern gebündelt*

1. *»Hjælp os« — under dette Motto gennemføres i Svejts Røde-Kors-Indsamlinger* • **2.** *Centralstedet for Krigsfanger* • **3.** *Teatret i Genf* • **4.** *Professor Max Huber, Præsident for Røde Kors Internationale Komité i Genf* • **5.** *Medarbejderne ved Centralstedet for Krigsfanger* • **6.** *Kortene over Fangerne bliver ordnet alfabetisk efter Lande* • **7.** *Posten indtræffer* • **8.** *Soldaternes Mindesmærke i »Mon Repos« Parken* • **9.** *Fra Morgen til Aften sidder de kvindelige Medarbejdere ved Skrivemaskinerne, for at formidle Efterretningerne mellem Fangerne og de Civilinternerede og deres Lande* • **10.** *Den store Sal i Oplysningscentralen* • **11.** *Den udgaaende Post er sorteret efter Lande*

1. *»Hjälp oss» — under detta motto har insamlingar för Röda Korset genomförts i Schweiz* — **2.** *Centralutskottets för krigsfångar byggnad* — **3.** *Teatern i Genève* • **4.** *Professor Max Huber president i Röda Korsets internationella kommitt i Genève* • **5.** *Centralutskottets för krigsfånga medarbetare* • **6.** *Korten över fångarna ordna efter länderna och alfabetiskt* • **7.** *Brevpostens a ankomst* • **8.** *Minnesmärket över försvarsmännen parken »Mon Repos»* • **9.** *Från bittida till se sitter frivilliga medarbeterskor vid skrivmaskinern för att förmedla underrättelser mellan fångar och de civilinternerade och deras hemländer* **10.** *Upplysningscentralens stora hall* • **11.** *D avgående brevposten sorteras efter länderna*

befunden habe, dann aber wohl nach Kanada überführt worden wäre. Die Zentralstelle kabelt gleichzeitig an ihren Delegierten nach Montreal um Anstellung von Nachforschungen. Schon am 11. Oktober läuft von dort ein Kabel ein mit der Meldung, daß der Gesuchte sich bester Gesundheit in einem Internierungslager erfreue und dort als Lagerführer wirke. Noch am gleichen Tage geht diese Mitteilung telegraphisch nach Deutschland -- eine Mutter atmet auf, sie weiß nun endlich um das Schicksal ihres Sohnes.

Italienischer Dienst — Ein italienischer Marineoffizier. Das Italienische Rote Kreuz bittet am 3. 7. 1940 um Auskunft über sein Schicksal. Das Komitee telegraphiert sofort an seinen Vertreter nach Kairo. Ein Telegramm vom 6. 7. 1940 meldet aus Kairo: „G . . . in Alexandrien im Krankenhaus untergebracht. Am 19. 7. läuft aus Kairo die weitere Meldung ein, daß G . . . trotz seiner Armverletzung sonst in guter Gesundheit sei. Am 24. 7. geht beim Komitee die Liste der in Alexandrien befindlichen italienischen Gefangenen ein, darunter auch sein Name. Wenige Tage später eine Ergänzung der Mitteilung vom 19. 7. 1940: G . . . verletzt, komplizierte Humerusfraktur links, Verbrennungen. Am gleichen Tage Weitergabe dieser Meldung nach Rom. Spätere Nachrichten von der Besserung in seinem Befinden werden ebenfalls weitergeleitet. Am 5. 8. 1940 bestätigt der Vertreter aus Kairo, daß an G . . . 20 engl. Pfund ausgehändigt worden seien. Am 23. 8. übermittelt das Komitee dem Gefangenen einen Brief seiner Angehörigen aus Italien.

Französischer Dienst — Ein französischer Flieger. An Hand aus Frankreich gemachter Angaben wird den deutschen Stellen dieser Fall mitgeteilt. Die deutschen Stellen teilen mit, daß das Flugzeug abgeschossen worden ist. Den Angehörigen des Fliegers wird diese traurige Mitteilung gemacht, die darauf an das Komitee herantreten mit der Bitte, nach näheren Einzelheiten zu forschen. Die deutschen Stellen machten auf Anfrage der Zentralstelle nähere Angaben, insbesondere konnte daraufhin mit dem Geistlichen die Verbindung aufgenommen werden, der die beiden Flieger beerdigt hatte. Nach drei Wochen schrieb der Geistliche, daß er selbst Zeuge des Abschusses war, bei dem die beiden Flieger durch Nichtöffnen der Fallschirme umkamen. Dem Brief des Geistlichen lag ein Photo der Beisetzung bei, das den Angehörigen der beiden Flieger über Genf zugesandt wurde. Nach Wochen baten die Angehörigen dann nochmals, ob ihnen nicht ein Bild der Grabstätte gesandt werden könnte. Auch dies konnte dank dem Entgegenkommen der deutschen Stellen besorgt werden. In ergreifenden Worten dankten die Familien der beiden französischen Flieger sowohl dem Komitee als auch den deutschen Stellen und dem Geistlichen.

Englischer Dienst — Ein englischer Flieger. Am 3. 1. 1940 bittet das Britische Rote Kreuz telegraphisch um Nachforschungen nach einem seit langem verschollenen englischen Flieger. Die Zentralstelle setzt sich telegraphisch mit dem Oberkommando der deutschen Wehrmacht in Verbindung. Schon am 11. 1. kommt von dort die Nachricht, daß der englische Flieger gefangen sei und sich in bester Gesundheit befinde. Seine Anschrift laute . . . Bald darauf kommt ein weiterer Brief aus England, in dem gebeten wird, Nachforschungen nach dem Verbleib der übrigen Besatzung des Flugzeuges anzustellen. Auf Grund der Nachforschungen konnte auch in diesen drei weiteren Fällen den Familien ein tröstlicher Bescheid erteilt werden.

Vier Beispiele aus über 5 Millionen Karteikarten der Zentralstelle für Kriegsgefangene in Genf! Und über alle Erdteile laufen heute diese Mitteilungen und sind Zeugen der Richtigkeit des Rotkreuz-Gedankens, gerade in Kriegszeiten die Bereitschaft zu ritterlicher Handlungsweise gegenüber dem wehr-, aber nicht ehrlosen Gegner hochzuhalten.

Willy Heudtlass

delelse fra det Tyske Røde Kors' »Udlandstjeneste« endnu i November 1939 har befundet sig i en engelsk Interneringslejr, men at han saa blev overført til Canada. Centralen telegraferer saa til dens Delegerede i Montreal for at foranledige de nødvendige Undersøgelser. Allerede den 11. Oktober indtræffer et Telegram med den Meddelelse, at vedkommende befinder sig i en Interneringslejr som Lagerforer, og at han er rask. Samme Dag gaar Meddelelsen telegrafisk videre til Tyskland — en Moder aander lettet op, hun kender nu endelig sin Sons Skæbne.

Italiensk Tjeneste — En italiensk Marineofficer. Det Italienske Røde Kors beder den 3. Juli 1940 om Oplysning angaaende hans Skæbne. Komitéen telegraferer omgaaende til Repræsentanten i Kairo. Et Telegram fra Kairo den 6. Juli 1940 meddeler: »G . . . i Alexandria paa Hospitalet« Den 19. Juli indtræffer fra Kairo en yderligere Meddelelse, at G . . . trods en beskadiget Arm befinder sig godt. Den 24. Juli indtræffer en Liste fra Alexandria indeholdende alle italienske Krigsfangers Navne. Paa denne Liste er han opført. Faa Dage senere en yderligere Meddelelse: »G . . . saaret, kompliceret Humerusfraktur i venstre Arm, Brandsaar.« Samme Dag gaar denne Meddelelse videre til Rom. En senere Meddelelse om hans bedrede Tilstand bliver ligeledes videresendt. Den 5. August 1940 bekræfter en Repræsentant i Kairo, at G . . . modtog 20 engelske Pund. Den 23. August overrækker Komitéen Fangen et Brev fra dennes Familie i Italien.

Fransk Tjeneste — En fransk Flyver. Ved Hjælp af Oplysninger fra Frankrig, faar den tyske Central denne Sag meddelt. Fra tysk Side meddeles der, at Flyvemaskinen blev skudt ned. Flyverens Paarørende meddeles dette sørgelige Budskab, hvorefter de henvender sig til Komitéen for at faa nærmere Oplysninger om det Skete. Efter en Foresporgsel fra Centralen opgav de tyske Myndigheder det de vidste. Herefter kunde Forbindelsen med Præsten, som havde begravet de to Flyvere, optages. Tre Uger senere skriver Præsten, at han selv var Vidne til det Skete, og at de to Flyvere blev dræbt, da de sprang ud med Falskærme, som ikke funktionerede. Præsten vedlagde et Fotografi optaget under Bisættelsen, som via Genf blev tilstillet de to Flyveres Familier. Nogle Uger senere forespurgte de Paarørende endnu en Gang, om de ikke kunde faa sendt et Billede af Gravstedet. Og paa Grund af de tyske Myndigheders Imødekommenhed kunde ogsaa dette skaffes. De to franske Flyveres Familier takkede saavel Komitéen som de tyske Myndigheder og Præsten paa en rørende Maade.

Engelsk Tjeneste — En engelsk Flyver. Den 3. Januar 1940 beder det Britiske Røde Kors telegrafisk om Efterforskning efter en for lang Tid siden forsvunden engelsk Flyver. Centralen sætter sig telegrafisk i Forbindelse med den tyske Hærs Overkommando. Allerede den 11. Januar kommer Meddelelsen, at den engelske Flyver er taget til Fange og befinder sig godt. Hans Adresse er . . . Kort efter indtræffer et andet Brev fra England, hvori der bedes om Efterforskning efter Flyvemaskinens øvrige Mandskab. Paa Grund af Efterforskningerne kunde der ogsaa i disse Tilfælde gives de vedkommende Familier trøstelige Meddelelser.

Fire Eksempler ud af over 5 Millioner Kort fra Centralen for Krigsfanger i Genf! Over hele Verden gaar disse Meddelelser og er Bevis paa Røde-Kors-Tankens Rigtighed netop under Krigen at være beredt til ridderlige Handlinger overfor en værgelos men ikke ærelos Modstander.

Willy Heudtlass

att varje kännedom om hans uppehåll saknades sedan dess. Centralutskottet skriver till det brittiska Röda Korset i London den 14. 9. 1940, att den efterfrågade enligt ett meddelande från byrån »Utlandstjänst» inom tyska Röda Korset ännu i november 1939 hade befunnit sig i ett engelskt interneringsläger, men att han väl senare hade överförts till Kanada. Centralutskottet telegraferar samtidigt till sina ombud i Montreal för anställande av efterforskningar. Redan den 11. oktober anländer därifrån ett telegram med meddelandet, att den efterforskade befinner sig vid bästa hälsa i ett interneringsläger, och att han där tjänstgör såsom lägerledare. Redan samma dag går detta meddelande telegrafiskt till Tyskland — en tung sten faller från en moders hjärta. Hon vet nu besked om sin sons öde.

Den italienska tjänsten. — En italiensk sjöofficer. Det italienska Röda Korset anhåller den 3. 7. 1940 om upplysning beträffande hans öde. Kommittén telegraferar omedelbart till sitt ombud i Kairo. Ett telegram av den 6. 7. 1940 meddelar från Kairo: »G . . . inlagd på sjukhus i Alexandria». Den 19. 7. anländer från Kairo ytterligare ett meddelande, som omtalar, att G . . . trots en sårskada i ena armen befinner sig vid god hälsa. Den 24. 7. anländer listan över de Alexandria befintliga italienska fångarna, och däri finns också hans namn. Några få dagar senare kommer en komplettering till meddelandet av den 19. 7. 1940: »G . . . sårad, komplicerad humerusfraktur på vänster arm, brännsår». Samma dag meddelas detta vidare till Rom. Senare underrättelser om förbättringarna i hans hälsotillstand vidarebefordras också. Den 5. 8. 1940 bekräftar en Kairorepresentant, att man har överlämnat 20 engelska pund till G . . . Den 23. 8. förmedlar kommittén ett brev till fången från hans anhöriga i Italien.

Den franska tjänsten. — En fransk flygare. Med stöd av uppgifter från Frankrike informerades de tyska myndigheterna om detta fall. De meddelade, att flygplanet har nedskjutits. Detta sorgliga meddelande översändes till flygarens anhöriga, som därpå vände sig till kommittén med anhållan om att efterforska närmare detaljer. På centralutskottets begäran lämnade de tyska myndigheterna närmare uppgifter, och i synnerhet upprättades förbindelse med den prästman, som hade jordfäst de båda flygarna. Efter tre veckor skrev prästmannen, att han själv hade bevittnat nedskjutningen, vid vilken de båda flygarna omkom till följd av, att fallskärmarna inte öppnade sig. I prästens brev låg ett fotografi från jordfästningen, vilket tillsändes de anhöriga via Genève. Efter några veckor bad de anhöriga att om möjligt få en bi'd av graven. Även detta kunde ombesörjas tack vare de tyska myndigheternas tillmötesgående. I gripande ordalag tackade de båda franska flygarnas familjer såväl kommittén som också de tyska myndigheterna och prästen.

Den engelska tjänsten. — En engelsk flygare. Den 3. 1. 1940 anhåller det brittiska Röda Korset telegrafiskt om efterforskningar efter en sedan lång tid saknad engelsk flygare. Centralutskottet sätter sig telegrafiskt i förbindelse med den tyska krigsmaktens överkommando. Redan den 11. 1. kommer därifrån beskedet, att den engelske flygaren är tillfångatagen och vid god hälsa. Hans adress lyser: . . . Strax där på kommer ytterligare ett brev från England, i vilket man anhåller om efterforskningar efter flygplanets övriga besättningsmedlemmar. Med stöd av efterforskningarna kunde familjerna få ett glädjande besked även i dessa tre ytterligare fall.

Fyra exempel ur fem miljoner registerkort hos centralutskottet för krigsfångar i Genève! Över alla världsdelar går idag dessa meddelanden, och de utgör bevis för riktigheten i Röda Kors-tanken att särskilt i krigstid upprätthålla beredskapen till ridderligt handlingssätt gentemot en värn- men inte ärelös motståndare.

Willy Heudtlass

Wolle — modisch verwertet

Berlin, im Januar 1941

„Der Winter ist ein strenger Mann" und schickt uns der Wettergott launische Witterung und klirrenden Frost, dann greifen wir gern nach praktischen Hüllen. Ein Spaziergang in glitzerndem Schnee und strahlender Sonne erhält jung und frisch; die kühle, frostige Luft ist eine herrliche Erfrischung für das Gesicht, aber kalte Füße und prickelnde Hände — brrrr — nein — also muß die schmiegsame und wärmende Wolle uns schützen.
Wer gern handarbeitet, ließ die Hände auch im Sommer nicht ruhen, und vorsorglich entstand manches schöne Bekleidungsstück für Herbst und Winter. Tun wir einmal einen Blick hinter all die Türen, wo fleißige Frauenhände sich regen! Ob Frauen und Mädchen in der Stille für die Lieben draußen oder den unbekannten Soldaten Strümpfe stricken und Gaben schaffen, stets geben sie den Gruß der Heimat mit, und nicht nur die Hände und Füße werden sie wärmen, sondern auch die Herzen erfreuen.
Es ist heute wichtig, mit Wolle sparsam umzugehen, und die Frau nimmt darum voll Freude all die Anregungen auf, die ihr fach- und sachkundige Berater geben. Nicht nur an Sport und Spaziergang bleibt die Wolle gebunden; sogar das Nachmittagskleid hat die neue, nette Mode eingefangen. Es ist sehr fesch, hübsch und wirkungsvoll, an einem Kostüm Wolle und Seide zusammen verarbeitet, zu tragen. Der Wunsch, in geschmackvoller Weise zu ändern, gebar eine Menge Möglichkeiten, so auch die Technik, bei schadhaften Kleidern, zu eng gewordenen Pullovern gestrickte und gehäkelte Teile einzusetzen. Ein Kleid, das vorher nicht ganz in Ordnung oder nicht modisch genug war, ist nicht wiederzuerkennen, wenn man den Rock vom Oberteil trennt, ihn auf ein Bündchen arbeitet, aus Wolle eine ärmellose Weste strickt, Blenden und Taschen aus dem Kleiderstoff darauf setzt und die Kleiderärmel einarbeitet; ein kombiniertes, ein neues Kleid ist entstanden. Aber auch *nur* Ärmel und Schulterteil neu gestrickt oder gehäkelt, dazu ein breites Miederteil am unteren Fransenrand, ergeben ein modernes Jackenkleid, und der geschlossene Eindruck bleibt gewahrt.
Die Finger an Handschuhen haben 4 und auch 5 Farben, oder die Handrücken und -flächen sind verschiedenfarbig, mit lustigen Tiermotiven bestickt. Von der Kunst der Eskimos, — nach Art der Piäxabänder —, aus südlichen und nordischen Ländern entlehnten wir die Muster; sie alle sind bunt und lebendig. Wolle, modisch verwendet: man sieht, es gibt viele reizvolle Möglichkeiten . . .

Lucie Lemm

Uld — anvendt efter Modens Krav

Berlin, i Januar 1941

»Vinteren er en streng Herre . . .«, og sender Vejrguderne os lunefuldt Vejrlig og klingende Frost, saa tager vi gerne vor Tilflugt til praktiske Kleder. En Spadseretur i funklende Sne og straalende Solskin holder en ung og frisk; den kolige Frost luft er en herlig Forfriskning for Ansigtet, men kolde Fodder og Snurren i Fingrene — uha, nej, — saa maa den kælne og varmende Uld beskytte os. De der gerne laver Haandarbejde, har sikkert ikke ladet Hænderne ligge i Skodet i Sommer, de har betænksomt syet mangt et skont Klædningsstykke for Efteraars- og Vintersæsonen, lad os engang kaste vort Blik bag alle de Dore, hvor flittige Kvindehænder arbejder! Om Fruer og unge Piger i Stilhed strikker Stromper eller laver Gaver til deres Kære derude eller til den ubekendte Soldat, stedse sender de en Hilsen fra Hjemmet med, og de nojes ikke med at varme Hænder og Fodder, men glæder ogsaa Hjerterne.
Nutildags er det vigtigt at spare paa Uld, og Kvinderne udnytter derfor med Glæde alle de Impulser, som deres Fag- og Sagkyndige Raadgivere giver dem. Ulden egner sig ikke blot til Sport- og Spadseretur; den nye konne Mode strækker sig endog til Eftermiddagskjolen. Det er smart, kont og virkningsfuldt at bære et Kostume, hvortil der er anvendt Uld og Silke. Ønsket om at omforandre smagfuldt har skabt en Mængde Muligheder, deriblandt den Udvej at indsætte strikkede og hæklede Stykker i slidte Kjoler eller i Pullovers, der er blevet for snævre. En Kjole som ikke har været rigtig i Orden eller ikke har været nok paa Moden, er ikke til at kende igen, naar man skiller Nederdelen fra Overdelen, strikker en ærmelos Vest af Uld, sætter Flæser og Lommer af Stof paa og lægger et Stoferme under; saa har man kombineret et nyt Kostume. Men ogsaa *kun* Ærmer og Skulderstykke strikket eller hæklet nyt, dertil et bredt Figurstykke ved den nederste Bluserand, saa har man et moderne Jaketkostume, og Helhedsindtrykket er der.
Handskefingrene har fire eller ogsaa fem Farver, eller Over- og Undersiden har forskellig Farve broderede med morsomme Dyremotiver. Vi har laant Monstrene fra Eskimoernes Kunst, — efter Piæxabaandenes Art —, fra sydlige og nordiske Lande; De er alle farverige og livlige.
Uld, anvendt efter Modens Krav: man ser, at der gives mange yndige Muligheder.

Lucie Lemm

Ylle — användning inom modevärlden

Berlin i januari 1941

»Vintern är en sträng farbror» . . . och när vädrets makter sända oss en nyckfull väderlek och knastrande frost, då se vi oss gärna om efter ett praktiskt klädesplagg. En promenad i strålande solsken och glittrande snö bibehåller ungdom och hälsa, den kalla, kyliga luften är härligt uppfriskande för ansiktet, men kalla fötter och värkande händer — hu — nej, då söker man skydd hos det mjuka, värmande yllet.
Den, som gärna handarbetar, satt ej heller under sommaren med händerna i kors och företänksamt nog skapades månget vackert klädesplagg till höst- och vinterbruk. Låtom oss en gång kasta en blick bakom alla de slutna dörrar bakom vilka flitiga kvinnohänder arbeta! Om fruar och flickor sticka strumpor och tillverka gåvor för sina kära vid fronten eller för den okände soldaten, så är det alltid en hälsning från hemmet och värmer ej endast händer och fötter utan även hjärtan.
I dag är det viktigt att spara på yllet och damerna taga därför med glädje emot förslag från en fackman eller sakkunnig rådgivare. Yllet inskränker sig ej endast till sport- och promenadkläder utan det nya vackra modet har t.o.m. sträckt sig till eftermiddagsklänningen. Det är mycket elegant, vackert och effektfullt att bära en dräkt sammansatt av siden och ylle. Önskan att vidtaga ändringar på ett smakfullt sätt innebär en mängd möjligheter, liksom även konsten att insätta stickade eller virkade delar i trasiga kläder eller för trånga pullovrar. En ej fullt användbar eller tillräckligt modern klädning är oigenkännlig, om man sprättar kjolen från livet, sätter den på ett spensband, stickar en ylleväst utan ärmar, gör garneringar och fickor av klänningstyget och sätter i klänningsärmarna; resultatet blir en kombinerad ny klänning. Men endast stickade eller virkade ärmar eller axelstycken och därtill ett brett skärp, som fästes vid blusens nedre linning åstadkommer en modern jack-klänning och helhetsintrycket blir detsamma.
Fingrarna på vantarna äro av 4 eller t. o. m. 5 färger eller också äro handens avig och flatsida olikfärgade och broderade med lustiga djurmotiv. Vi taga mönstren från eskimåernas hemslöjd — såsom pjäxsnörena — och från sydliga och nordliga länder; samtliga mönster äro färgrika och levande.
Yllets användning inom modevärlden erbjuder sålunda många förtjusande möjligheter.

Lucie Lemm

ITALIENS Jugend

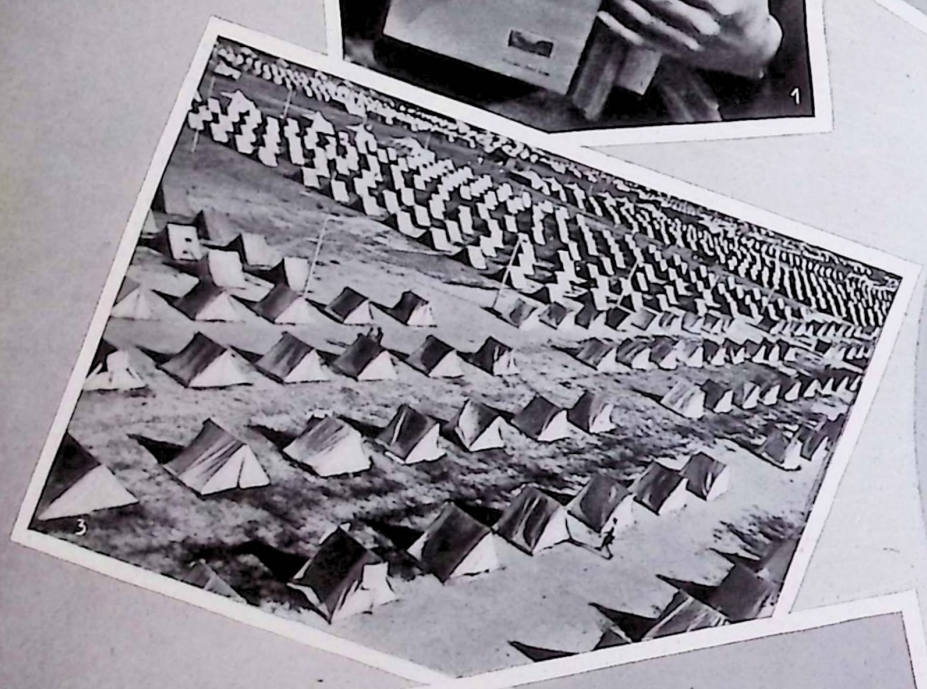

ITALIENS Fukunft

1. *Zwei kleine Italiener* • **2.** *Wehrsport* • **3.** *Blick auf das Lager „DUX" bei Rom* • **4.** *Jungen im Lager „DUX" bei Maschinengewehrübungen* • **5.** *Wehrsport gehört zur Ausbildung der italienischen Jugend* • **6.** *Flaggenkissung im Ferienlager* • **7.** *Junge Wachtposten vor einem Ferienlager* • **8.** *Waschraum im Ferienlager*

Italiens Ungdom — Italiens Fremtid

1. *To smaa Italienere* • **2.** *Ungdommen ved Militærsport* • **3.** *Lejren »DUX« ved Rom* • **4.** *Ungdom i Lejren »DUX« ved Maskingevaerøvelser* • **5.** *Militærsport hører med til den italienske Ungdoms Uddannelse* • **6.** *Hejsning af Flaget i en Ferielejr* • **7.** *Unge Vagtposter foran en Ferielejr* • **8.** *Vaskerum i Ferielejren*

Italiens ungdom — Italiens framtid

1. *Två små italienare* • **2.** *Ungdomen idkar fältsport* • **3.** *Blick på lägret* • **4.** *Pojkar i lägret »DUX» öva sig vid kulsprutegeväret* • **5.** *Fältsporten hör till den italienska ungdomens utbildning* • **6.** *Flaggan kissas i ett semesterläger* • **7.** *Unga vaktposter framför ett semesterläger* • **8.** *Tvättrum i ferielägret*

Das faschistische Italien kann

Dall'epoca lontana in cui l'uomo viveva nelle caverne e si difendeva dalle intemperie coprendosi con le pelli delle fiere uccise...

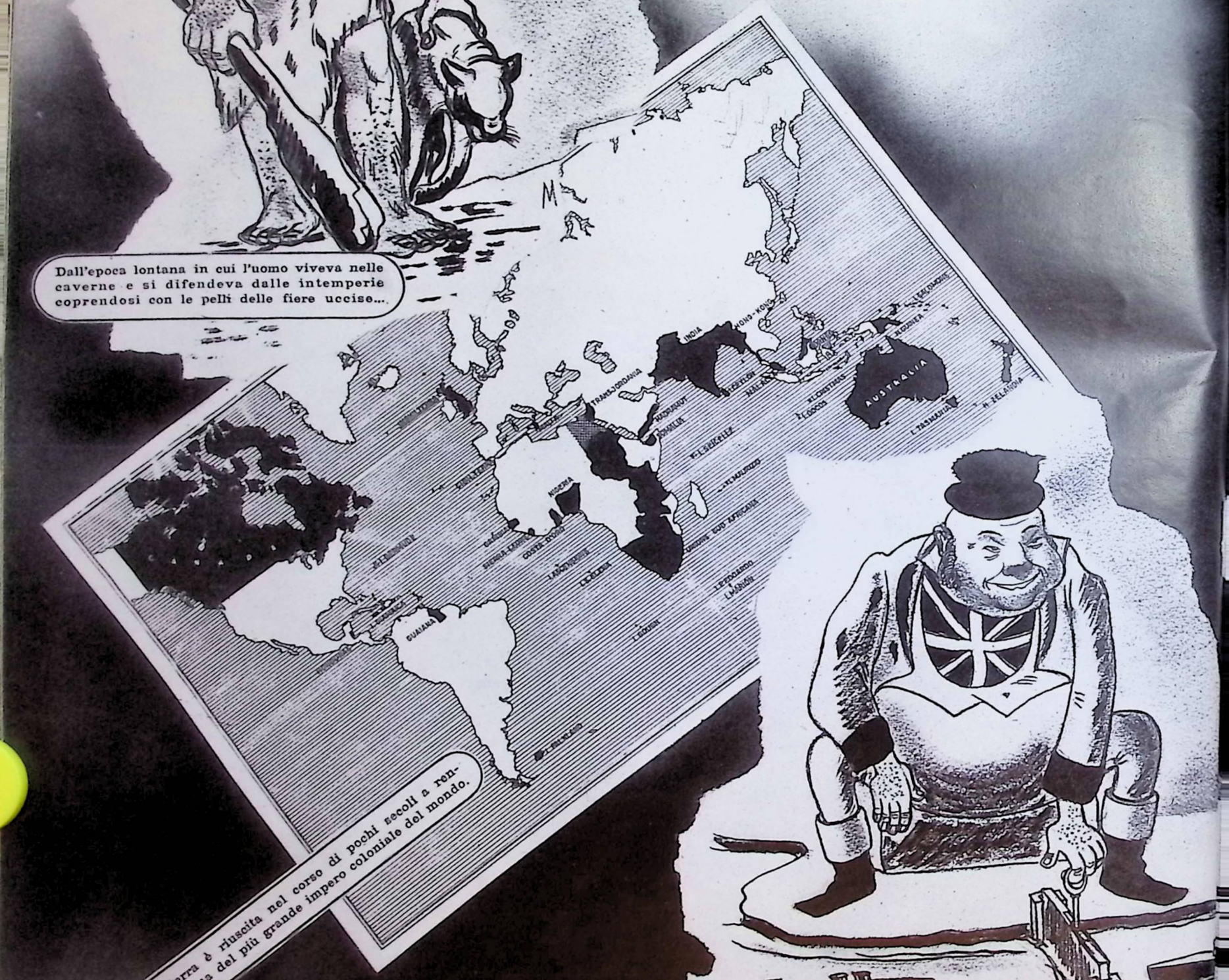

L'Inghilterra è riuscita nel corso di pochi secoli a rendersi padrona del più grande impero coloniale del mondo.

L'Inghilterra, ricca e strapotente, ha tentato e tenta di ostacolare il nostro sacrosanto diritto alla vita.

das plutokratische England

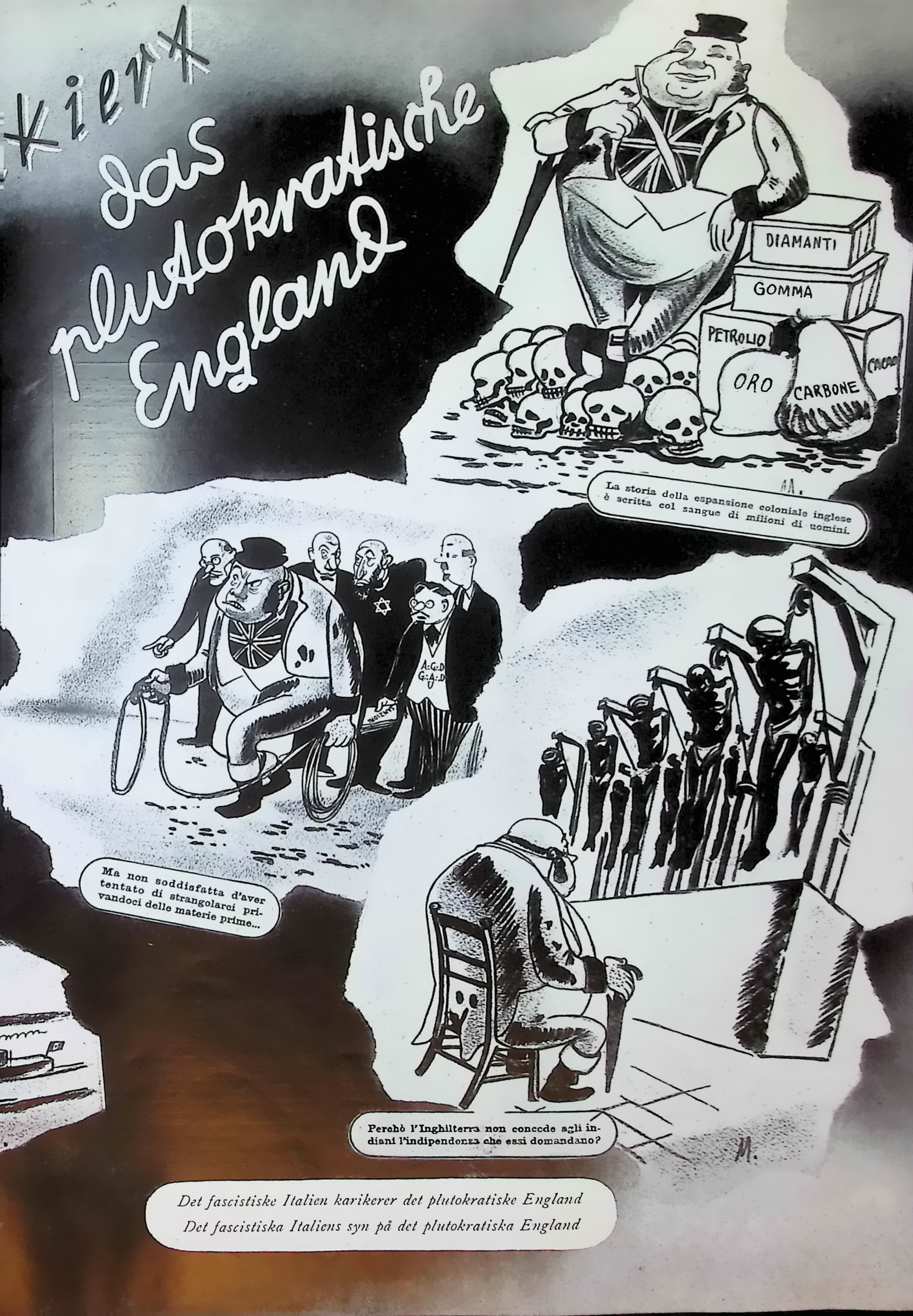

Det fascistiske Italien karikerer det plutokratiske England

Det fascistiska Italiens syn på det plutokratiska England

Guayaquil-

Generalkonsul Andrade (rechts), und Generalkonsul Alberto Carrizosa-Kolumbien

Zu einer herzlichen Kundgebung der alten und engen Beziehungen zwischen Deutschland und Ecuador gestaltete sich ein Empfang, den Generalkonsul Enrique L. Andrade anläßlich der Neuwahl von Dr. Arroyo del Rio zum Staatspräsidenten der Republik Ecuador im Hotel Atlantic gab, und an dem Staatssekretär Ahrens, der Kommandant von Hamburg, Generalleutnant von Heineccius, der Leiter der Konsularabteilung, Regierungsdirektor Koch, der Stellvertretende Polizeipräsident, Regierungsdirektor Janssen, sowie Vertreter des Hamburger Konsularkorps teilnahmen.
Generalkonsul Andrade zeichnete ein Bild der Persönlichkeit des neuen Staatsoberhauptes, der seit längerer Zeit eine führende Stellung im öffentlichen Leben Ecuadors einnimmt, Präsident der Kammer war, dabei als Dekan die Juristische Fakultät der Universität Guayaquil führte und sich auch als Dichter und Schriftsteller einen Ruf weit über die Grenzen seines Landes erworben hat.
Staatssekretär Ahrens würdigte die Verdienste von Generalkonsul Andrade, der seit fünf Jahren sein Amt in Hamburg vertrete und maßgebenden Anteil an der Steigerung des deutsch-ecuadorianischen Außenhandels hat. Generalkonsul Carrizosa von Kolumbien unterstrich den Wert der deutsch-ibero-amerikanischen Beziehungen, die sicherlich nach Beendigung des Krieges einen weiteren Ausbau im naturgegebenen Austausch wirtschaftlicher Güter erfahren würden.

Till Ære for Statspræsidenten af Equador. Som en herlig Manifestation af de gamle og intime Forbindelser imellem Tyskland og Equador formede sig en Modtagelse, som Generalkonsul Enrique L. Andrade gav i Hotel Atlantic i Anledning af Dr. Arroyo del Rios Valg til Statspræsident for Republiken Equador, og ved hvilken Statssekretær Ahrens, Kommandanten i Hamborg, Generallojtnant von Heineccius, Lederen af Konsularafdelingen, Regeringsdirektør Koch, Vicepolitipræsidenten Regeringsdirektør Jannsen, samt Repræsentanter for Hamborgs Konsularkorps deltog.
Generalkonsul Andrade tegnede et Billede af det nye Statsoverhovedets Personlighed, der i længere Tid har indtaget en førende Stilling i Equadors offentlige Liv, har været Præsident for Kammeret, desuden som Dekan har ledet det juridiske Fakultet i Guayaquils Universitet og som Digter og Forfatter har erhvervet Ry langt ud over sit Lands Grænser.
Statssekretær Ahrens udtalte en Anerkendelse af Generalkonsul Andrades Fortjenester; han har i fem Aar beklædt sit Embede i Hamborg og har en betydningsfuld Andel i den tysk-equadorske Udenrigshandels Stigning. Generalkonsul Carrizosa for Kolumbia understregede Betydningen af de tysk-iberoamerikanske Forbindelser, der sikkerligt efter Krigens Slutning vilde blive ydorligere udbygget ved den paa naturligt Grundlag baserede Vareudveksling.

Till ära av Ecuadors ministerpresident. Den mottagning, som generalkonsul Enrique L. Andrade gav i hotell Atlantic i anledning av d:r Arroyos nyval som republiken Ecuadors ministerpresident blev till en hjärtlig manifestation av de gamla intima förbindelserna mellan Tyskland och Ecuador. Bland gästerna såg man statssekreterare Ahrens, Hamburgs kommendant, generallöjtnant von Heineccius, ledare för konsulatavdelningen, Regierungsdirektor Koch, ställföreträdande polispresident, Regierungsdirektor Janssen samt representanter för Hamburgs konsulat.
Generalkonsul Andrade skisserade upp en bild av det nya statsöverhuvudet, som sedan en längre tid tillbaka intar en ledande ställning i Ecuadors offentliga liv, var kammarens president och samtdigt dekanus för juristiska fakulteten vid universitetet i Guayaquil samt har gjort sig ett namn som diktare och författare långt utöver sitt lands gränser.
Statssekreterare Ahrens framhöll i ett tal generalkonsul Andrades stora förtjänster, som sedan fem år tillbaka har sin befattning i Hamburg och som man till stor del har ökningen av utrikeshandeln mellan Tyskland och Ecuador att tacka för. Generalkonsul Carrizosa från Columbia underströk värdet av de tysk-iberoamerikanska relationerna, vilka säkerligen efter kriget komma att ytterligare utbyggas med avseende på det naturliga varuutbytet.

Guayaquil — »Stillehavets Perle« • *Guayaquil — »Stilla oeanens pärla»*

Der Generalkonsul von Ecuador in Deutschland mit dem Sitz in Hamburg, Enrique L. Andrade, hatte unseren Lesern vor einigen Monaten einen interessanten Einblick in die Kunstschätze der Hauptstadt Quito gegeben. Jetzt schildert er die Schönheiten und die Bedeutung von Guayaquil, der großen Hafenstadt Ecuadors.

Berlin, im Januar 1941

Von *Panama* fährt das Schiff an *Kolumbien* vorbei, den Küsten des nördlichen *Ecuadors*, und dann öffnet sich der weite *Golf von Guayaquil*, die bedeutendste Meeresbucht an der Westküste Südamerikas. Das Leuchtfeuer von *Santa Clara* weist den Weg in den breiten *Kanal Jambeli*. Wie eine Insel der Seligen schimmert das große grüne Eiland von *Puna* aus dem Meere, das noch wertvolle Überreste von einem der kulturschöpferischen *Stämme der Inkas* besitzt.
Dann verengt sich die blaue Fahrstraße. Wir sind im Bett des Guayas. Zu beiden Seiten grüßen immergrüne Wälder. Es sind Mangle-Bäume, aus deren Rinde man wertvolle Gerbstoffe gewinnt. Reizvolle Durchblicke, wechselnde Windungen, und dann leuchtet, etwa fünfzig Kilometer unterhalb der Flußmündung, das Bild der Hafenstadt *Guayaquil* auf, der „Perle des Pazifik", die eingefaßt wird von sanften, smaragden schimmernden Höhen. Ein Stadtbild von einzigartiger Schönheit.

Generalkonsul for Equador i Tyskland med Sæde i Hamborg, Enrique L. Andrade, har for nogle Maaneder siden givet vore Læsere et interessant Indblik i Hovedstaden Quitos Kunstskatte. Nu skildrer han Equadors store Havnestads, Guayaquils, Skonhed og Betydning.

Berlin, i Januar 1941

Fra *Panama* passerer Skibet forbi *Kolumbia*, forbi det nordlige *Equadors* Kyster, og saa aabner sig den brede Guayaquilbugt, den betydeligste Havbugt ved Sydamerikas Vestkyst. Fyrtaarnet *Santa Clara* viser Vej til den brede *Kanal Jambeli*, og som en de Saliges Ø straaler i Havet den store gronne Ø *Puna*, hvor der endnu findes værdifulde Rester fra *Inkastammernes* Kulturperiode.
Derefter bliver det blaa Sejlløb snævrere. Vi er i Guayas Flodseng. Paa begge Sider hilser os stedsegronne Skove. Det er Mangletræerne, af hvis Bark man udvinder værdifulde Garvestoffer. Øjet nyder fortryllende Naturbilleder, Løbet snor sig, og nu lyser os imode, ca. halvtreds Kilometer indenfor Flodens Munding, Havnestaden *Guayaquils* Billede, »Stillehavets Perle«, der indrammes af smaragdgront skinnende blødt forløbende Hojdedrag. Et Stadsbillede af enestaaende Skonhed. Denne Bys Væsen og Betydning bestemmes af Floden *Guayas*, der her endnu har den statelige

Enrique L. Andrade, Ecuadors generalkonsul i Tyskland som har sitt säte i Hamburg, har för några månader sedan givit våra läsare en intressant inblick in huvudstaden Quitos konstskatter. Nu skildrar han den stora hamnstaden i Ecuador Guayaquil, dess skönhet och betydelse.

Berlin, i januari 1941

Från *Panama* går båten förbi *Columbia* och *Ecuadors* nordliga kust, och så öppnar sig *Guayaquils* vida bukt, den mest betydande havsbukten i Sydamerika. Blinkfyren vid *Santa Clara* visar vägen in i den breda *Jambeli-kanalen*. Som de saligas ö lyser den stora gröna ön *Puna* fram ur havet. Här finnas ännu värdefulla kvarlämnor från en av de kulturellt högstående *Inkastammarna*.
Därefter blir vår blåa farled trängre. Vi ha nått *Guayas* flodbädd. På båda sidor se vi ständigt gröna skogar. Det är mangelträd, ur vilkas bark man utvinner värdefulla garvämnen. Vackra gläntor, omväxlande slingor, och så lysa c:a 50 km. nedanför flodmynningen konturerna av hamnstaden Guayaquil fram, »Stilla oceanens pärla«, som är infattad i mjuka, smaragdgrönt skimrande kullar. En stadsbild av alldeles säregen skönhet.
Denna stad bestämmes till sin prägel och sitt värde av floden *Guayas*, som här ännu har det ståtliga bredden av 2 km. Dess tradition är över fyra

„die Perle des Pazifik"

Bestimmt wird Wesen und Wert dieser Stadt von dem Flusse *Guayas*, der hier noch die stattliche Breite von etwa zwei Kilometern hat. Über vier Jahrhunderte reicht ihre Tradition zurück. Als *Francisco Pizarro* das Inkareich erobert hatte, ernannte er einen seiner Offiziere, *Sebastian de Benalcazar*, zum Statthalter des damaligen Königreiches Quito. Mit dem genialen Blick für die Anlage strategisch und wirtschaftlich wichtiger Stützpunkte, der so viele spanische Eroberer auszeichnete, gründete *Benalcazar* am 25. Juli 1535 hier eine Stadt, um einen Hafen zu schaffen, der die für die Versorgung mit Waffen und Lebensmitteln notwendige Verbindung mit Panama und über Panama mit dem Heimatland Spanien sicherstellen sollte. Sie erhielt den Namen „*Santiago de Guayaquil*". Als zwei Jahre später aber Francisco de Orellana, der durch die Entdeckung des Amazonas berühmt geworden ist, das Regiment übernahm, wurde der Stützpunkt etwas verlegt, und nun entstand und wuchs die Stadt Guayaquil an der Stelle, wo sie sich heute erhebt.

Das reiche *Guayaquil* verlockte englische und andere Piraten wie Morgan, Drake und Groynet zu Überfällen. Es reizten sie nicht nur das Geld und die Kunstschätze, die hier zu finden waren, sondern auch die Werft, die damals die bedeutendste am Pazifik war, um von dort Schiffe zu rauben und die eigenen Fregatten auszubessern. Diese Werft besteht heute noch. Sie kann sich rühmen, das erste Schiff mit Dampfantrieb in Südamerika gebaut zu haben.

Guayaquil spielte in den Befreiungskriegen eine große Rolle und errang am 9. Oktober 1820 die Selbständigkeit. Am 22. Juli 1822 fand in seinen Mauern die denkwürdige Begegnung zwischen dem Befreier *Simon Bolivar* und dem großen argentinischen *General San Martin* statt, auf der die Grundlage für die Zukunft der von diesen Männern befreiten Länder gelegt wurde.

Breite, gepflegte Straßen, herrliche Parkanlagen, repräsentative Gebäude spiegeln die Bedeutung *Guayaquils* als Ausfallstor Ecuadors zur Welt. Hier liegt der Knotenpunkt, in dem alle Fäden der Einfuhr und der Ausfuhr des Landes zusammenlaufen. In Europa ist es Deutschland, das weitaus der größte Abnehmer ecuatorianischer Waren ist. In der ganzen Welt geschätzt werden der Kaffee und Kakao in besonders feiner Qualität, ferner die Steinnüsse und die auch fälschlich als „Panamahüte" bezeichneten Erzeugnisse, die von Guayaquil den Weg in aller Herren Länder nehmen. Deutsche, englische, holländische, italienische und spanische Linien laufen unmittelbar oder über New York den Hafen an. Banken verschiedenster Nationalität und große Handelshäuser vieler Länder besitzen hier ihre Vertretungen. *Mit der Hauptstadt Quito wird die Verbindung durch eine kühn über die Cordilleren geführte Eisenbahn und durch eine Luftlinie hergestellt.*

Die Bedeutung *Guayaquils* wird noch unterstrichen als Hauptstadt der *Provinz Guayas* und als Sitz des Gouverneurs. Das kulturelle Leben erhält besonderen Auftrieb durch die Universität und eine Reihe ausgezeichneter Schulen. Durch umfassende hygienische Maßnahmen und Anlagen haben die Behörden sanitäre Verhältnisse geschaffen, die jede gesundheitliche Gefährdung der Einwohner ausschließen.

Die Schönheit der Stadt läßt sich nicht in Worten einfangen. Einige Aufnahmen mögen eine bessere Vorstellung davon geben. *E. L. Andrade*

Brede af ca. 2 km. Dens Tradition rækker over 400 Aar tilbage. Da *Francisco Pizarro* havde erobret Inkariget, udnævnte han en af sine Officerer *Sebastian de Benalcazar*, til Statholder over det daværende Kongerige Quito. Med det geniale Blik for Anlægget af strategisk og økonomisk vigtige Støttepunkter, der har udmærket saa mange spanske Erobrere, grundlagde *Benalcazar* den 25. Juli 1535 her en By for at skabe en Havn, der skulde sikre den for Forsyning med Vaaben og Levnedsmidler nødvendige Forbindelse over Panama med Hjemlandet Spanien. Den fik Navnet »*Santiago de Guayaquil*«. Men da Francisco de Orellana, der er blevet berømt ved Opdagelsen af Amazona, to Aar senere overtog Regimentet, blev Støttepunktet flyttet noget, og nu opstod og voksede Staden Guayaquil op paa det Sted, hvor den i Dag ligger.

Det rige *Guayaquil* lokkede engelske og andre Sørøvere som Morgan, Drake og Groynet til at forøve Overfald paa det. Det var ikke blot Pengene og de her forefundne Kunstskatte, der lokkede dem, men ogsaa Værftet, der dengang var det betydeligste ved Stillehavet, og hvorfra de kunde rove Skibe og reparere deres egne Fregatter. Dette Værft bestaar den Dag i Dag. Det kan rose sig af at have bygget det første Skib med Dampdrift i Sydamerika.

Guayaquil spillede under Befrielseskrigene en stor Rolle og tilkæmpede sig den 9. Oktober 1820 sin Selvstændighed. Den 22. Juli 1822 afholdtes indenfor dets Mure det mindeværdige Møde imellem Befrieren *Simon Bolivar* og den store argentinske *General San Martin*, ved hvilket Grundvolden blev lagt for de af disse Mænd befriede Landes Fremtid.

Brede velplejede Gader, herlige Parkanlæg, repræsentative Bygninger afspejler *Guayaquils* Betydning som Equadors Udfaldsport ud imod Verden. Her ligger det Knudepunkt, hvor alle Traadene for Landets Indforsel og Udforsel løber sammen. I Evropa er det Tyskland, der er langt den største Aftager af equadorske Varer. I hele Verden skattes Equadors Kaffe og Kakao i Kraft af særlig fin Kvalitet, fremdeles Stennødder og de falskelig som »Panamahatte« betegnede Produkter, der fra Guayaquil finder Vej til alle Lande i Verden. Tyske, engelske, hollandske, italienske og spanske Skibslinjer anløber direkte eller via New York Havnen. Banker af de mest forskellige Nationaliteter og store Handelshuse i mange Lande har her deres Filialer. *Forbindelsen med Hovedstaden Quito bestaar i en dristigt over Cordillerne ført Jernbane og i en Luftlinje. Guayaquils* Betydning understreges yderligere derved, at den er Hovedstad i *Provinsen Guayas* og Sæde for Guvernøren. Det kulturelle Liv erholder en særlig Impuls fra Universitetet of fra en Række fortrinlige Skoler. Ved Hjælp af omfattende Sundhedsforanstaltninger og hygiejniske Anlæg har Øvrighederne skabt sanitære Forhold, der udelukker enhver Fare for Indbyggernes Sundhed.

Stadens Skønhed lader sig ikke skildre i Ord. Nogle Billeder turde give en bedre Forestilling herom.

E. L. Andrade

sekler gammal. När *Francisco Pizarro* hade erövrat Inkariket, utnämnde han en av sina officerare, *Sebastian de Benalcazar* till det dåvarande konungariket Quitos ståthållare. Med ett genialt sinne för anläggningen av strategiskt och handelspolitiskt viktiga stödjepunkter, som har utmärkt så många spanska erövrare, grundade *Benalcazar* den 25 juli 1535 här en stad, för att skapa en hamn, varigenom den för förs örjningen med vapen och livsmedel nödvändiga förbindelsen med Panama och hemlandet Spanien skulle tryggas. Den fick namnet »Santiago de Guayaquil». När emellertid Francisco de Orellana, som hade blivit berömd genom Amazonas upptäckt, övertog regimentet, förlades stödjepunkten något, och nu uppstod och utvecklades staden Guayaquil på det ställe, där den reser sig än idag.

Det rika *Guayaquil* frestade engelska och andra pirater som Morgan, Drake och Groynet till överfall. Det var ej blott pengarna och konstskatterna, vilka funnos här, som lockade, utan även skeppsvarvet som på den tiden var det mest betydande vid Stilla oceanen, för att därifrån röva fartyg och reparera de egna fregattorna. Detta varv finnes ännu idag. Den kan ta berömmelsen åt sig att ha byggt det första fartyget med ångdrift i Sydamerika. *Guayaquil* spelade en stor roll under befrielsekrigen och tillkämpade sig den 9 oktober 1820 självständigheten. Den 22 juli 1822 ägde innanför dess murar det minnesvärda mötet mellan Simon Bolivar och den store argentinske *generalen San Martin* rum. Detta sammanträffande blev grundvalen för de av dessa båda män befriade ländernas framtida utveckling.

Breda, välvårdade gator, härliga parkanläggningar, representativa byggnader återspegla Guayaquils betydelse som Ecuadors utfallsport till den övriga världen.

Här ligger knutpunkten, där alla trådar för landets import och export löpa samman. I Europa är det Tyskland, som är den störste avnämaren av varor från Ecuador. I hela världen uppskattas Ecuadors kaffe och kakao med dess särskilt höga kvalitet, dessutom stennötter och de även felaktigt som panamahattar betecknade produkter, vilka från Guayaquil distribueras över hela världen.

Tyska, engelska, holländska, italienska och spanska linjefartyg anlöpa hamnen omedelbart eller via New York. Banker av de mest skilda nationaliteter och stora affärsföretag ha här sina filialer. *Med huvudstaden Quito står Guayaquil i förbindelse genom en djärvt över Cordillererna anlagt järnvägslinje och genom en flyglinje.*

Guayaquils betydelse ökas ytterligare därigenom att det är huvudstad för provinsen *Guayas* och säte för guvernören. Det kulturella livet får sin särskilda prägel genom universitetet och en rad utmärkta skolor. Genom omfattande hygienska åtgärder ha myndigheterna skapat sanitära förhållanden, som utesluta varje faromoment för invånarnas hälsa.

Stadens skönhet kan ej beskrivas med ord. Några fotografier må giva en bättre föreställning därom.

E. L. Andrade

Guayaquil

DIE PERLE DES PAZIFIK

1. Strandpromenade • 2. Regierungsgebäude • 3. Die Vincente - Rocafuerte - Universität • 4., 5. Die Rotunda von Guayaquil • 6. Verwaltungsgebäude • 7. Plaza del Centenario • 8. Kolonie-Promenade • 9. National-Museum • 10. Straße des 9. Oktober • 11. Die Rotunda von Guayaquil • 12. Las Peñas • 13. Strandpromenade

Guayaquil — »Stillehavets Perle«

1. Strandpromenade • 2. Regeringsbygning • 3. Vincente Rocafuerte Universitetet • 4., 5. Rotunden i Guayaquil • 6. Forvaltningsbygning • 7. Plaza del Centenario • 8. Koloni promenade • 9. Nationalmuseum • 10. Gade af 9. Oktober • 11. Rotunden i Guayaquil • 12. Las Peñas • 13. Strandpromenade

Guayaquil — »Stille oceanens pärla»

1. Strandpromenade • 2. Regeringsbyggnaden • 3. Vincente Rocafuerte-universitetet • 4. 5. Guayaquil-rotundan • 6. Förvaltningsbyggnaden • 7. Plaza del Centenario • 8. Koloni-promenaden • 9. Nationalmuseum • 10. 9 oktober-gatan • 11. Guayaquil-rotundan • 12. Las Peñas • 13. Strandpromenade

6
Palacio Municipal

7

8

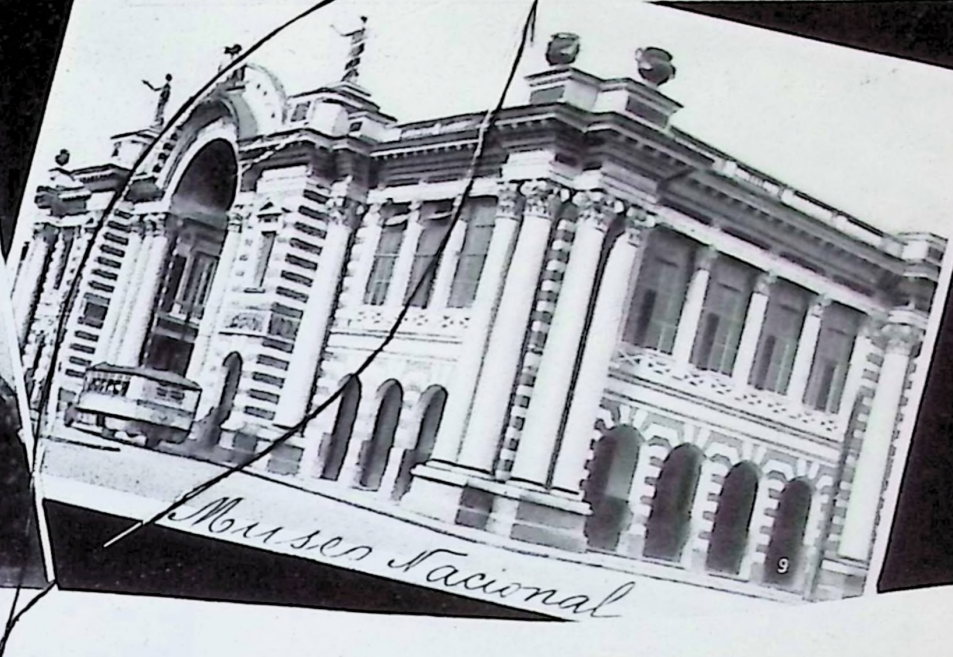
Museo Nacional
9

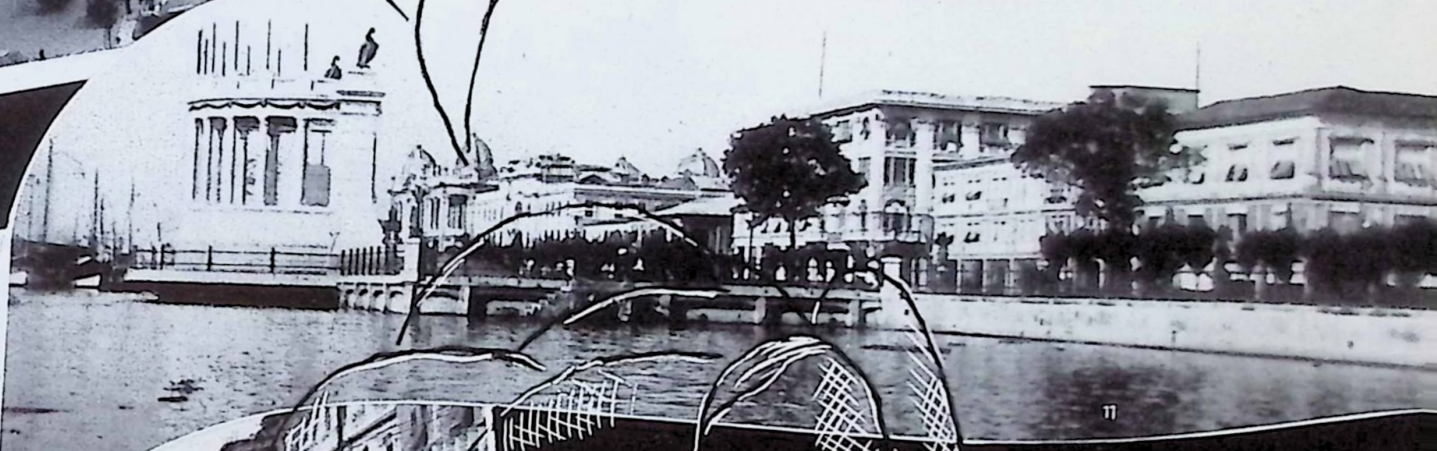
11

10

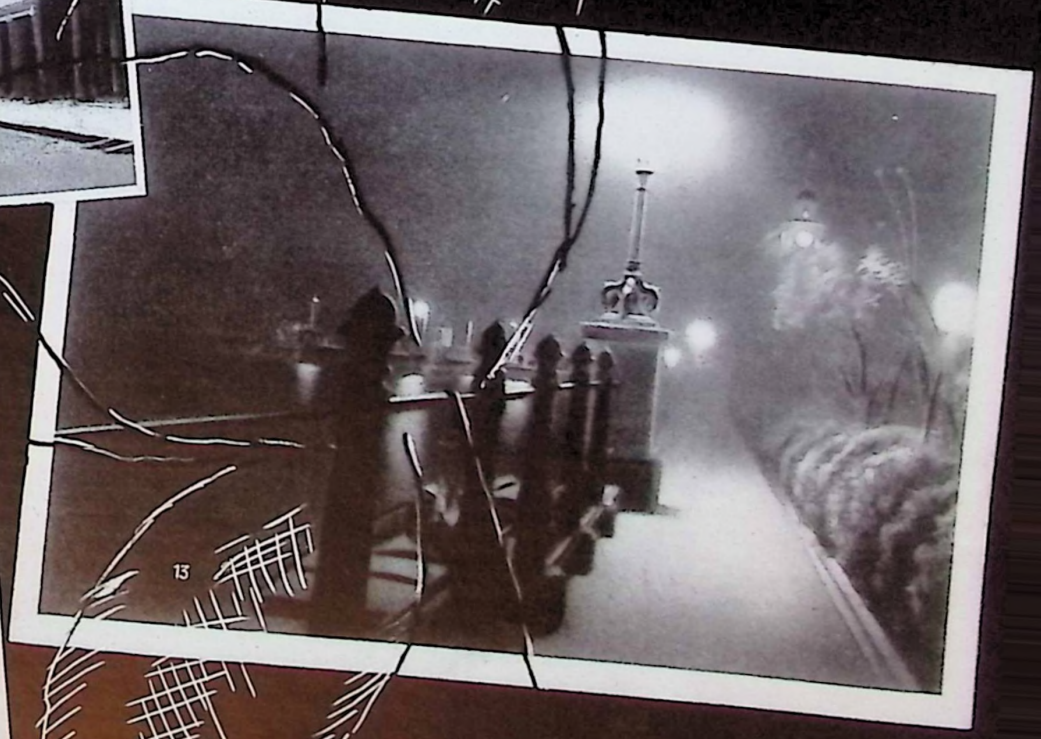
13

Las Peñas
Guil.
12

„Der Capitan Codreanu hatte beschlossen, mit Deutschland zu gehen."

Excellenz Grecianu

»Capitan Codreanu havde besluttet at gaa med Tyskland«

»Capitan Codreanu hade beslutat att sammangå med Tyskland»

Exzellenz Grecianu hatte die Freundlichkeit, für „Freude und Arbeit" als Gesandter das nachfolgende Interview zu erteilen. Inzwischen ist Exzellenz Grecianu von seiner Regierung zum Außenminister Rumäniens berufen worden.

Berlin, im Januar 1941

Unmittelbar nach Abschluß des wirtschaftlichen Zehnjahresplanes zwischen Deutschland und Rumänien findet Exz. *Grecianu* einen Augenblick Zeit für ein Interview. Er beginnt:

„Die Legionärsgrundsätze gehen dahin, von weitschweifigen politischen Erklärungen abzusehen. Wenn die Leser von ‚Freude und Arbeit' Näheres über unsere Bewegung zu wissen wünschen, so müßten sie das ins Deutsche übersetzte Buch unseres Führers *Corneliu Codreanu* lesen. Unsere legionäre Bewegung ist in der Seele des rumänischen Volkes viel tiefer verwurzelt als irgendeine andere frühere Strömung oder politische Partei. Die Lagerung der sozialen Schichten bei uns war durchaus künstlich und zwangsläufig, solange die Parteien mit demokratischer Ideologie — unter Anlehnung an die Westmächte — die Herrschaft im Lande innehatten.

Die damals führende Klasse könnte man ein ‚Produkt der Vorstadt' nennen, durchsetzt von levantinischen Abenteurern und ethnisch auf das Bunteste gemischt. Diese Leute mit Händleridealen gewannen die Oberhand über die bodenständige Bevölkerung, ebenso über die Bauern und Kleinbürger, wie über die seit Jahrhunderten erbgesessenen Bojaren. Es gelang ihnen, alle Produktionsmittel an sich zu reißen und die Zügel der Politik in ihren Händen zu vereinen, zwar unter verschiedenen Namen und Deckmänteln, aber immer mit dem *einen* Ziel der *Bereicherung* ihrer privilegierten Schicht.

Als endlich durch unsere Bewegung der Aufstand ins Rollen kam, forderte der erste Einsatz Tausende von Opfern und brachte viele Familien in Verzweiflung. Gefühle der Rache und des Abscheus gegen ein Regime von Mördern, Dieben und Hehlern, gegen das Joch des internationalen Judentums — das war *unser* Empfinden, das Empfinden aller bodenständigen Schichten unter der Herrschaft jener während Carols des Zweiten Regierungszeit dominierenden Klasse.

Nicht *einer* allein trug die Schuld — alle Pfeiler des nun zusammengebrochenen Turmes waren morsch."

Während Exz. Grecianu ein Telefongespräch führt, bleibt Muße zur Betrachtung seines schmalen Antlitzes mit dem harten und auf Befehlsgewohnheit deutenden Kinn. Die Jahre der Verfolgung und des Leides um den getöteten Capitan haben ein paar tiefe Falten in das sonst so junge Gesicht gegraben. Die Reaktionen des Grecianus sind rasch und federnd, wie bei einem geübten Sportsmann. Ebenso schnell aber bremst und fängt er seinen dem Gespräch vorauseilenden Geist wieder ab. — „Nun sind wir", so fährt er fort, „beim Aufbau. Er wird das Werk aller reinen, aufrichtigen und ehrlichen Seelen sein, das Werk von Rumänen, die zu jedem Opfer für die Ehre und den Stolz unseres Volkes bereit sind."

„Wir haben die Überzeugung, daß der Führer des Großdeutschen Reiches uns versteht, daß er die Größe unserer legionären Auffassungen schätzt. Er kennt unsere Leiden, er weiß, was Codreanu für uns bedeutete, er weiß auch um den großen Kampf, den wir seit soviel Jahren geführt haben, um uns der Achse anzugliedern. Der Capitan hatte — lange vor Ausbruch des jetzigen Krieges — beschlossen, mit Deutschland zu gehen. Als gemeinsames Ideal liegt ein neues Europa vor uns. Wir gehen in die Zukunft voll Vertrauen zu unseren Freunden und erfüllt von dem unvergänglichen Kampfesgeiste der Eisernen Garde!"

Thea von Puttkamer

Hs. Excellence Grecianu har været saa venlig som Gesandt at tilstaa „Freude und Arbeit" nedenstaaende Interview. I Mellemtiden er Hs. Excellence Grecianu af sin Regering sendt som Udenrigsminister til Rumænien.

Berlin, i Januar 1941

Umiddelbart efter Afslutningen af den økonomiske Tiaarsplan mellem Tyskland og Rumænien finder Hans Excellence Grecianu et Øjeblik Tid til et Interview. Han begynder:

»Legionærernes Grundsætninger gaar ud paa at se bort fra vidtloftige politiske Erklæringer. Naar Læserne af 'Glæde og Arbejde' onsker at vide nærmere om vor Bevægelse, saa maa de læse vor Forer Corneliu Codreanu's Bog, som er oversat til tysk. Vor legionære Bevægelse er langt dybere rodfæstet i det rumænske Folks Sjæl end nogen tidligere Stromning eller politisk Parti. De sociale Lags Aflejring hos os har desuden været kunstig og paatvunget, saalænge Partierne med demokratisk Ideologi — med Tilslutning til Vestmagterne — besad Magten i Landet.

Den daværende forende Klasse kunde man kalde et 'Forstadsprodukt', sammensat af levantinske Eventyrere og etnografisk sammenblandet paa det mest brogede. Disse Folk med Kræmmeridealer havde vundet Overhaand over den hjemlige Befolkning, over Bonderne og Smaaborgerne ligesom over Bojarerne paa deres gennem Aarhundreder nedarvede Godser. Det var lykkedes dem at tilrive sig alle Produktionsmidler og at samle de politiske Tojler i deres Hænder, ganske vist under forskellige Benævnelser og Paaskud, men altid med det ene Maal: Berigelse af deres priviligerede Klasse.

Da endelig Opstanden gennem vor Bevægelse tog Fart, krævede Kampen Tusinder af Ofre og bragte mange Familier til Fortvivlelse. Hævnfølelsen imod og Afskyen for et Regime af Mordere, Tyve og Hælere for den internationale Jodedoms Aag, var vort Motiv, alle vore egne Folkegruppers Motiv under den under Carols II. Regeringstid dominerende Klasses Styre.

Det var ikke bare een, der alene bar Skylden — alle Taarnets Piller var raadne.«

Medens Excellencen Grecianu forer en Telefonsamtale, bliver der Tid til at betragte hans smalle Ansigt med den skarpt skaarne Hage, som tyder paa, at han er vant til at befale. Forfolgelsens Aar og Sorgen over Drabet af Capitan'en har gravet et Par dybe Rynker i det ellers saa unge Ansigt. Gesandten reagerer hurtigt og elastisk som en ovet Sportsmand. Ligesaa hurtigt bremser han op og tojler sine Tanker, der iler forud for Samtalen. »Nu er vi«, saaledes fortsætter han, »ved Opbygningen. Den skal være alle rene, opigtige og ærlige Sjæles Værk, et Værk af Rumænere, der er beredt til ethvert Offer for vort Folks Ære og Stolthed.«

»Det er vor Overbevisning, at det stortyske Riges Forer forstaar os, at han skatter vor legionære Opfattelses Storhed. Han kender vore Lidelser, han ved, hvad Codreanu betod for os, han ved ogsaa om den store Kamp, som vi har fort gennem saa mange Aar for at tilslutte os Aksen. Capitanen havde — længe for den nuværende Krigs Udbrud — besluttet at gaa med Tyskland. Som fælles Maal ligger et nyt Evropa foran os.

Vi gaar Fremtiden imode i fuld Tillid til vore Venner og opfyldte af *Jerngardens* uforgængelige Kampaand!«

Thea von Puttkamer

Excellenz Grecianu har haft vänligheten att såsom envoyé bevilja „Freude und Arbeit" följande intervju. Numera har excellenz Grecianu av sin regering kallats till att bli Rumäniens utrikesminister.

Berlin i januari 1941

Omedelbart efter det att tioårsplanen hade avslutats mellan Tyskland och Rumänien fann excellens Grecianu några ögonblicks tid att bevilja en intervju. Han börjar:

»Legionärerna ha till princip att avstå från vidlyftiga politiska förklaringar. Om »Glädje och arbetes» läsare önska veta något närmare om vår rörelse, så måste de läsa vår ledare Corneliu *Codreanus* bok, som finnes översatt till tyska. Vår legionärsrörelse har mycket djupare rötter i det rumänska folket än någon annan tidigare strömning eller politisk organisation. Den sociala klassindelningen hos oss var absolut konstlad och tvångmässig, sålänge de demokratiska partierna — som lutade åt västmakternas ideologi — voro herrar i landet.

Den då ledande klassen skulle man kunna kalla en »förstadsprodukt», uppblandad med levantinska äventyrare och ytterst brokig i etnologiskt avseende. Dessa människor med sina affärsideal fingo övertaget över landets ursprungliga befolkning, liksom över bönder och småborgare samt de här sedan sekler tillbaka bofasta bojarerna. De lyckades att rycka till sig alla produktionsmedel och förena politikens tyglar i sina händer, visserligen under skilda beteckningar och maskeringar, men alltid med samma mål för ögonen, nämligen att rikta sin privilegierade klass.

När resningen genom vår rörelse äntligen började spridas, kostade den tusentals offer och bragte många familjer nära förtvivlan. Känslor av hämnd och avsky mot en regim, som bestod av mördare, tjuvar och bedragare, mot den internationella judendomen besjälade oss, besjälade alla jordabundna lager, vilka ledo under det klassherravälde, som rådde under kung Carol II's regeringstid. Ej en enskild person bär skulden — utan alla pelare i detta torn, som nu brutit samman, voro murkna.

Medan excellens Grecianu talar i telefon, får jag tid att närmare studera hans smala ansikte med den hårda hakan, ett tecken på hans vana att ge order. Förföljelsens och lidandets år efter »capitanens» död ha satt djupa spår i det eljest så unga ansiktet. Han reagerar snabbt och elastiskt som en tränad idrottsman. Lika snabbt kan han dock bromsa och åter fånga in sina tankar, som under samtalets gång ilat iväg. »Nu ha vi kommit fram till uppbyggandet», fortsätter han. »Detta kommer att bli alla renhjärtade, uppriktiga och ärliga människors verk, de rumäners verk, som äro beredda till varje offer för vårt folks ära och stolthet.»

»Vi äro övertygade om, att det Stortyska rikets Ledare förstår oss och att han uppskattar vår legionära uppfattnings storhet. Han känner till våra bekymmer, han vet, vad Codreanu har betytt för oss. Han vet också om den stora strid, som vi sedan så många år tillbaka utkämpa för att tillsluta oss axeln. Vår capitan hade — långt innan det nuvarande kriget utbröt — beslutat att sammangå med Tyskland. Som gemensamt mål ligger ett nytt Europa framför oss.

Vi gå framtiden till mötes med fullt förtroende för våra vänner och uppfyllda av järngardets oförgängliga stridsanda!»

Thea von Puttkamer

Tokio

Frauenführerinnen *feiern den* Dreimächtepakt

Tokio: Kvindeforerinder fejrer Tremagtepagten

Tokio: Kvinnliga ledare fira tremaktspakten

1. *Begrüßung der Ehrengäste. Von links nach rechts: Madame Toshiko Sekiya international bekannte japanische Koloratursängerin; Frau Eugen Ott, Gattin des Deutschen Botschafters in Tokio; Frau Paolo Cortese, Gattin des Advokaten der Italienischen Botschaft (in Vertretung der verhinderten Gattin des Italienischen Botschafters) und Frau Dr. Yayoi Yoshioka, bekannte Ärztin, Erzieherin und Frauenführerin* • **2.** *Zwei Sätze altjapanischer Puppen wurden den Ehrengästen überreicht* • **3.** *Tanzvorführung der berühmten Fujikage-Truppe* • **4.** *Empfang der Gäste durch Frau Naoki Hoshino, Gattin des Ministers ohne Portefeuille und Präsidenten des Amtes für Kabinettsbildung* • **5.** *Tee-Empfang der Japanisch-Deutsch-Italienischen Freundschaftsgesellschaft zur Feier des Dreimächtepaktes in Gegenwart von etwa 150 Vertreterinnen der Frauenorganisationen*

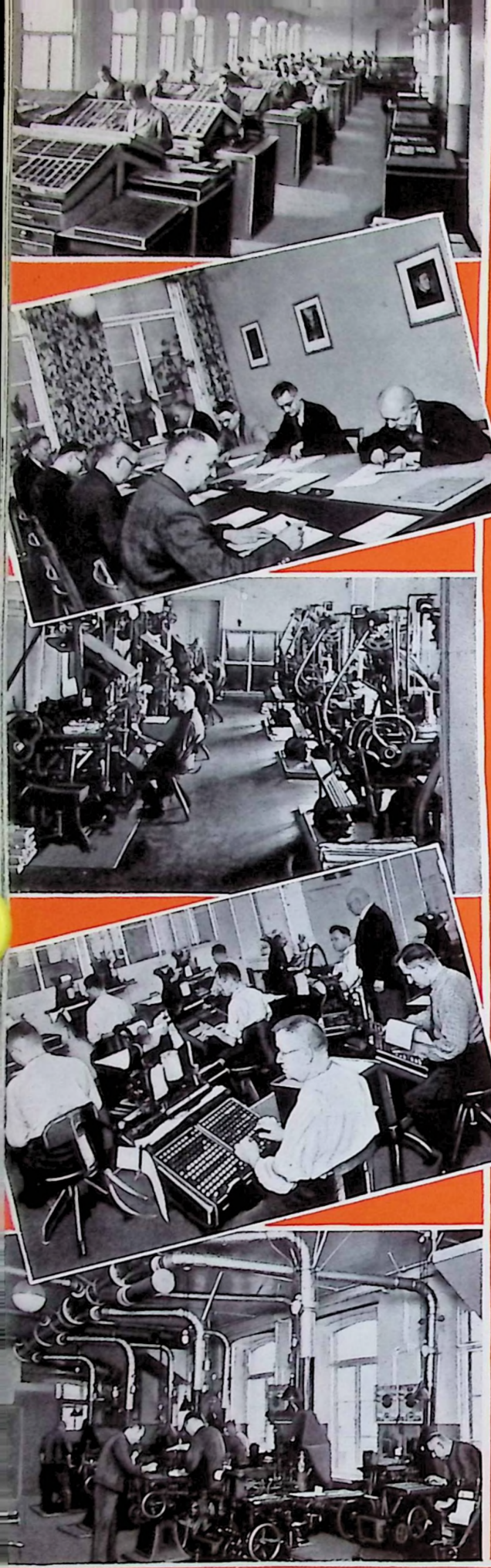

Triumph der Goldnen Fahne

Den gyldne Fanes Triumf • Vi besøger Bog-, Kunst- og Verdenssprogtrykkeriet August Pries G. m. b. H. in Leipzig

En mönsterfabrik får en gyllene fana • Vi besöka bok-, konst- och världsspråktryckeriet August Pries G. m. b. H. i Leipzig

Wir besuchen

DIE BUCH-, KUNST- UND WELTSPRACHENDRUCKEREI AUG

UST PRIES GMBH · LEIPZIG C 1 · BRÜDERSTRASSE 55+59

Silberschmiede in DÄNEMARK

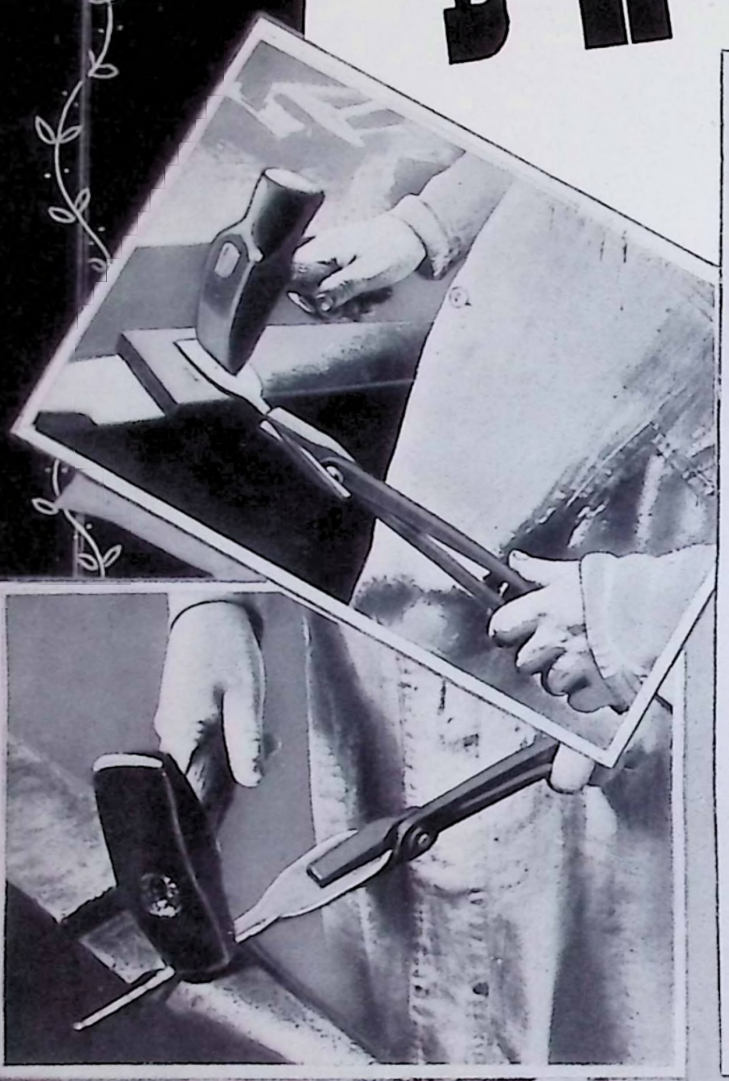

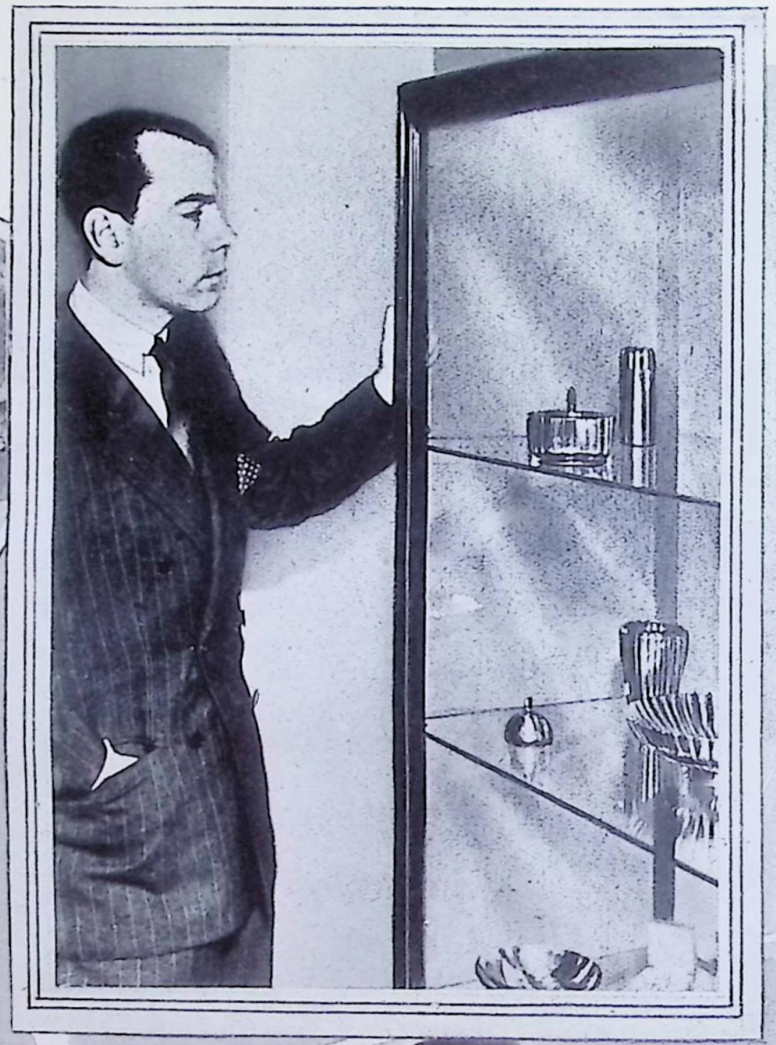

Auf der Leipziger und Wiener Messe stellten dänische Silberschmiede ihre neuesten formschönen Geräte aus — übrigens einige verziert mit deutschem Nephritstein — und erwarben sich mit ihrer seit Jahrhunderten gepflegten und in der ganzen Welt anerkannten Kunst hohe Achtung und Erfolg. Dänische Silberschmiede haben nicht nur ihre eigenen Geschäfte in Berlin und New York, sondern auch in verschiedenen anderen Großstädten. Prinz Sigvard Bernadotte, der bekanntlich in Dänemark arbeitet, gehört heute zu den besten Vertretern der Silberschmiedekunst. Von ihm stammen die modernsten und schönsten der neuen Entwürfe.

Paa Leipziger- og Wienermesserne udstillede danske Solvsmede deres nyeste formskonne Redskaber — nogle iovrigt forsirede med tysk Nephritsten — og erhvervede sig med deres gennem Aarhundreder plejede og i hele Verden anerkendte Kunst stor Agtelse og Beundring. Danske Solvsmede har ikke blot deres egne Forretninger i Berlin og New York, men ogsaa i forskellige andre Storbyer. Prins Sigvard Bernadotte, der som bekendt arbejder i Danmark, horer idag til Solvsmedekunstens bedste Repræsentanter. Fra ham stammer de mest moderne og skonneste af de nye Udkast.

På mässorna i Leipzig och Wien ställde danska silversmeder ut sina nyaste formsköna föremål — bland vilka f. ö. flera hade utsmyckats med tyska nefritstenar — och uppnådde med sin i hela världen uppskattade konst, som bedrives sedan många sekler tillbaka, högsta erkännande och framgång. Danska silversmeder ha sina egna affärer ej blott i Berlin och New York utan dessutom i flera andra storstäder. Prins Sigvard Bernadotte, vilken som bekant arbetar i Danmark, tillhör idag silversmideskonstens bästa representanter. Från honom härstamma de modernaste och vackraste bland de nya modellerna.

große Kunstindustrie

Sølvsmede — Danmarks store Kunstindustri • Silversmedsarbeten — Danmarks stora konstindustri

1. Prinz Sigvard Bernadotte mit silbernen Geräten nach eigenen Entwürfen • 2., 3. und 4. Hier entsteht ein silberner Löffel • 5. Sorgfältige Entwurfszeichnungen für jedes einzelne Schmiedestück • 6. Eine zarte Ziergirlande entsteht • 7. Unter der Hitze der Lötlampe wird die Verzierung angebracht • 8. Moderne Silbergefäße • 9. Silberschmied bei der Arbeit • 10. Arbeitstisch des Silberschmiedes

1. Prins Sigvard Bernadotte med Sølvtøj efter egne Udkast • 2., 3. og 4. Her opstaar en Sølvske • 5. Omhyggelig tegnede Udkast til hvert enkelt Smedearbejde • 6. En fin Forsiring bliver til • 7. Ved Hjælp af Heden fra Loddelampen anbringes Forsiringen • 8. Moderne Sølvredskaber • 9. Sølvsmed ved Arbejdet • 10. Sølvsmedens Arbejdsbord

1. Prins Sigvard Bernadotte med silverpjäser efter egna ritningar • 2., 3. och 4. Här uppstår en silversked • 5. Omsorgsfulla ritningar krävas för varje enskild pjäs • 6. En snäcker slingra arbetas fram • 7. Ornamentet lödes fast vid silverskålens fot • 8. Moderna silverföremål • 9. En silversmed vid arbetet • 10. Silversmedens arbetsbord

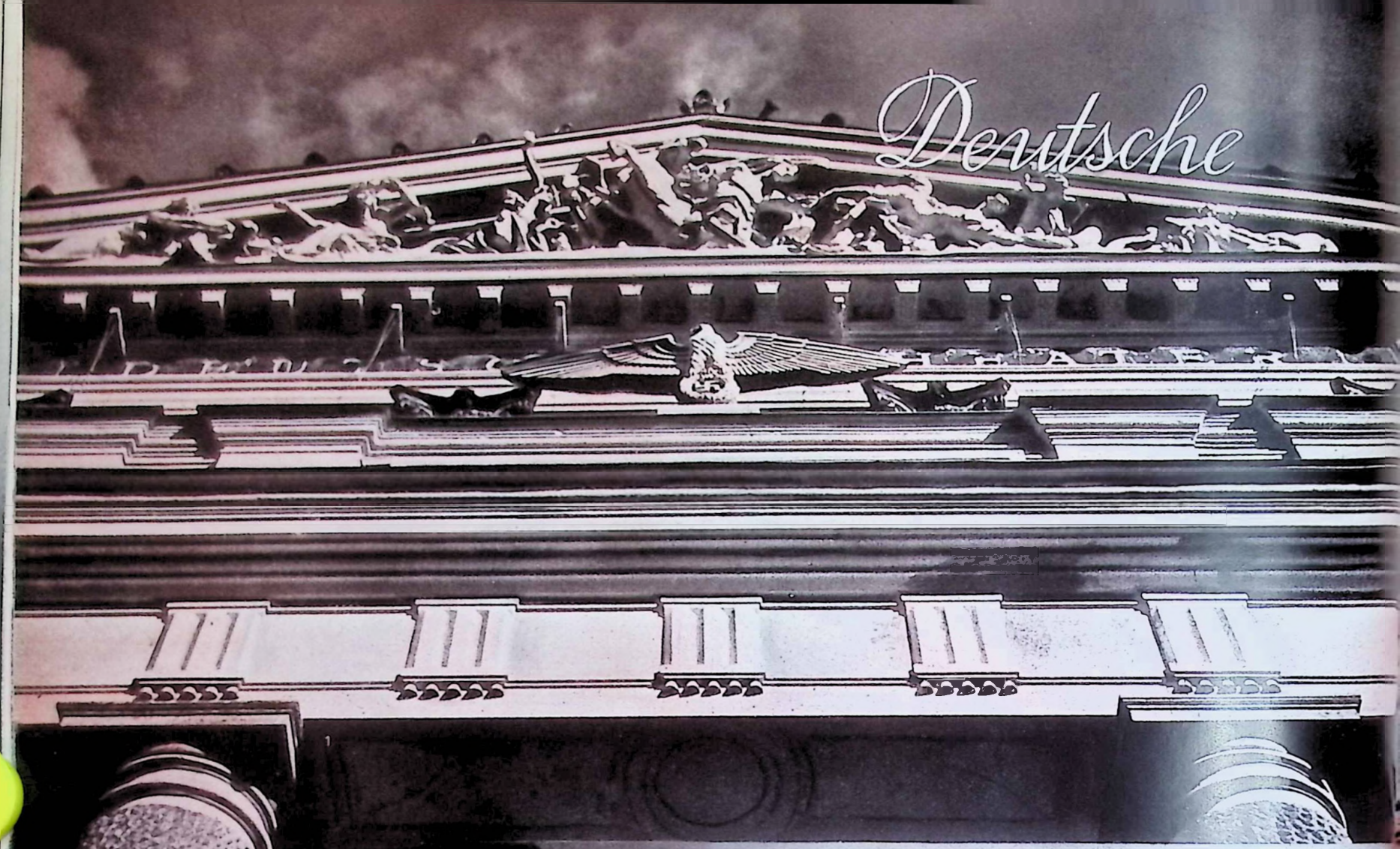

1. Relief am Giebel des Deutschen Opernhauses · *2.* Das Deutsche Opernhaus · *3.* Ständetheater · *4.* Schiller: „Kabale und Liebe" im Ständetheater. Inszenierung Oskar Walleck · *5.* Schiller: „Don Carlos" im Ständetheater. Inszenierung Oskar Walleck · *6.* Szenenbild aus Schiller: „Kabale und Liebe" · *7.* Richard Billinger: „Die Hexe von Passau" im Ständetheater. Inszenierung Friedrich Siems · *8.* Uraufführung von Kernmayr: „Wolkenreiters Panoptikum". Inszenierung M. H. Fischer · *9.* Zuschauerraum der Kammerspiele · *10.* Ferdinand Raimund: „Alpenkönig und Menschenfeind" in den Kammerspielen. Inszenierung M. H. Fischer

TYSKE TEATRE I PRAG

1. Et Relief paa Gavlen af det Tyske Operahus · *2.* Det Tyske Operahus · *3.* Stænderteatret · *4.* Schiller: »Kabale und Liebe« i Stænderteatret, Iscenesættelse Oskar Walleck · *5.* Schiller: »Don Carlos« i Stænderteatret, Iscenesættelse Oskar Walleck · *6.* Scenebillede af Schillers: »Kabale und Liebe« · *7.* Richard Billinger: »Heksen fra Passau« i Stænderteatret, Iscenesættelse Friedrich Siems · *8.* Uropførelse af Kernmayr: »Wolkenreiters Panoptikum«. Iscenesættelse M. H. Fischer · *9.* [illegible] i Kammerspiele · *10.* Ferdinand Raimund: »Alpekonge og Menneskefjende« i Kammerspiele. Iscenesættelse M. H. Fischer

TYSKA TEATRAR I PRAG

1. Relief på gaveln till Deutsches Opernhaus · *2.* Deutsches Opernhaus · *3.* Ständetheater · *4.* Schillers »Kabal och kärlek» på Ständetheater. Inscenering av Oskar Walleck · *5.* Schillers »Don Carlos» på Ständetheater. Inscenering av Oskar Walleck · *6.* Scenbilder ur Schillers »Kabal och kärlek» · *7.* Richard Billingers »Die Hexe von Passau» på Ständetheater. Inscenering av Friedrich Siems · *8.* Urpremiär på Kernmayrs »Wolkenreiters Panoptikum». Inscenering av M. H. Fischer · *9.* Salong i Kammerspiele · *10.* Ferdinand Raimunds »Alpenkönig und Menschenfeind» på Kammerspiele. Inscenering av M. H. Fischer

Theater in Prag

3

4

5

6

7

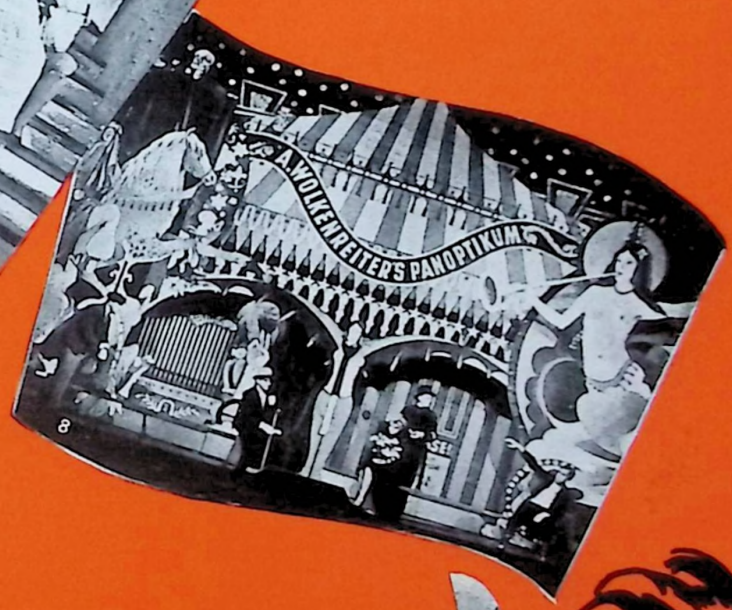

8

9

10

Kulturpolitische Sendung

Generalintendant Oskar Walleck

Von

Oskar Walleck

Generalintendant der deutschen Theater im Protektorat Böhmen und Mähren

Prag, im Januar 1941

Am 21. April 1783 wurde den Deutschen Böhmens das Gräflich Nostizsche Nationaltheater auf dem Obstmarkt in Prag mit der Aufführung von Lessings „Emilia Galotti" übergeben, damit sie an „würdiger Stelle und in würdigem Rahmen die Werke deutscher Meister in deutscher Sprache pflegten". Hier mit dem großen Nostitzschen Ständetheater wurde dem theatersuchenden gebildeten deutschen Bürgertum zum erstenmal ein Volkstheater geschenkt. Gerade der Prager Boden war hierfür geeigneter als andere kulturelle Grenzgebiete. In dem an der Welt orientierten und für alles aufgeschlossenen Prag mit seiner besonderen Stellung des Prager Kulturkreises ergab sich ein Nährboden für das Deutsche Ständetheater, der im Theaterleben als einzigartig bezeichnet werden kann. Die Prager Theatergeschichte hat neben den künstlerischen Momenten immer der nie ruhende Zustand offener oder latenter Spannung zwischen Deutschen und Tschechen beherrscht. Das Verbrüderungsjahr 1848 hat daran nichts zu ändern vermocht. Der alte Gegensatz, der durchaus nicht immer feindselig sein mußte, brach bald nach 1848 wieder auf, und erst unsere Zeit wird alles versuchen, um ihn im friedlichen Wettstreit auf die fruchtbarste Weise auszutragen. Auf das Gebiet des Theaters griff die Rivalität der beiden Nationen erst dann über, als die Tschechen dramatische Darbietungen in eigener Sprache verlangten und erhielten. 1862 wurde ihr tschechisches Interimstheater eröffnet. Damit war auch äußerlich die längst vorbereitete Trennung zwischen der deutschen und der von da ab rasch aufblühenden tschechischen Theaterkunst vollzogen. Bereits 1881 erfolgte die Gründung des tschechischen Nationaltheaters, und zwangsläufig — nach dem Prinzip des kulturellen Wettstreites, das für die Prager Kunstentwicklung beinahe Gesetz geworden ist — mußten die Deutschen ein neues Heim für ihre sich ausbreitenden künstlerischen Leistungen erstreben. Im Jahre 1888 wurde ihnen das Neue Deutsche Theater feierlich mit Richard Wagners „Meistersingern" übergeben. Die Gedenktafel, die heute noch das Haus schmückt, sagt über das Wollen der deutschen Generation Prags von 1888 alles: „Diese Stätte der Kunst hat das deutsche Volk aus eigener Kraft gegründet. Der Bau wurde vom Deutschen Theaterverein am 29. März 1886 begonnen, am 30. November 1887 vollendet."

So ist die Gründung des Neuen Deutschen Theaters aus geistigen und materiellen Gesichtspunkten heraus als eine Großtat des Prager Deutschtums anzusehen. Die Prager deutschen Bühnen wirkten nicht nur als Sendboten deutscher Kunst im Reich und im Ausland, sie wurden nicht selten der Sammelpunkt europäischer Theaterkunst. Durch allen Wandel der Zeiten behielt das

Prag, i Januar 1941

Den 21. April 1783 blev det Grevelig Nostiz'ske Nationalteater paa Frugtmarkedet i Prag ved Opførelsen af Lessings »Emilia Galotti« overgivet Tyskerne, for at de kunde »pleje tyske Mestres Værker paa tysk Sprog paa et værdigt Sted og i en værdig Ramme«. Med det store Nostiz'ske Stænderteater blev der for første Gang skænket det teaterbesøgende dannede Publikum et Folketeater. Netop Prag var bedre end andre kulturelle Grænseomraader egnet til at være Jordbund herfor. I det verdensorienterende og i enhver Henseende modtagelige Prag med dets særlige Stilling indenfor Prags Kulturkreds var der Næring at finde for det Tyske Stænderteater, der kan betegnes som en i Teaterlivet enestaaende Institution. Prags Teaterhistorie har ved Siden af de kunstneriske Momenter den aldrig hvilende aabne eller latente Spænding imellem Tyskere og Tjekker altid behersket. Broderskabsaaret 1848 formaaede ikke at ændre noget i saa Henseende. Den gamle Modsætning, der absolut ikke altid maatte være fjendtlig, brod snart efter 1848 igen frem, og først vor Tid vil forsøge alt for at føre Kampen som en fredelig Kappestrid paa den mest frugtbringende Maade. De to Nationers Rivalitet greb først over paa Teateromraadet, da Tjekkerne krævede og fik dramatiske Forestillinger paa deres eget Sprog. I Aaret 1862 blev det første tjekkiske Interimsteater aabnet. Hermed var ogsaa udadtil den i lang Tid forberedte Adskillelse imellem den tyske og den sidenhen hurtigt opblomstrende Skuespilkunst fuldbyrdet. Allerede 1881 paafulgte Grundlæggelsen af det tjekkiske Nationalteater, og det blev da — ifølgeden kulturelle Væddekamps Princip, der næsten er blevet en Lov for Prags Kunstudvikling, — uomgængelig nødvendigt for Tyskerne at arbejde for Skabelsen af et nyt Hjem for deres egne voksende kunstneriske Præstationer. I Aaret 1888 blev det Nye Tyske Teater med Richard Wagners »Mestersangerne« som Aabningsforestilling overdraget dem. Den Mindetavle, der endnu idag smykker Huset, siger alt, hvad Prags tyske Generation af 1888 har villet: »Dette Kunstens Hjemsted har det tyske Folk ud af egen Kraft grundlagt, Bygningen blev paabegyndt af den Tyske Teaterforening den 29. Marts 1886, den blev fuldendt den 30. November 1887.«

Saaledes er Grundlæggelsen af det Nye Tyske Teater ud fra aandelige og materielle Synspunkter at betragte som en Stordaad af Tyskheden i Prag. De tyske Scener i Prag har ikke blot virket som tysk Kunsts Sendebud i Riget og i Udlandet, de har desuden ikke sjældent været Samlingspunktet for evropæisk Teaterkunst. Under alle Tiders Forvandlinger har Prags Teaterliv beholdt Tysk og Tjekkisk Rivalitetsstempel. De tyske Teatre i Prag har ganske vist siden 1933 bevidst holdt sig fjernt fra

Prag, i januari 1941

Den 21 april 1783 överlämnades »Gräflich Hostiz'sches Nationaltheater» vid Obstmarkt i Prag genom urpremiären på Lessings »Emilia Galotti» till Böhmens tyskar, för att de »på ett värdigt ställe och inom en värdig ram måtte vårda tyska mästares verk på tyska språket». Här erhöll det teaterälskande, bildade tyska borgerskapet genom den stora »Hostiz'sche Ständetheater» för första gången en folkteater. Prags mark var mer ägnad däråt än andra den tyska kulturens gränsområden. I det ut mot världen och för allt nytt öppna Prag med den pragska kulturkretsens särställning öppnades en rik jordmån för den tyska »Ständetheater», en jordmån som kan betecknas som enastående. Prags teaterhistoria har vid sidan av de konstnärliga momenten ständigt behärskats av det aldrig slappande tillståndet av öppen och latent spänning mellan tyskt och tjeckiskt. Förbrödringsåret 1848 förmådde icke ändra någonting därvidlag. Den gamla motsättningen, som ingalunda alltid var av fientlig art, bröt snart ut på nytt efter år 1848, och först vår tid kommer att göra allt för att förvandla den till en fruktbringande, fredlig tvekamp. De båda nationernas rivalitet överflyttades till teaterns område, först när tjeckerna begärde och erhöllo dramatiska skådespel på sitt eget språk. 1862 öppnades den tjeckiska interimsteatern. Den länge förberedda skilsmässan mellan den tyska och den därefter raskt uppblomstrande, tjeckiska teaterkonsten fullbordades därigenom utåt. Redan 1881 kom grundandet av den tjeckiske nationalteatern, och tyskarna måste — i överensstämmelse med den kulturella tvekampens princip, som nära nog har blivit lag för den konstnärliga utvecklingen i Prag — eftersträva förvärvandet av ett nytt hem för sina växande konstnärliga prestationer. År 1888 överlämnades Nya Tyska Teatern högtidligt till dem med Richard Wagners »Mästersångarna». Minnestavlan, som ännu idag pryder huset, säger allt om strävandena hos Prags tyska generation av år 1888: »Detta konstens tempel har det tyska folket grundat av egen kraft. Byggnaden påbörjades av Tyska Teaterföreningen den 29. mars 1886 och fullbordades den 30. november 1887.

Sålunda måste grundandet av Nya Tyska Teatern ur andlig och materiell synpunkt betraktas som ett stordåd av tyskheten i Prag. Prags tyskar verkade inte endast som tysk konsts sändebud i Tyska Riket och i utlandet, utan Prags tyska scener blevo inte sällan medelpunkten för hela den europeiska teaterkonsten. Genom alla skriften har teaterlivet i Prag bibehållit den stämpel, som har givits det av rivaliteten mellan tyskt och tjeckiskt. De tyska Prag-teatrarna höllo sig efter 1933 dock avsiktligt borta från allt det, som hände i Tyskland. De blevo de facto en front mot allt, som

eines deutschen Theaters im Protektorat

Et tysk Teaters kulturpolitiske Sendelse i Protektoratet

En tysk teaters kulturpolitiska sändning i protektoratet

Prager Theaterleben den Stempel der Rivalität zwischen Deutsch und Tschechisch. Das Leben der deutschen Theater in Prag hielt sich dann allerdings seit 1933 bewußt von allem fern, was in Deutschland geschah. Die deutschen Bühnen Prags wurden de facto eine Front gegen alles, was im Mutterlande kulturell und politisch erwuchs. Das sich in den Prager deutschen Theatern breitmachende politische und geistige Emigrantentum ahnte in seiner Kurzsichtigkeit nicht, wie sehr es die wirklichen Geschehnisse im Reich verkannte und wie bald eine junge Wirklichkeit alles überrennen würde, was sich politisches und geistiges Bollwerk gegen Deutschland dünkte. Die Ereignisse des Jahres 1939 stellten den deutschen Bühnen Prags die Aufgabe, die Brücke zur Kultur des Großdeutschen Reiches zurückzuschlagen und die ursprünglichen alten Rechte wieder zu erlangen. Im starken Zuge der gesamten Neuordnung vollzog sich diese Zurückgewinnung des angestammten Platzes relativ einfach und selbstverständlich. Die neue, vom Reich eingesetzte Theaterleitung hat durch eine wohlausgewogene Spielplangestaltung Versäumnisse gutzumachen, die auf kulturellem Gebiete begangen worden waren.

Von allem Materiellen abgesehen ist festzuhalten: „Verehrung überzeitlicher Größe", „Bedürfnisse des Tages" und „Förderung der Kommenden" — heißen die drei Faktoren, welche bei der Aufstellung des Spielplans zusammenwirken. Alle diese Grundsätze, die allgemein für Großdeutschland ihre Berechtigung haben, lassen sich auf Prag und damit auf das deutsche Theaterleben im Protektorat anwenden. Verständlicherweise ist, solange das Prager Deutsche Theater sich auf das Schauspiel beschränkt, mit einem Zustrom des nicht deutsch sprechenden tschechischen Publikums nicht zu rechnen. Völlig andere Verhältnisse werden mit der geplanten Wiederaufrichtung der Deutschen Oper Prag eintreten. Das tschechische Publikum, das gerade in musikalischen Fragen von einer seltenen Aufgeschlossenheit ist, wird bestimmt nicht zögern, authentische Aufführungen gerade deutscher Meister im Deutschen Opernhaus zu besuchen. So wissen alle Theaterschaffenden Prags, daß in dem bisher aufgebauten Schauspiel die künstlerische Vorstufe zu einem Gesamtbetrieb zu suchen ist, der in Zukunft auch Oper und Operette umfassen muß. Damit ist auch ein ideelles Moment berührt, das in der Frage des Verständnisses der beiden Nationen auf dem Boden des Großdeutschen Reichs einen friedlichen Wettstreit zwischen deutscher und tschechischer Oper hervorruft, damit das Niveau der Leistungen immer mehr erhöht wird, ein Niveau, wie es den Ansprüchen einer Weltstadt wie Prag entspricht.

Die deutschen Theater in Prag müssen im Ostraum unseres Kulturkreises — mit den Leistungen tschechischen Geisteslebens friedlich sich messend — Aufgaben nachkommen, durch die ihre Vorpostenpflicht erfüllt wird: jeden Vergleich mit reichsdeutschen Bühnen aufzunehmen, darüber hinaus aber durch die Besonderheit ihres Stils und ihres Gestaltungswillens auf dem einzigartigen Prager deutschen und tschechischen Kulturboden die gesamte Theaterwelt für sich zu interessieren.

alt, hvad der er sket i Tyskland. Prags tyske Scener var faktisk en Front imod alt, hvad der i kulturel og politisk Henseende groede op i Moderlandet. Det politiske og aandelige Emigrantvæsen, der kroede sig i Prags tyske Teatre, anede i sin Kortsynethed ikke, i hvor høj Grad det miskendte de virkelige Begivenheder, og hvor snart en ung Virkelighed vilde rende alt over Ende, hvad der bildte sig ind at være et politisk og aandeligt Bolværk imod Tyskland. Hændelserne i Aaret 1939 stillede Prags tyske Scener den Opgave at slaa Bro tilbage til det Stortyske Riges Kultur og igen at komme i Besiddelse af deres oprindelige gamle Rettigheder. Intensivt i Følge med den hele Nyordning fuldbyrdedes Tilbageerobringen af den nedarvede Plads forholdsvis let og selvfølgelig. Den nye af Tyskland indsatte Teaterledelse har med en vel overvejet Sæsonplan den Opgave at gøre godt igen, hvad der er blevet syndet paa det kulturelle Omraade.

Bortset fra alt materielt maa der holdes fast ved følgende: »Ærbødighed overfor den af Tiden uafhængige Storhed«, »Dagens Fornødenheder« og »Fremhjælp af det Kommende«, — saaledes hedder de tre Faktorer, der samvirker ved Opstillingen af Repertoiret. Alle disse Grundsætninger, der i Almindelighed har deres Berettigelse for Stortyskland, lader sig ogsaa anvende paa Prag og dermed paa det tyske Teaterliv i Protektoratet. Det er forstaaeligt, at der, saalænge det Tyske Teater i Prag indskrænker sig til Skuespillet, ikke kan regnes med en Tilstrømning af det ikke tysktalende tjekkiske Publikum. Med den planlagte Genoprettelse af den Tyske Opera i Prag vil der indtræde helt andre Forhold. Det tjekkiske Publikum, der netop paa Musikens Omraade besidder en sjælden Modtagelighed, vil sikkert ikke tøve med at besøge autentiske Opførelser netop af tyske Mestre i det Tyske Operahus. Saaledes er alle Prags Teaterfolk vidende om, at det hidtil opbyggede Skuespil er at betragte som en Forberedelse til en forenet Teaterdrift, der for Fremtiden ogsaa maa omfatte Opera og Operette. Hermed er ogsaa et ideelt Moment taget i Betragtning, der i Spørgsmaalet om de to Nationers indbyrdes Forstaaelse paa det Stortyske Riges Grund fremkalder en fredelig Væddekamp imellem tysk og tjekkisk Opera, for at begge Parters Niveau bestandig kan blive højnet, et Niveau, som stemmer med de af en Verdensstad som Prag stillede Krav.

De tyske Teatre i Prag maa i vor Kulturkreds' østlige Omraade — idet de fredeligt maaler sig med det tjekkiske Aandslivs Præstationer — løse Opgaver, igennem hvilke de opfylder deres Forpostforpligtelse, de maa kunne udholde enhver Sammenligning med rigstyske Scener, men derudover maa de ved Ejendommeligheden af deres Stil og Udformingsvilje paa Prags egenartede tyske og tjekkiske Kulturgrund vinde den samlede Teaterverden for sig.

i moderlandet växte fram på kulturens och politikens områden. Anders och politikens emigranter, som gjorde sig breda inom Prags tyska teaterliv anade inte i sin kortsynhet, hur fullständigt de feltolkade de verkliga händelserna i Tyskland, och hur snart en ung verklighet skulle komma att kasta överända allt, som troddes utgöra politiska och andliga bålverk mot Tyskland. Händelserna år 1939 ställde Prags tyska scener inför uppgiften att på nytt slå en bro över till det Stortyska Rikets kultur och att återförvärva de ursprungliga rättigheterna. I den totala nyordningens snabba tempo fullbordades detta återvinnande av den genom seklers kulturprestationer berättigade platsen relativt enkelt och naturligt. Den nya, av Tyskland insatta teaterledningen har att genom en väl avvägd spelplansgestaltning gottgöra försummelser, som ha begåtts på det kulturella området.

Bortsett från allt materiellt har man att hålla fast vid: »Hyllning av odödliga gestalter», »Dagens behov» och »Främjandet av kommande generationer» — de tre faktorer, som samverka vid spelplanens uppställande. Alla dessa grundsatser, som ha allmänt berättigande i Stor-Tyskland, kunna tillämpas på Prag och därmed på hela det tyska teaterlivet i protektoratet. Helt naturligt kan man inte räkna med tillströmning av icke tysktalande, tjeckisk publik, så länge Prags tyska teater begränsar sin verksamhet till skådespel. Fullständigt andra förhållanden inträda i och med det planerade återupprättandet av Deutsche Oper i Prag. Den tjeckiska publiken, som just på musikens område är sällsynt öppen och mottaglig, kommer säkert inte att dröja med att besöka autentiska uppföranden av tyska mästare i Deutsches Opernhaus. Alla teaterns män och kvinnor i Prag veta, att det hittills uppbyggda skådespelet utgör de allra första, konstnärliga trappstegen till en helhet, som i framtiden också måste omfatta opera och operett. Därmed berörés också ett ideellt moment, som inom ramen av ömsesidig förståelse mellan de båda nationerna på stortysk mark alstrar en fredlig tvekamp mellan tysk och tjeckisk opera, så att prestationernas nivå höjes mer och mer, en nivå som motsvarar anspråken i en världsstad som Prag.

De tyska teatrarna i Prag måste inom den tyska kulturens östområde i fredlig tävlan med det tjeckiska andelivets prestationer påtaga sig uppgifter, genom vilka de uppfylla sin förpostplikt att kunna uthärda varje jämförelse med rikstyska scener och att dessutom genom särarten i sin stil och gestaltningsvilja på den enastående tyska och tjeckiska kulturmarken i Prag kunna fånga hela teatervärldens intresse.

INTERNATIONALE KONGRESS- und VERBANDS-NACHRICHTEN

Deutsch-Schwedische Akademikertagung in Rostock

Tysk-svensk Akademikermode i Rostock · Tysk-svensk akademikersammankomst i Rostock

Rostock, im Januar 1941

Daß es gerade die Seestadt Rostock war, die das Auslandsamt der Dozentenschaft als Trägerin der Deutsch-Schwedischen Akademikertagung wählte, ist historisch begründet: denn Rostock war die Universität, die seit ihrer Gründung 1419 stets rege Beziehungen zu Schweden unterhielt. In der Matrikel dieser Hochschule befindet sich mancher später bedeutende schwedische Staatsmann und Heerführer. So sind die wissenschaftlichen Beziehungen der Rostocker Professoren und Dozenten nach dem Ausland, insbesondere nach dem skandinavischen Norden, äußerst vielseitig, und der wissenschaftliche Austausch soll auch weiterhin belebt werden, so daß monatlich eine Ausländerveranstaltung an der Universität durchgeführt wird.

In der ersten Sitzung gab Staatssekretär Dr. *Syrup* nach der Begrüßung der 30 schwedischen Gäste einen Einblick in die Grundanschauung des neuen Deutschland, daß der Reichtum des Landes in der Arbeitskraft des Volkes liegt. Die Tagung selbst sollte den schwedischen und deutschen Wissenschaftlern Gelegenheit geben, in Vorträgen und Aussprachen Stand und Richtung der Forschung der beiden Länder kennenzulernen und mit Fachkollegen der anderen Nation persönlich in Fühlung zu kommen.

Diese Tradition mag es wohl sein, die bei der Tagung sofort die innigste Verbindung der schwedischen Gäste mit den Deutschen brachte. Jeder neutrale Beobachter konnte feststellen, daß es keine Trennung zwischen den einheimischen und den ausländischen Gästen gab. Man saß zu-

Rostock, i Januar 1941

At det netop var Sostaden Rostock, som Docentkorpsets Udlandsdepartement havde valgt som Bærer af det Tysk-Svenske Akademikermode, har sin historiske Begrundelse; thi Rostocks Universitet var det Universitet, der siden sin Grundlæggelse i 1419 uafbrudt har staaet i Forbindelse med Sverige. I denne Hojskoles Matrikel finder vi mangen senere betydelig svensk Statsmand og Hærforer. Saaledes er Rostocks Professorers og Docenters videnskabelige Forbindelser med Udlandet, især med de skandinaviske Lande, særdeles mangesidige, og den videnskabelige Udveksling skal ogsaa i Fremtiden være livlig, saa at der maanedlig bliver gennemfort en udenlandsk Foranstaltning ved Universitetet. I det forste Mode gav Statssekretær Dr. *Syrup* efter Velkomsthilsenen til de tredive svenske Gæster et Indblik i det nye Tysklands Grundanskuelse, at Landets Rigdom ligger i Folkets Arbejdskraft. Modet selv skulde give de svenske og tyske Videnskabsmænd Lejlighed til i Foredrag og Diskussioner at vinde Kendskab til Forskningens Stand og Retning i begge Lande og til at faa personlig Foling med Fagkolleger fra de andre Nationer.

Det maa vel være denne Tradition, der paa Modet straks medforte den intimeste Forbindelse mellem de svenske Gæster og Tyskerne. Enhver nevtral Iagttager kunde konstatere, at der ikke gaves nogen Skillelinje imellem de hjemlige og de udenlandske Gæster. Man sad sammen, man diskuterede indbyrdes uden nogensomhelst ensidig Gruppering, og paa samme Maade afvekslede Svenskernes og Tyskernes videnskabelige Foredrag. De svenske Lærdes Senior, Professor E. *Liljeqvist*, Lund, talte ved et Aftensbord begejstret for det nye Tyskland og dets Fører.

I den anden Foredragsgruppe blev hovedsagelig medicinske og naturvidenskabelige partielle Omraader behandlet, især Infektionssygdomme og Planteforskning. »En almindelig morphologisk Pathogenese af Infektionssygdommene« (Prof. Dr. Gräff, Hamborg). »Om Planteforskningens

Rostock i januari 1941

Att det just var sjöstaden Rostock, som de tyska universitetsprofessorernas utlandsavdelning valde till platsen för den tysk-svenska akademikersammankomsten, var historiskt betingat, ty Rostock är det universitet, som sedan grundläggningen år 1419 ständigt har underhållit livliga förbindelser med Sverige. I denna högskolas matrikel finnas namnen på många betydande svenska statsmän och härförare. Rostockprofessorernas och -docenternas vetenskapliga förbindelser med utlandet, i synnerhet med Norden äro mycket mångsidiga, och det vetenskapliga utbytet skall även i fortsättningen upplivas, så att en utländsk föranstaltning genomföres vid universitetet varje månad.

Den första dagen gav statssekreterare, d:r *Syrup*, efter hälsningsorden de 30 svenska gästerna en inblick i det nya Tysklands grundåskadning, att landets rikedom ligger i folkets arbetskraft. Själva sammankomsten skulle, framhävde han, ge de svenska och de tyska vetenskapsmännen tillfälle att i föredrag och personligt meningsutbyte lära känna forskningens nivå och inriktning i de båda länderna och att personligen komma i kontakt med fackkollegorna från den andra nationen.

Det var väl denna tradition, som redan från första början upprättade en hjärtlig stämning mellan de svenska gästerna och deras tyska värdar. Varje neutral iakttagare kunde konstatera, att det inte fanns några skiljemärken mellan de inhemska och de utländska gästerna. Man satt tillsammans, och man diskuterade tillsammans utan någon som helst ensidig gruppering, och likaså avlöste svenskarnas och tyskarnas vetenskapliga föredrag varandra. De svenska vetenskapsmännens senior, professor E. *Liljekvist* från Lund, höll vid en supé ett entusiastiskt anförande för det nya Tyskland och dess ledare.

I den andra föredragsgruppen behandlades huvudsakligen medicinska och naturvetenskapliga grenar, i synnerhet infektionssjukdomar och kräftforskningen. »En allmän undersökning av infektionssjukdomarna» (professor Gräff från Hamburg), »Om kräftforskningens nuvarande nivå» (professor Auler från Berlin). I sitt föredrag framhöll den kände kräftforskaren de senaste forskningsresultaten, som behandla kräftsjukdomens egenart.

Seestadt Rostock
Universität

sammen, man diskutierte zusammen, ohne irgendwelche einseitige Gruppierung, und ebenso wechselten auch die wissenschaftlichen Vorträge der Schweden und der Deutschen. Der Senior der schwedischen Gelehrten, Professor E. *Liljeqvist*, Lund, sprach bei einem Abendessen begeisterte Worte für das neue Deutschland und seinen Führer aus.

In der zweiten Vortragsgruppe wurden hauptsächlich medizinische und naturwissenschaftliche Teilgebiete behandelt, insbesondere Infektionskrankheiten und Gewächsforschung. „Eine allgemeine morphologische Pathogenese der Infektionskrankheiten" (Prof. Dr. *Gräff*, Hamburg), „Über den Stand der Gewächsforschung" (Prof. *Auler*, Berlin).

In seinem Vortrag wies der bekannte Krebsforscher auf die neuesten Forschungsresultate hin, die die Eigenart der Krebskrankheit behandeln. Nicht nur die bösartige Geschwulst allein bestimmt das Bild dieser Krankheit, es wird vervollständigt durch besondere Eigenarten im Stoffwechsel der Zellen, aus denen die Neubildung besteht. Die Krebszellen bauen nämlich in sich Eiweißverbindungen auf, die von denen der gesunden Körperzellen in ihrer chemischen Struktur deutlich abweichen. Da der erkrankte Körper die Vermehrung dieser neuentstandenen krankhaften Gebilde in keiner Weise beeinflussen, also auch nicht aufhalten kann, ist es notwendig, dem Kranken die helfenden Stoffe von aufen her zuzuführen. Gewisse Bakteriengruppen erzeugen eiweißzerstörende Fermente. Ja, gewisse Bakterien haben die Eigenschaft, nur das besondere Eiweiß der Krebszellen, nicht aber das chemisch anders gebaute der gesunden anzugreifen. Der Redner deutete an, daß damit der Krankheitsherd vernichtet würde. Weitere Versuche müßten zeigen, ob damit eine der brennendsten Fragen der medizinischen Wissenschaft gelöst werden kann.

Professor Auler

Professor E. Liljeqvist

Stadiume (Prof. Auler, Berlin). Den bekendte Kræftforsker henviste i sit Foredrag til de nyeste Forskningsresultater, som behandler Kræftsygdommens Egenart. Ikke blot den ondartede Svulst alene bestemmer denne Sygdoms Billede, det bliver suppleret ved særlige Ejendommeligheder i Stofskiftet hos de Celler, af hvilke Nydannelsen bestaar. Kræftcellerne opbygger nemlig i sig Æggehvideforbindelser, der i deres kemiske Struktur tydelig afviger fra de sunde Legemscellers. Da det syge Legeme paa ingen Maade kan ove Indflydelse paa disse nyopstaaede sygelige Dannelsers Formering, altsaa heller ikke kan opholde den, saa er det nødvendigt at tilfore den Syge de hjælpende Stoffer udefra. Visse Bakteriegrupper frembringer æggehvideodelæggende Fermenter, ja, visse Bakterier har den Egenskab kun at angribe Kræftcellernes særegne Æggehvide. Taleren antydede, at Sygdomens Arnested derved blev tilintetgjort. Yderligere Forsog maa vise, om et af det medicinske Videnskabs mest brændende Spørgsmaal derved kan loses.

Det är inte endast den ondartade svulsten, som bestämmer bilden av denna sjukdom, utan den kompletteras genom den egenartade ämnesomsättningen hos cellerna, varav nybildningen består. Kräftcellerna uppbyggas nämligen i äggviteföreningar, som i sin kemiska struktur tydligt avvika från de sunda kroppscellernas. Då den insjuknade kroppen på intet sätt kan utöva inflytande på tillväxten av dessa nyuppståndna, sjukliga bildningar och alltså inte heller kan hejda den är det nödvändigt att utifrån tillföra den sjuke de stärkande ämnena. Vissa bakteriegrupper alstra äggviteförstörande jäsningsämnen, ja, en del bakterier ha den egenskapen att endast angripa kräftcellernas särskilda äggvita men inte de sunda cellernas kemiskt annorlunda byggda. Talaren antydde, att sjukdomshärden därmed kan förintas. Ytterligare försök måste visa, om en av den medicinska vetenskapens mest brännande frågor kan lösas därmed.

Sportliche und wissenschaftliche Fahrten durch drei Erdteile

Sportslige og videnskabelige Rejser gennem tre Verdensdele · Sportsliga och vetenskapliga resor genom tre världsdelar

Berlin, im Januar 1941

ᛋᛋ-Brigadeführer Ministerialdirektor *Gutterer* hatte die Freunde und Förderer der Deutschen Kongreßzentrale ins Kameradschaftshaus der Deutschen Künstler zu einem ersten Vortrag eingeladen. Weitere Vorträge folgen. Vortragender war Hofrat Brecht-Bergen, der Leiter der „Exkursion Brecht-Bergen, Baden-Baden", der in den

Berlin, i Januar 1941

SS-Brigadefører, Ministerialdirektor Gutterer havde indbudt den tyske Kongrescentrals Venner og Velyndere til et forste Foredrag i de Tyske Kunstneres Kammeratskabshus. Yderligere Foredrag folger. Foredragsholder var Hofraad Brecht-Bergen, Lederen af »Ekskursion Brecht-Bergen«, Baden-Baden, der i de sidste 20 Aar alene

Berlin i januari 1941

På inbjudan av SS-Brigadeführer, Ministerialdirektor Gutterer har den tyska kongresscentralens vänner och gynnare bevistat ett första föredrag i de tyska konstnärernas kamratskapshus. Föreläsare var Hofrat Brecht-Bergen, ledaren för »Exkursion Brecht-Bergen» i Baden-Baden, som under de senaste 20 åren har företagit inte mindre

1. *Hofrat Brecht-Bergen im Gespräch mit Oberbürgermeister Stadtrat Krebs, Dr. Martin Schulze und dem Forscher Schulz-Kampfhenkel* • **2.** *Ministerialdirektor Gutterer mit Hofrat Brecht-Bergen*

1. *Hofraad Brecht-Bergen i Samtale med Overborgmester, Statsraad Krebs, Dr. Martin Schulz og Forskeren Schulz-Kampfhenkel* • **2.** *Ministerialdirektor Gutterer sammen med Hofraad Brecht-Bergen*

1. *Hofrat Brecht-Bergen i samtal med överborgmästaren, Stadsrat Krebs, dr Martin Schulz och forskningsresanden Schulz-Kampfhenkel* • **2.** *Ministerialdirektor Gutterer tillsammans med Hofrat Brecht-Bergen*

letzten 20 Jahren allein 119 Auslandsfahrten mit Studenten und Wissenschaftlern zu belehrenden und wissenschaftlichen Zwecken gemacht hat. Das Thema des Vortrags war: „Sportliche und wissenschaftliche Fahrten durch drei Erdteile".
Mit bescheidensten Geldmitteln, aber glänzender Organisation und guter wissenschaftlicher Vorbereitung gingen die Fahrten in den Hochatlas, nach Lappland und zum Hochgebirge von Lasistan, das durch die Exkursion Brecht-Bergen überhaupt erst entdeckt und erforscht wurde. Aber Wissensdrang, Begeisterung, Abenteuerlust und Jugend waren auf den anstrengenden Expeditionsreisen die wichtigsten Bundesgenossen der jungen deutschen und ausländischen Wissenschaftler und ihres Leiters, der an Jahren vielleicht der älteste, am Herzen aber bestimmt der jüngste und unternehmungsfreudigste war. Interessante und vor allem wirklich lehrreiche, farbige und schwarzweiße Lichtbilder ergänzten den lebendigen Bericht und weckten, ebenso wie der temperamentvolle Vortrag, im Hörer den jedem eingeborenen Ferne- und Wissensdrang.

har foretaget 119 Udenlandsrejser med Studenter og Videnskabsmænd i belærende og videnskabelige Øjemed. Temaet for Foredraget var: »Sportslige og videnskabelige Rejser gennem tre Verdensdele.«

Med de beskedneste Pengemidler, men med glimrende Organisation og god videnskabelig Forberedelse er Rejserne gaaet til Atlasbjergene, til Lapland og til Lasistan Højlandet, som overhovedet først blev opdaget og udforsket gennem Brecht-Bergens Ekskursion. Paa de lange og anstrengende Rejser var Videbegærlighed, Begejstring, Eventyrlyst og Ungdom de vigtigste Ledsagere for de unge tyske og udenlandske Videnskabsmænd og deres Leder, der af Aar maaske var den ældste, men af Hjerte den yngste og mest virkelystne. Interessante og fremfor alt lærerige, farvede og sorthvide Lysbilleder supplerede den livlige Beretning og vakte, ligesom ogsaa det temperamentfulde Foredrag, i Tilhørerne enhvers medfødte Rejse- og Videnstrang til Live.

än 119 utlandsresor med studenter och vetenskapsmän för vetenskapliga och undervisande ändamål. Föredraget var betitlat: »Sportsliga och vetenskapliga resor genom tre världsdelar».
Med mycket begränsade penningmedel men med glänsande organisation och ypperliga vetenskapliga förberedelser har resorna gått till Atlasbergen, till Lappland och till Lasistans högfjäll, som överhuvudtaget upptäcktes och för första gången utforskades just av »Exkursion Brecht-Bergen». Vetgirighet, entusiasm, äventyrslystnad och ungdomlig kraft var under de ansträngande expeditionsresorna de bästa bundsförvanterna för de unga tyska och utländska vetenskapsmännen och deras ledare, som väl kanske till åren var den äldste men till sinnelaget bestämt den yngste och mest företagsamme. Intressanta och framför allt verkligt instruktiva färgade och svartvita ljusbilder kompletterade den livfulla skildringen och väckte liksom det temperamentsfulla framförandet den inom varje människa boende reslusten och kunskapstörsten hos var och en av åhörarna.

Jahrestagung der Deutschen Lichttechniker

De tyske Lysteknikeres Aarsmode · De tyska ljusteknikernas årskongress

Berlin, im Januar 1941

An Stelle der „Reichstagung der Deutschen Lichttechniker" wurde die 28. Jahrestagung in Form von 6 Teiltagungen in Wien, Danzig, Kattowitz, Berlin, Stuttgart und Essen durchgeführt. 1700 Teilnehmer konnten auf den Tagungen begrüßt werden. Die Vorträge hatten einen großen Leitgedanken: „Das Licht im Dienste des Menschen". Insbesondere wurde die Zusammenarbeit von Architekt und Lichttechniker vertieft.
„Baukunst und Licht" (Prof. Büning und Prof. Arndt), „Was verlangt der Architekt von der Lichttechnik?" (Prof. Theiß), „Grundsätzliches über die praktische Bedeutung der lichttechnischen Normen für die Beleuchtungsindustrie" (Oberingenieur Sprick), „Die Forderungen neuzeitlicher Beleuchtungstechnik an die Lichterzeugung" (Dipl.-Ing. Sick), „Die neuen Lichtquellen in der Beleuchtungsplanung" (Direktor Dipl.-Ing. Schaer), — so lauteten die Vorträge in Berlin und ähnlich auch in Wien und den anderen Städten. Zu diesen Tagungen wurden den Lichttechnikern Grüße von Reichsminister Dr. Todt übermittelt. Auch der Reichsverwalter des NS.-Bundes Deutscher Techniker, Dipl.-Ing. Sauer, der schon immer der Lichttechnik besonderes Interesse entgegenbrachte, hat zum Abschluß der Gesamttagungen in Essen Grüße zugeschickt.
Die Neuzeit stellt besondere Forderungen an die Beleuchtung und damit auch an die Lichterzeugung. Man unterscheidet zwischen Zweckleuchten und Schmuckleuchten. Das Licht wird auch zur Steigerung der baukünstlerischen Wirkung herangezogen, sowohl als natürliches Licht, wie auch als künstliche Beleuchtung; hier arbeitet der Lichttechniker eng zusammen mit dem Architekten.

Berlin, Januar 1941

I Stedet for »Rigskongressen for tyske Lysteknikere« blev det 28. Aarsmode gennemført i 6 Kongresser: i Wien, Danzig, Kattowitz, Berlin, Stuttgart og Essen. Ialt kunde man tælle 1700 Deltagere. Foredragene havde alle Parolen: »Lyset i Menneskenes Tjeneste«. Samarbejdet mellem Arkitekt og Lystekniker blev særlig fremhævet.
»Byggekunsten og Lyset« (Prof. Büning og Prof. Arndt), »Hvad forlanger Arkitekten af Lysteknikeren?« (Prof. Theiss), »Alt principielt angaaende de lystekniske Normers praktiske Betydning for Belysningsindustrien« (Overingenior Sprick), »Den nye Tids Belysningstekniks Erobringer til Lysfrembringelsen« (Dipl.Ing. Sick), »De nye Lyskilder i Belysningsplanen« (Direktor Dipl.Ing. Schaer), — saaledes lod Overskrifterne for de Foredrag, som afholdtes i Berlin, Wien og de andre Byer. I Anledning af disse Kongresser lod Dr. Todt overbringe en Hilsen til Lysteknikerne. Ogsaa Rigsforvalter i NS.-Bund Deutscher Techniker, Dipl.Ing. Sauer, som altid har været særlig interesseret i Lystekniken, sendte en Hilsen til Afslutningskongressen i Essen.
Den nye Tid stiller særlige Fordringer til Belysningen og dermed ogsaa til Lysfrembringelsen. Man skelner mellem hensigtsmæssig Belysning og Luksusbelysning. Lyset bruges ogsaa til Hævelse af den byggekunstneriske Virkning — saavel det naturlige Lys som det kunstige. Her arbejder Lysteknikeren sammen med Arkitekten.

Berlin i januari 1941

I stället för »Rikskongressen för de tyska ljusteknikerna» genomfördes den 28. årskongressen i form av sex delkongresser i Wien, Danzig, Kattowitz, Berlin, Stuttgart och Essen. 1,700 deltagare kunde hälsas välkomna till dessa kongresser. Föredragen präglades av en stor grundtanke: »Ljuset i människans tjänst». I synnerhet fördjupades samarbetet mellan arkitekten och ljusteknikern.

»Byggnadskonst och ljus», (professor Büning och professor Arndt), »Vad kräver arkitekten av ljustekniken?» (professor Theiss), »Principiellt om den praktiska betydelsen av de ljustekniska normerna för belysningsindustrin» (överingenjör Sprick), »Den moderna belysningsteknikens krav på ljusproduktionen» (diploming. Sick), »De nya ljuskällorna i belysningsplaneringen» (direktör Schaer), så lydde titlarna på föredragen i Berlin, och ungefär detsamma gällde även för Wien och de andra kongresstäderna. Riksminister d:r Todt sände hälsningar till ljusteknikernas kongresser. Även riksförvaltaren för de tyska teknikernas förbund, diplomingenjör Sauer, som alltid har visat särskilt intresse för ljustekniken, skickade hälsningar sista dagen för kongressen i Essen.

Den nya tiden ställer särskilda krav på belysningen och därmed också på armaturproduktionen. Man skiljer på behovsbelysning och prydnadsbelysning. Belysningen utnyttjas också för att stegra de byggnadskonstnärliga verkningarna såväl i form av naturligt ljus som konstlad belysning. Härvidlag arbetar ljusteknikern intimt samman med arkitekten.

Moderne blendungsfreie Deckenbeleuchtung in einer Kunstausstellung · Moderne blændfri Belysning paa en Kunstudstilling · Modern, bländfri takbelysning på en konstutställning

Werkstoff-Umstellung im Maschinen- und Apparatebau

Omstilling til Værkstof ved Bygning af Maskiner og Apparater · Materialomkoppling inom maskin- och apparattillverkningen

Berlin, im Januar 1941

Auf einem großen Tisch liegen die verschiedensten Gegenstände aus einem niegesehenen Werkstoff: Maschinenteile, Lager, Zahnräder, große Gefäße u. a. Viele sind schon monatelang in Betrieb gewesen, so daß man genau den Abnutzungsgrad erkennen kann. Hinter dem Tisch aber steht ein ,,Zaubermeister". Er taucht Gläser in heißes Wasser und biegt sie dann nach Belieben zurecht, er schlägt mit einem Hammer auf lackierte Gegenstände mit aller Kraft und zeigt dann, daß der Lack nicht den kleinsten Schaden genommen hat. Er läßt Zellwolle nach Wunsch auf dem Wasser schwimmen oder untergehen, er kocht im brodelnden Wasser ein aus vielen Stücken zusammengeleimtes Holzstück, das trotz aller Bemühungen nicht ,,aus dem Leim" gehen will. Er zeigt Seife, die aus Kohle gemacht ist und nimmt schließlich noch eine Tablette Vitamin C, die auch synthetisch hergestellt ist. Einen Metallring läßt er frei in der Luft schweben, als ob es keine Schwerkraft mehr auf dieser Erde gäbe, und zuletzt hebt er mit zwei Fingern einen Metallblock, der nach unserem Empfinden zentnerschwer sein müßte. Dieser ,,Zaubermeister" ist ein deutscher Ingenieur. Und ihrer gibt es viele, die im In- und Ausland gegenwärtig Vorträge halten über ,,Werkstoff-Umstellung im Maschinen- und Apparatebau". Der Veranstalter ist der *Verein Deutscher Ingenieure, VDI.* Anregung gab u. a. die Reichsstelle für Metalle. Es wird hier bewiesen, daß die grundsätzliche Möglichkeit besteht, aus ,,Ersatzstoffen" ebenso sichere und feste Konstruktionen, Gehäuse, Lager, Zahnräder herzustellen, wie wenn man das beste, altgewohnte Material dazu nimmt. Langsam werden die Vorurteile, die gegen das Neue im Ausland bestehen, überwunden, — Vorurteile, die die gegnerische Propaganda nur zu gerne in den Dienst ihrer Sache stellte. Die Bewährungsprobe der neuen deutschen Werkstoffe ist gut überstanden, und auf Grund ihrer hervorragenden, zweckentsprechenden Eigenschaften werden sie sich auch in anderen Ländern durchsetzen.

Berlin, Januar 1941

Paa et stort Bord ligger de forskelligste Genstande fremstillet af et endnu aldrig set Værkstof: bl. a. Maskindele, Lejer, Tandhjul, store Beholdere. Mange af disse Dele har allerede været i Brug i Maaneder, for at man nojagtig kan konstatere hvad der er slidt. Men bag ved Bordet staar »Tryllemesteren«. Han dypper Glas i kogende Vand og bojer det saa lige som han vil, han slaar med al Kraft paa lakerede Genstande og viser saa, at Lakken ikke den mindste Smule er beskadiget. Han lader Celluld svomme ovenpaa Vandet eller lader det gaa under, han koger et Stykke Træ, som er sammenlimet af mange Stykker, og som trods alle Anstrengelser ikke gaar fra hinanden. Han viser Sæbe, som er lavet af Kul og tager endelig en Tablet Vitamin C, som ligeledes er fremstillet syntetisk. Han lader en Metalring svæve frit i Luften, som om Tyngdens Lov ikke eksisterede, og til sidst lofter han en Metalblok med to Fingre, som syntes os at veje flere Hundrede Pund. Denne »Tryllemester« er en tysk Ingenior. Og heraf findes der mange, som for Tiden i saavel Ind- som Udlandet holder Foredrag om »Omstilling til Værkstof ved Bygning af Maskiner og Apparater«. Udstillingens Ophavsmand er *Foreningen af Tyske Ingeniore* (Verein Deutscher Ingenieure). Impulsen gav bl. a. Rigscentralen for Metaller (Reichsstelle für Metalle). Det bevises paa disse Udstillinger, at det er muligt af »Erstatningsstoffer« at fremstille ligesaa faste og sikre Kasser, Lejer og Tandhjul, som af det bedste gammeldags Materiale. Langsomt overvindes i Udlandet de Fordomme, som bestaar mod det Nye; Fordomme som Modstanderne gerne benyttede som Propaganda. De tyske Værkstoffer har dog forstaaet at hævde sig, og paa Grund af deres fremragende og hensigtsmæssige Egenskaber vil de ogsaa sætte sig igennem i andre Lande.

Berlin i januari 1941

På ett stort bord ligga de mest skilda föremål, tillverkade av ett aldrig förut skådat råmaterial, maskindelar, lager, kugghjul, stora cisterner m. m. Många ha redan under flera månader tagits i bruk, så att man mycket noga kan konstatera slitaget. Bakom bordet står emellertid «trollkarlen». Han doppar glas i hett vatten och böjer det sedan alltefter tycke och smak, han slår på lackerade föremål med en hammare allt vad han orkar och visar så, att lacken ej på minsta vis tagit skada. Han låter cellull simma på vattnet eller sjunka, allt efter behag, han kokar i sjudande vatten en träbit, som hoplimmats av många små stycken och vilken trots alla bemödanden ej faller isär. Han visar tvål, som framställts av kol, och tar därefter en vitamin-C-tablett, som också tillverkats på konstgjord väg. En metallring låter han sväva fritt i luften, som om det ej längre existerade någon tyngdlag här på jorden, och slutligen lyfter han med två fingrar ett metallblock, som ser ut att vara flera 100 kg tungt. Denne «trollkarl» är en tysk ingenjör. Och dem finns det många av, som just nu hålla föredrag såväl i Tyskland som i utlandet om «materialomkopplingen inom maskin- och apparattillverkningen». Arrangör är Verein Deutscher Ingenieure VDI. (tyska teknologföreningen), och initiativet gav bl. a. riksstället för metaller. Här bevisas, att det i princip finnes en möjlighet att tillverka lika säkra och fasta konstruktioner, hylsor, lager, kugghjul m. m. av «Ersatzstoffe», som om man begagnar det vanliga gamla materialet. Så småningom övervinnas de fördomar, som i utlandet alltid möter mot allt nytt, — fördomar, vilka av motsidans propaganda allför gärna ställdes i den andra partens tjänst. De tyska syntetiska materialen ha bestått sitt elddop, och på grund av sina framstående ändamålsenliga egenskaper komma de även att vinna mark i andra lander.

Der Internationale Gemeindeverband

Det Internationale Kommunalforbund · Internationella kommunalförbundet

Berlin, im Januar 1941

Der internationale Gemeindeverband weird in Deutschland weitergeführt

Die kriegerischen Verwicklungen und die Besetzung Belgiens durch Deutschlands Wehrmacht haben die permanenten Sitze der internationalen Verbände in Brüssel verschiedentlich beeinflußt. Vielfach wurde deren Arbeit auch durch die Flucht der Leitung stillgelegt. Zu solchen gehört auch der Internationale Gemeindeverband, Generalbüro, Brüssel, 5, Rue de la Régence. Um aber diese wichtige Einrichtung des internationalen, kommunalen Erfahrungsaustausches zu erhalten und die Arbeiten wieder in Fluß zu bringen, hat Reichsleiter *Fiehler*, Oberbürgermeister der Stadt München, Vorsitzender des Deutschen Gemeindetages und zugleich auch Mitglied des Bureau Permanent des Internationalen Gemeindeverbandes, den Schutz dieses Verbandes übernommen. Geleitet wurde Reichsleiter Fiehler von dem Bestreben, die Fortführung der in aller Welt so wichtigen Aufgaben dieser großen Kultureinrichtung zu ermöglichen, die Verbindung mit den Mitgliederstaaten auch während des Krieges zu erhalten und die Arbeit zu erleichtern. Ein weiterer Grund für diesen Schritt war die finanzielle Notlage des Verbandes. Jetzt ist der Verband durch Überweisung der nötigen Mittel gesichert, und wird im Schutz des Reichsleiters weiter arbeiten, bis eine Generalversammlung der Mitgliederstaaten über das zukünftige Ziel entschieden hat. Diese Generalversammlung wird voraussichtlich anläßlich des VII. Internationalen Gemeindetages in Budapest stattfinden. Alle Mitglieder des Verbandes werden deshalb gebeten, das Bestreben des Reichsleiters Fiehler zur Erhaltung dieser wertvollen Kultureinrichtung, die in internationaler Zusammenarbeit bereits Wertvolles geleistet hat, durch ihre Mitarbeit zu unterstützen. Das Generalbüro bleibt in Brüssel, 5, Rue de la Régence. Um Schwierigkeiten und Verzögerungen in der Postsendung zu vermeiden, wird gebeten, wichtige schriftliche Anfragen und Mitteilungen an Herrn Dr. Harry *Goetz*, Deutscher Gemeindetag, Berlin NW 40, Alsenstr. 7, zu richten, von wo aus der Schriftwechsel nach Brüssel weitergeleitet wird.

Berlin, i Januar 1941

Det Internationale Kommunalforbund fores videre i Tyskland

De krigeriske Forviklinger og Belgiens Besættelse med tyske Tropper har haft Indflydelse paa det internationale Forbund i Bruxelles. I flere Tilfælde blev Arbejdet standset fordi Ledelsen flygtede. Hertil horer ogsaa det Internationale Kommunalforbund, Generalbureau Bruxelles, 5, Rue de la Régence. Men for at opretholde denne internationale kommunale Erfaringsudvekslings vigtige Institution, overtog Rigsleder *Fiehler*, Münchens Overborgmester, Formand for den tyske Kommunaldag og Medlem af Bureau Permanent for det Internationale Kommunalforbund, dette Forbunds Beskyttelse. Rigsleder Fiehlers Opgave var at viderefore dette Kulturforbund, som i hele Verden har saa vigtige Opgaver, ligeledes var det hans Opgave at opretholde Forbindelsen mellem de Stater, som er Medlemmer, og at lette Arbejdet. En anden Grund til denne Organisation var Forbundets daarlig stillede Financer. Nu er Forbundet sikret ved Hjælp af de fornodne Midler, og det skal arbejde videre under Rigslederens Beskyttelse, indtil en Generalforsamling af de Stater, som er Medlemmer, har bestemt, hvad der skal gores for Fremtiden. Denne Generalforsamling skal sandsynligvis finde Sted i Budapest i Anledning af den VII. Internationale Kommunaldag. Rigsleder Fiehler beder derfor alle Forbundets Medlemmer at opretholde dette værdifulde Kulturforbund, som ved internationalt Samarbejde allerede har præsteret meget, og han beder dem yderligere understøtte dette Værk. Generalbureauet er stadig i Bruxelles, 5, Rue de la Régence. For at undgaa Vanskeligheder og Forsinkelser ved Postforsendelser, bedes alle skriftlige Forespørgsler og Meddelelser sendt til Herr Dr. Harry Goetz, Deutscher Gemeindetag, Berlin NW 40, Alsenstrasse 7. Korrespondancen vil derfra blive viderebefordret til Bruxelles.

Berlin i januari 1941

Internationella kommunalförbundet kommer att föras vidare av Tyskland

De krigiska förvecklingar, som Belgien råkat ut för, och dess besättande genom tyska trupper ha också på olika sätt inverkat på de internationella förbundens permanenta byråer i Bryssel. I många fall har deras arbete t. o. m. nedlagts, emedan ledningen flytt. Bland dessa var också det internationella kommunalförbundet, vars generalbyrå befann sig i Bryssel, 5, rue de la Régence. För att emellertid upprätthålla denna viktiga inrättning för det internationella kommunala erfaringsutbytet och åter få fart på verksamheten, har *riksledare Fiehler*, staden Münchens överborgmästare och ordförande för den tyska kommunalkongressen samt dessutom medlem i internationella kommunalförbundets internationella byrå, tagit hand om detta förbund. Riksledare Fiehler leddes härvid av tanken på att möjliggöra fortsättandet av denna stora kulturella inrättnings för hela världen så betydelsefulla verksamhet, att vidmakthålla förbindelsen med medlemsstaterna även nu under kriget samt underlätta deras arbete. Ett annat skäl för detta steg var förbundets finansiella nödläge. Nu har förbundets ekonomi tryggats genom anvisning av de erforderliga medlen och kommer att arbeta vidare under riksledarens beskydd, tills ett generalsammanträde har avgjort om dess framtida syften. Detta sammanträde kommer troligen att äga rum i samband med den VII internationella kommunalkongressen i Budapest. Alla förbundets medlemmar ombedjas därför att genom sitt medarbete ge ett stöd åt riksledare Fiehler i hans bemödanden att upprätthålla denna viktiga kulturinstitution, som redan har gjort en mycket värdefull insats för det internationella samarbetet. Generalbyrån blir kvar i Bryssel, 5, rue de la Régence. För att undvika svårigheter och dröjsmål i posttrafiken, bedja vi att sända viktiga skriftliga förfrågningar och meddelanden till Herr d:r Harry Goetz, Deutscher Gemeindetag, Alsenstrasse 7, Berlin NW 40, varifrån posten sändes vidare till Bryssel.

Kongreßnachrichten

Kongresefterretninger · Kongressmeddelanden

Berlin, im Januar 1941

Jahreskongreß der bulgarischen Chemiker in Sofia

Bei dem Eröffnungsbankett des Kongresses waren außer dem deutschen Gesandten Freiherr *v. Richthofen* und dem bulgarischen Ministerpräsidenten Professor *Filow*, deutsche Wissenschaftler als Teilnehmer der Tagung anwesend: u. a. der Vorsitzende des Vereins Deutscher Chemiker Dr. Karl *Merk*, der Präsident der Deutschen Gesellschaft für Chemie Dr. R. *Kuhn*. Den Vorsitz führte Prof. Dr. *Stranski*, Sofia. Durch die Gründung einer bulgarischen Landesgruppe des Vereins Deutscher Chemiker soll auch weiterhin der chemiewissenschaftliche Gedankenaustausch gefördert werden.

2. medizinische Woche in Wien

Wenn die erste medizinische Woche rund 300 Ärzte nach Wien zog, so hat die zweite Woche diese Zahl weit übertroffen. Sehr zahlreich waren unter den ausländischen Gästen die Vertreter Italiens, der Schweiz und Ungarns, der Slowakei und Jugoslawiens; auch aus dem Protektorat waren Teilnehmer erschienen. Das Thema lautete: „Neue Wege der Behandlung." Es wurden Vorträge über Ernährungsstörungen, chemische Umsetzungen im Körper, über Hochdruck und Unterdruck des Blutes und auch chirurgische Fragen gehalten. Im ganzen erhielt man ein umfassendes Bild der neuen Therapie. Dr. *v. Seemen*, Graz, sprach vom „elektrischen Messer" der heutigen Chirurgie, dem elektrisch geheizten Draht, der heute im Operationssaal das Messer des Chirurgen ersetzt und außerordentliche Vorteile bietet: die Hitze verschließt beim Schnitt die feinen Blutgefäße, auch in die elektrisch getrennten Gewebespalten dringen keine Fremdkörper ein, so daß für den

Berlin, i Januar 1941

De bulgarske Kemikeres Kongres i Sofia

Ved Kongressens Aabningsbanket var foruden den tyske Gesandt Friherre *von Richthofen* og den bulgarske Ministerpræsident Professor *Filow* tyske Videnskabsmænd tilstede som Deltagere: bl. a. Formanden for Foreningen af tyske Kemikere Dr. Karl *Merk*, Præsidenten for det tyske Selskab for Kemi, Dr. R. *Kuhn*. Prof. Dr. *Stranski*, Sofia, forte Forsædet. Den kemisk-videnskabelige Tankeudveksling skal ved Grundlæggelsen af en bulgarsk Landsgruppe af Foreningen af tyske Kemikere ogsaa for Fremtiden fremmes.

2. Medicinske Uge i Wien

Naar den første medicinske Uge formaaede at drage ca. 300 Læger til Wien, saa overgik den anden Uge langt dette Antal. Blandt de udenlandske Gæster var Repræsentanterne for Italien, Svejts og Ungarn, Slovakiet og Jugoslavien meget talrige; ogsaa fra Protektoratet var der mødt Deltagere. Temaet lod: »Nye Behandlingsveje«. Der holdtes Foredrag om Ernæringsforstyrrelser, kemiske Omsætninger i Legemet, om Blodhøjtryk og Lavtryk og om kirurgiske Spørgsmaal. Man fik i det hele taget et omfattende Billede af den nye Terapi. Dr. *v. Seemen*, Graz, talte om den »elektriske Kniv« i Nutidens Kirurgi, den elektrisk opvarmede Traad, der idag i Operationssalen erstatter Kirurgens Kniv: Heden lukker under Snittet de fine Blodkar, i de elektrisk adskilte Vævspalter trænger ingen fremmede Legemer ind, saa at den store

Berlin i januari 1941

Bulgariska kemisters årskongress i Sofia

Vid kongressens öppningsbankett såg man förutom tyske ministern i Bulgarien friherre *von Richthofen* och Bulgariens premiärminister professor *Filow* även tyska vetenskapsmän som deltagare i kongressen, bl. a. ordföranden för Tyska kemistföreningen d:r Karl *Merk*, och ordföranden för Tyska sällskapet för kemi d:r R. *Kuhn*. Kongressens talman var professor d:r *Stranski*, Sofia. Genom grundandet av en bulgarisk landsavdelning av Tyska kemistföreningen skall det kemivetenskapliga tankeutbytet även framdeles främjas.

2:dra medicinska veckan i Wien

Har den första medicinska veckan lockat c:a 300 läkare till Wien, så överträffades denna siffra vida av den andra veckan. Bland de utländska gästerna voro representanterna för Italien, Schweiz, Ungern, Slovakien och Jugoslavien särskilt talrika. Även från Protektoratet hade läkare kommit. Ämnet lydde: »Nya behandlingsvägar». Föredrag höllos om försörjningsrubbningar, kemisk omsättning i kroppen, för högt och för lågt blodtryck samt kirurgiska problem. På det hela fick man en omfattande bild av den nya terapin. D:r *v. Seemen*, Graz, talade om den »elektriska kniven» i våra dagars kirurgi, den elektriskt upphettade tråden, som numera ersätter kirurgens kniv i operationssalen. Genom hettan tillslutas de fina blodkärlen vid snittet och i de på elektrisk väg förorsakade vävnadsspringorna inträngа ej heller några främmande kroppar, så att den stora infektionsfaran från början avvärjes från patienten. Interessanta nyheter om röntgenbehandlingen meddelade professor *v. Palugyay*, Wien.

GERLING-KONZERN

Sachversicherung

GERLING-KONZERN
Allgemeine Versicherungs-Aktiengesellschaft, Köln

Lebensversicherung

GERLING-KONZERN
Lebensversicherungs-Aktiengesellschaft
Köln

Friedrich Wilhelm
Lebensversicherungs-Aktiengesellschaft
Berlin

Magdeburger
Lebens-Versicherungs-Gesellschaft
»Alte Magdeburger Leben« von 1855
Magdeburg

Rückversicherung

GERLING-KONZERN
Rückversicherungs-Aktiengesellschaft, Köln

Aus dem Geschäftsjahr 1939

	Sach- und Rückversicherung	Lebensversicherung	Insgesamt
Prämieneinnahme	45 076 466 RM	86 951 452 RM	132 027 918 RM
Zinseneinnahme.....	4 411 339 RM	21 144 177 RM	25 555 516 RM
Auszahlungen an Versicherte	24 792 274 RM	46 188 406 RM	70 980 680 RM

Kapitalreserven und Freie Reserven ..... 39 962 984 RM
Lebensversicherungsbestand 1 Milliarde und 814 Millionen RM

Kranken dadurch die große Gefahr einer Infektion von vornherein abgewehrt ist. Interessantes wurde auch über die Röntgenbehandlung gesprochen von Prof. *v. Palugyay*, Wien.

Deutsch-Italienischer Studenterkongreß in Bologna

Thema: „Von der internationalen Staatspolitik zur europäischen Kontinentalpolitik." Deutscherseits nahmen an dem Kongreß als Kommissar des Kongresses Dr. A. *Prinzing*, H. N. *Wagner* als Beauftragter der Reichsstudentenführung und andere Vertreter aus Berlin, Wien und München teil.

Das permanente Büro der internationalen Konservenindustrie, dem auch die deutsche Fachgruppe der Gemüse- und Obstverwertungsindustrie angehört, ist mit der Adresse: „Ständiger Ausschuß der internationalen Konservenindustrie, Berlin W 15, Fasanenstraße 70" von Paris nach Berlin verlegt worden, da der Vizepräsident *Bömmels* des ständigen Ausschusses der internationalen Konservenindustrie bei seinem Besuch in Paris feststellen konnte, daß der Präsident selbst abwesend und das Komitee nicht in der Lage war, seine für die internationale Zusammenarbeit auf dem Gebiet der Konservenindustrie notwendige Tätigkeit von Paris aus fortzuführen. Herr Bömmels hat mit Rücksicht auf die Weiterführung dieser wichtigen internationalen Arbeiten es als seine Pflicht angesehen, seine Funktion als Vizepräsident zu aktivieren und nach Rücksprache und im Einvernehmen mit dem Generalsekretär Herrn *Peissi* sich entschlossen, die Leitung des Komitees zunächst nach Berlin zu übernehmen.

An die Mitglieder der internationalen Verbände.

Wer als Mitglied eines internationalen Verbandes, z. B. als Angehöriger einer internationalen wissenschaftlichen Organisation, an deren Leitung Mitgliedsbeiträge ins Ausland überweisen muß, hat laut einer Verfügung des Reichswirtschaftsministeriums den notwendigen Antrag auf Überweisung der betreffenden Beträge ausschließlich an die *Deutsche Kongress-Zentrale*, Berlin W 35, Ludendorffstraße 60 zu richten.

Fare for Infektion af den Syge paa Forhaand er udelukket. Der faldt ogsaa interessante Udtalelser af Prof. *v. Palugyay*, Wien.

Tysk-Italiensk Studenterkongres i Bologna

Tema: »Fra den internationale Statspolitik til den evropæiske Kontinentalpolitik«. Fra tysk Side deltog som Kongressens Kommissar Dr. A. *Prinzing*, H. H. *Wagner* som Rigsstudenterforingens Delegerede og andre Repræsentanter fra Berlin, Wien og München.

Den internationale Konserveindustris permanente Bureau, hvorunder ogsaa Gronsags- og Frugtforarbejdningsindustrien horer, er med Adressen: »Ständiger Ausschuss der internationalen Konservesindustrie, Berlin W 35, Fasanenstrasse 70«, blevet forlagt fra Paris til Berlin, da Vicepræsident *Bömmels* i den internationale Konservesindustris faste Udvalg ved sit Besog i Paris havde konstateret, at Præsidenten selv var fraværende, og at Komiteen ikke var i Stand til ud fra Paris at fortsætte sin for det internationale Samarbejde nodvendige Virksomhed paa Konservesindustriens Omraade. Herr Bömmels har med Henblik paa Fortsættelsen af disse vigtige internationale Arbejder anset det for sin Pligt at aktivere sin Funktion som Vicepræsident og har efter Samraad og Aftale med Generalsekretæren Herr *Peissi* besluttet sig til forelobig at forlægge Ledelsen af Udvalget til Berlin.

Til Medlemmerne af de internationale Forbund

Hvem, der som Medlem af et internationalt Forbund, f. Eks. som Medlem af en international videnskabelig Organisation, skal sende Medlemsbidrag til dennes Ledelse i Udlandet, maa ifolge en Forordning fra Rigsokonomiministeriet rette det nodvendige Andragende om Anvisning af de paagældende Belob alene til Deutsche-Kongress-Zentrale, Berlin W 35, Ludendorffstrasse 60.

Tysk-italiensk studentkongress i Bologna

Ämne: »Från internationell statspolitik till europeisk kontinentalpolitik». Från tysk sida deltogo i kongressen som kongressens kommissarie d:r A. *Prinzing*, som ombudsman för riksstudentledningen H. N. *Wagner* samt andra ombud från Berlin, Wien och München.

Den internationella konservindustrins permanenta byrå, som också den tyska grönsaks — och fruktindustrins fackgrupp tillhör, har förlagts från Paris till Berlin med adressen: »Ständiger Ausschuß der internationalen Konservenindustrie, Berlin W 35, Fasanenstraße 70», då *vicepresident Bömmels* i den internationella konservindustrins ständiga utskott vid sitt senaste besök i Paris kunde konstatera, att presidenten själv var frånvarande, och att kommittén inte var i stånd att från Paris fortsätta sin för det internationella samarbetet på konservindustrins område nödvändiga verksamhet. Herr Bömmels har med hänsyn till fortsättandet av arbetet på detta viktiga internationella område ansett det vara sin plikt, att aktivisera sin funktion som vicepresident, och efter överläggningar med generalsekreteraren, *herr Peissi*, och i samförstånd med denne har han beslutat sig för att tills vidare överta kommitténs ledning med säte i Berlin.

Till medlemmarna i internationella organisationer

Den, som är medlem i en internationell organisation, t. ex. i en internationell vetenskaplig organisation och har att sända medlemsavgifter till utlandet till ifrågavarande organisations ledning, har enligt en förordning från riksekonomiministeriet att uteslutande till *Deutsche Kongreß-Zentrale*, Berlin W 35, Ludendorffstrasse 60, rikta den nödvändiga ansökan om tillstånd till sändande av medlemsavgiften.

Teilansicht einer Großküche,
die wir unlängst erstellten.

Führende Kauf- u. Warenhäuser
der
RUDOLPH KARSTADT
Aktiengesellschaft
Wir unterhalten in den nachfolgenden Städten Deutschlands Filialen:

KARSTADT in Anklam i.P. · Berlin SW 29, Hermannplatz Braunschweig · Bremen · Burg b. Magd. · Celle · Cuxhaven Festung Dömitz i. Meckl. · Friedland i. Meckl. · Fulda · Görlitz Göttingen · Goslar/Harz · Greifswald i.P. · Güstrow i. Meckl. Halle a.S · Hamburg (Am Schulterblatt · Barmbeck Mönckebergstr. · Röhrendamm · Wandsbek) · Harburg Hannover · Kiel · Königsberg i. Pr. · Leer i. Ostfriesland Ludwigslust i. Meckl. · Lübeck · Lüneburg · Mölln Neubrandenburg i. Meckl. · Neumünster in Holstein Neustettin · Potsdam · Schwerin i. Meckl. · Stettin Thale/Harz · Waren/Müritz · Wesermünde-Mitte Wilhelmshaven · Wismar i. Meckl. · Zehdenick/Mark
ALTHOFF in Bottrop i. Westf. · Buer i. Westfalen · Coesfeld i. Westf. · Dortmund · Emsdetten i. Westf. Essen/Rhur · Gladbeck i. Westf. · Leipzig · Münster in Westfalen · Recklinghausen · Rheine in Westfalen

Hamburger Engros-Lager, Neumünster · Lindemann-Hannover · Oberpollinger-München, Am Karlstor

CARL RIEL HOLZWERKE RENCHEN

Holzingenieurbauten • Hallen • Brücken • Baracken

QUANTMEYER & EICKE

Das Haus für Behaglichkeit im Heim

BERLIN W 8 / KRONENSTRASSE 61-63 / AN DER FRIEDRICHSTRASSE

GEGRÜNDET 1886 FERNRUF 11 69 91

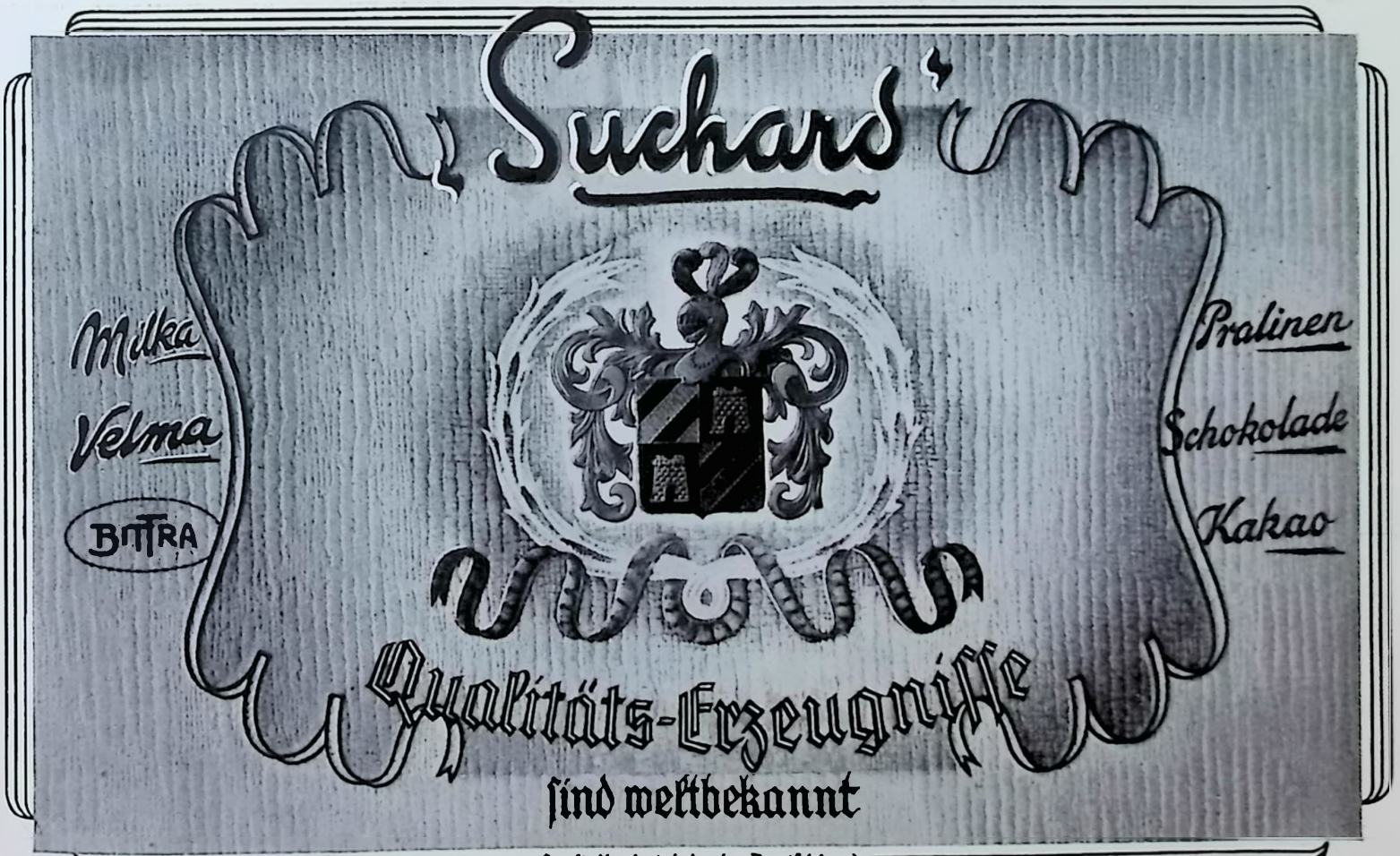

Herstellerbetriebe in Deutschland:

Ph. Suchard G. m. b. H. Schokoladenwerke
Lörrach/Baden und Berlin

Suchard-Schokolade Gesellschaft m. b. H.
Bludenz/Vorarlberg und Wien

(Fortsetzung von Seite 3)

auf die Dauer Meisterhaftes zu erreichen. Und hier wird natürlich mit einfacher Nachahmung nichts zu machen sein -- schon gar nicht mit der Kopie *deutscher* Methoden, die auf dem Boden des Nationalsozialismus organisch gewachsen sind.

Aber das ist alles ausschließlich die eigene Sache der Franzosen und Belgier. Ihrem politischen Neubau muß sich der sportpolitische anschließen. Uns gehen andere Dinge an. So zum Beispiel die langen Listen französischer Sportler, die sich in deutscher Kriegsgefangenschaft befinden und deren Freigabe man erbittet ... Selbstverständlich wird die allererste Voraussetzung für *alle* Schritte in dieser Richtung die restlose, zufriedenstellende Klärung der politischen Situation sein.

Es ist klar, daß Deutschland auch im Sport für die Völker seiner Nachbarschaft der „ehrliche Makler" sein wird, bemüht, den anderen die notwendigen Umstellungen zu erleichtern und mit den Erfahrungen, die es vor ihnen voraus hat, auszuhelfen, wo es not tut. Es ist eine Führungs-*Aufgabe* mehr denn ein „Anspruch", der dem deutschen Sport hier zugefallen ist, und wir werden uns seiner würdig zeigen. Einfach alles zu zerstören und mit brutaler Gewalt über einen Leisten zu schlagen, wäre nicht nur falsch, sondern entspräche auch keineswegs deutscher Art. Wie nach der Machtübernahme im Innern im Jahre 1933 alles Wertvolle im deutschen Sport erhalten geblieben ist, so wird Deutschland auch international seine Machtmittel dafür einsetzen, daß im Sektor der Leibesübungen fruchtbare Arbeit und unbestreitbare Verdienste, wie sie mancher ausländische Sportführer aufzuweisen hat, nicht plötzlich ins Gegenteil verkehrt werden. Was in der internationalen Sportverwaltung und schließlich auch im Internationalen Olympischen Komitee geschehen muß, um die Angleichung an die lebendige politische und kulturelle Wirklichkeit zu erreichen, das wird geschehen. Aber Deutschland wird seinen Einfluß auch im Sport immer auf seine Leistungen, auf seine innere Kraft zu gründen wissen, weit weniger auf „Stimmenmehrheit" und irgendwelche „Posten", die noch nie die Entscheidung in wichtigen Fragen bedeutet haben. Zu dieser Klarstellung hat, so hoffen wir, die Reise des Reichssportführers wesentlich beigetragen.

(Fortsættelse fra Side 3)

i Længden at opnaa noget mesterligt. Og med en simpel Efterligning er der naturligvis ikke noget at gore — og slet ikke ved at kopiere *tyske* Metoder, som er vokset organisk paa Grunden af Nationalsocialismen.

Men det er nu udelukkende Franskmændenes og Belgiernes egen Sag. Til deres politiske Nyopbygning maa de tilslutte den sportspolitiske. Vi kymrer os om andre Sager. Det er klart, at Tyskland ogsaa paa Sportens Omraade vil være sine Nabostater en »ærlig Mægler« og gore sit til at lette den nodvendige Omstilling samt hjælpe hvor det er nodvendigt udfra de Erfaringer som det har fremfor de andre. Det er en forende *Opgave* mere end et »Forlangende«, som her tilfalder den tyske Sport, og vi vil ogsaa vise os denne Opgave værdig. At ødelægge alt, og med brutal Magt at skære alle over en Kam vilde her ikke alene være forkert, men det vilde heller ikke være tysk Art. Ligesom alt værdifult indenfor Sporten blev bibeholdt efter Magtovertagelsen i 1933, saaledes vil Tyskland ogsaa international sætte sin Magt ind for at det frugtbare Arbejde som mangen udenlandsk Sportsforer har ydet paa Sportens Omraade ikke har været forgæves. Hvad der maa ske for at opnaa en Udligning af den levende politiske og kulturelle Virkelighed i den internationale Sportsforvaltning og endelig ogsaa i den Internationale Olympiske Komité, det sker ogsaa. Men Tyskland vil ogsaa altid indenfor Sporten vise sin Indflydelse paa Grund af sine Præstationer og indre Kraft, langt mindre end paa »Stemmeflertal« og en eller anden »Position«, som aldrig har afgjort vigtige Spørgsmaal. Vi haaber, at Rigssportsførerens Rejse væsentlig har bidraget til Klaring af disse Forhold.

(Fortsättning frå sida 3)

där — det saknades väl överhuvudtaget i nödvändig omfattning — för att man verkligen och i längden skulle kunna uppnå något av toppklass. Och det går naturligtvis inte att åstadkomma någonting genom enkel efterapning — allra minst genom att kopiera *tyska* metoder, som har uppstått organiskt på nationalsocialismens mark.

Men allt detta är uteslutande fransmännens och belgarnas egen sak. Det sportsliga nybyggandet måste hos dem ansluta sig till det politiska. Vi har andra saker att syssla med. Det är klart, att Tyskland även på idrottens område skall vara en »ärlig mäklare» för folken i sitt grannskap, att det bemödar sig om att underlätta de andras nödvändiga omställningar och att hjälpa till med sina erfarenheter, där så är nödvändigt. Det är mer en uppgift än ett anspråk på att leda, som här tillfaller den tyska sporten, och vi kommer att visa oss värdiga den. Att helt enkelt förstöra allting och med brutalt våld skära allt över en kam vore inte endast felaktigt utan skulle inte heller på något sätt motsvara tysk natur. Liksom allt värdefullt inom den tyska sporten bibehölls efter maktövertagandet år 1933, kommer Tyskland också att på det internationella området insätta sina maktmedel för, att fruktbringande arbete och obestridliga förtjänster, som uppvisas av många utländska sportledare, inte plötsligt förvanskas till motsatsen. Det, som måste ske inom den internationella sportförvaltningen och slutligen även i den internationella olympiska kommittén för ernående av anpassning till den levande politiska och kulturella verkligheten, det kommer att ske. Men Tyskland kommer att även på idrottens område veta att grunda sitt inflytande på sina prestationer och på sin inre kraft i stället för på »röstmajoritet» och »poster», som ännu aldrig har betytt någonting avgörande i viktiga frågor. Till denna klarläggning har, hoppas vi, rikssportledarens resa bidragit väsentligt.

Für 10 Pf.
gute Laune:

VIVIL

Natürliches Pfefferminz, kalt gepresst und aromafest verpackt
von A. Müller & Co. Offenburg

Modern wie der Neubau ist die stilvolle Zweckform der

Junker & Ruh-Gasherde u. Elektroherde

die in zahlreichen Ländern der Erde Anerkennung bei den Hausfrauen ebenso wie bei den Architekten finden.

Grâce à leur forme pratique et élégante, les fourneaux Junker & Ruh, au gaz et à l'électricité, s'adaptent parfaitement à la construction moderne et sont appréciés par les ménagères et les architectes de nombreux pays.

Modernas y prácticas, como las de las nuevas construciones, son las líneas de acabado estilo con las cuales las estufas electricas, y para gas, se conquistan, en numerosos paises del mundo, no sólo la preferencia del ama del hogar sino también la del arquitecto.

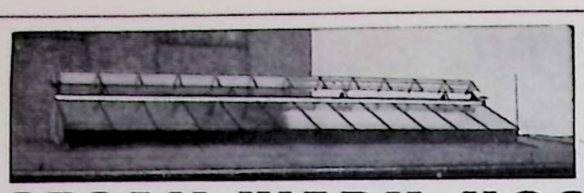

Gesunde Luft in alle Fabrikräume
durch SESAM-Entlüfter

Dunst, Rauch, Wärme und Nebel werden durch enorme Saugkraft restlos beseitigt — Sesam arbeitet ohne Ventilator und Kraftbedarf — Einmalige Anschaffung — Keine Betriebskosten — Hunderte von Anlagen ausgeführt Erstklassige Referenzen — Verlangen Sie bitte Prospekt Nr. 7 — Kostenlose Angebote und Beratungen durch

SESAM-WERK HOSSFELD & CO. / BAD HARZBURG

FUNDAMENTE DES SIEGES

DIE GESAMTARBEIT DER DEUTSCHEN ARBEITSFRONT VON 1933 BIS 1940

Unter Mitwirkung der Amtsleitung des Zentralbüros der DAF. herausgegeben von OTTO MARRENBACH, Geschäftsführer der Deutschen Arbeitsfront. 420 Seiten. 2. Auflage. Kartoniert RM 6.50, geb. RM 7.80

Der geschichtliche Überblick und die Behandlung des gesamten Aufgabengebietes aller Ämter und Wirtschaftsunternehmen der DAF. geben dem Rechenschaftsbericht als Nachschlagewerk bleibenden Wert

VERLAG DER DEUTSCHEN ARBEITSFRONT / BERLIN

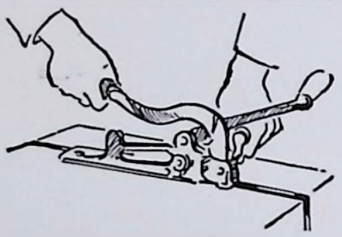

Kisten NICHT zunageln!

Kisten verschließt man, indem man sie mit CYKLOP-Stahlband umreift. Das geht schneller und ist billiger. · Auch für Ballen, Bündel, Verschläge und sonstiges Packgut. — Die CYKLOP-Stahlband-Umreifung vereinfacht das Packen und spart Kosten und Material.

CYKLOP-GESELLSCHAFT
KÖLN-RODENKIRCHEN · SÜRTHER STRASSE 25

Radium
Gummiwerke m. b. H.
Köln-Dellbrück

Herstellung von Gummiwaren verschiedener Art

Wenzel
DER GUTE SCHUH

Spezialität:
Modische Sportschuhe
in erstklassiger Ausführung

Alleiniger Hersteller: Schuhfabrik
OSWALD WENZEL
WEISSENFELS • SAALE

DRUCKLUFTBREMSE
WEST

Auf Straße und Schiene

im In- und Ausland

Westinghouse-
Druckluftbremsen!

Straßen und Bauten Adolf Hitlers

Ganzleinenband im Quartformat mit 116 dreifarb. Tonzeichnungen von Georg Fritz, Berlin. Mit einem Geleitwort des Generalinspektors für das Deutsche Straßenwesen Dr.-Ing. Fritz Todt. Dreisprachig RM 12.50

Die in dreifarbigem Offsetdruck wiedergegebenen Darstellungen — Sinnbilder der Zeit — beschäftigen sich mit typischen Beispielen unserer heutigen Baugesinnung und arbeiten ihre markantesten Züge heraus. Der Generalinspektor für das deutsche Straßenwesen weist im Geleitwort auf die überall angestrebte Verbindung von Kunst und Technik, von Bauwerk und Natur hin.

Verlag der Deutschen Arbeitsfront · Berlin

Seit über 28 Jahren in der ganzen Welt bewährt
Industrieöfen
mit Gasfeuerung, Ölfeuerung
und elektrischer Beheizung
Dr. Schmitz & Apelt, Wuppertal-Langerfeld

Kühler- und Metallwarenfabrik
Goll & Dr. Strohschneider
Wien XX, Felkestr. 26-28, T. A 49-5-35
Kühler f. alle Explosionsmotoren
Möbelbeschläge — Scharniere
Moderne Vorhangstangen

SIGLA **SIGLA**

d.h.: die splitterbindende Scheibe
die auch bei Sprengwirkung nach Möglichkeit den Zusammenhalt bewahrt und trotz Beschädigung Durchsicht und auch weiter Schutz gegen Wind und Regen gewährt.
SIGLA · Sicherheitsglas G.m.b.H. Kunzendorf N.L.

ist jedes gute und recht gebaute Holzhaus. Es fügt sich der unberührten Landschaft harmonisch ein. Es ist gesund, gut in der Wärmehaltung, trocken und von natürlicher Schönheit. Zuverlässiges handwerkliches Können und große Erfahrung sind Voraussetzung für den guten Holzhausbau. Dafür bietet die Gewähr:

RICHARD MEKELNBURG HOLZBAU

LEIPZIG N 21, ZSCHORTAUER STRASSE 57/59

TEL. 55385, 57385 · TELEGR.-ADR. HOLZBAU LEIPZIG

RM HOLZ BAU

NATIONALSOZIALISTISCHER MUSTERBETRIEB

Vomag-Holzgas-Lastkraftwagen auf der Großglockner-Straße

VOMAG

Lastkraftwagen, Omnibusse, Motoren,
Werkzeugmaschinen, Druckmaschinen, Textilmaschinen,
Schnellkontrollwaagen, Stahl- und Grauguß

Vomag Maschinenfabrik AG., Plauen / Vogtl.

DAS GÜTEZEICHEN FÜR PHILIPSEMPFÄNGER

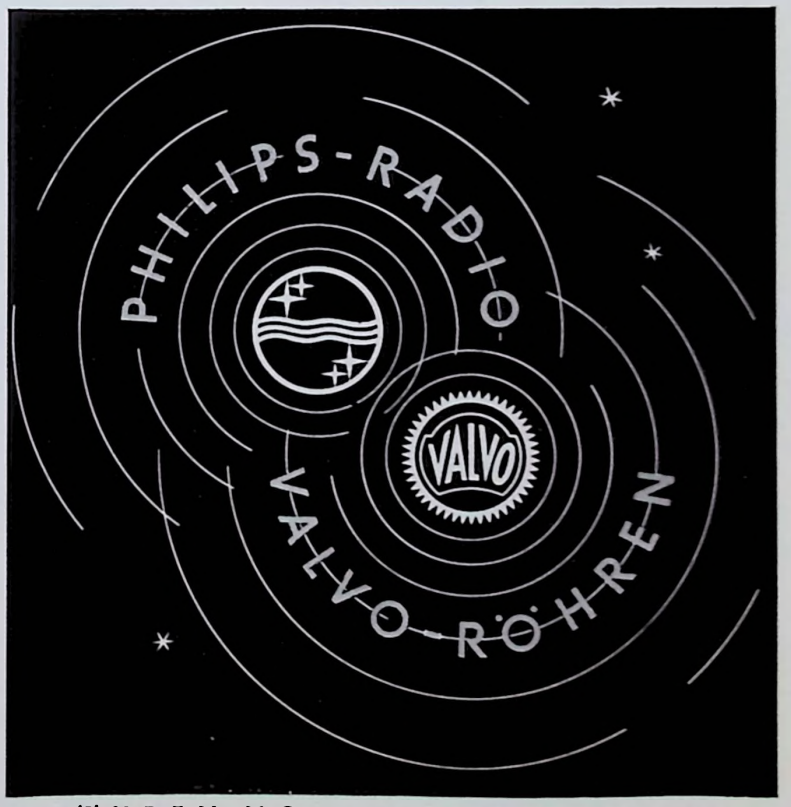

RÖHREN VON KLANG UND RUF

VALVO RADIORÖHREN G.M.B.H.
BERLIN W62 • KURFÜRSTENSTRASSE 126

HOTEL SEDAN · LEIPZIG C1
Inhaber H. Neumüller — Blücherstraße 1–3
Gegenüber dem Hauptbahnhof und der Promenade

Gebrüder Welger, Wolfenbüttel
Landmaschinenfabrik
Strohpressen, Strohbinder, Ballenpressen, luftbereifte Acker- und Bauernwagen

Hotel Continental · Leipzig
am Hauptbahnhof
Neuzeitlich eingerichtetes Haus mit allen Bequemlichkeiten
Zimmer ab 4.— RM, mit Privatbad und Toilette ab 7.— RM
Bier- und Weinrestaurant

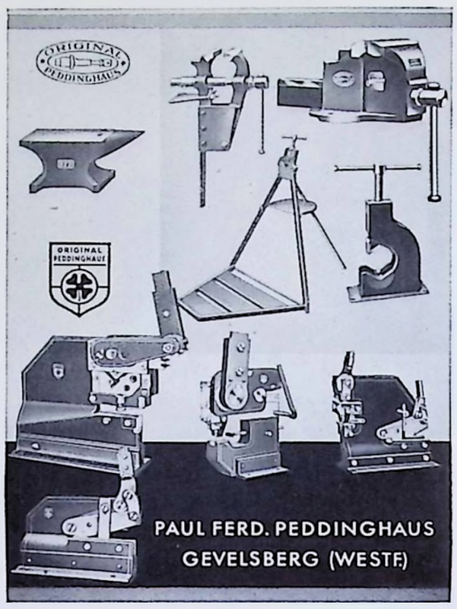

Hotels und Gaststätten in Wien
Innerhalb der Untergruppen alphabetisch geordnet

Hotels	Gaststätten
Tegetthoff P. Wolfbauer, I., Johannesgasse 23. Vornehmes Familienhaus, direkt im Stadtzentrum. Zimmer von RM. 4.— aufwärts	**Bodega** I., Schubertring 4. MUSIK UND TANZ
Windsor VI., Mariahilferstraße 15, Tel. B 27-5-55 Serie. Feinbürgerliches Familienhaus mit jedem neuzeitlichen Komfort bei zeitgemäßen Preisen	**Griechenbeisl** Älteste Gaststätte Wiens. Ausschank des berühmten Pilsner Urquells

Motorschaltwarte bis 40 A
Fernschalter bis 600 A
Überstromschalter bis 600 A
Steuergeräte

RWE-Heinisch-Riedl Schutzschalter
Gekapselte Verteilungsanlagen
Hydraulische Wagenheber

SCHIELE INDUSTRIEWERKE
Inhaber Franz Schiele
HORNBERG (SCHWARZWALDBAHN)

AUS DEM INHALT:

	Seite
Dr. *Karl Ritter von Halt:* Stationen einer westeuropäischen Sportreise	2
Il Lavoro Fascista. Das neue National-Direktorium der Nationalen Faschistischen Partei	6
Walter Kiehl: Dr. Ley besuchte Helgoland	7
Dr. *Michele Schiavone:* Das autarkische Programm der Achse	10
Rudolf Forster erzählt: Flucht von Hollywood nach Deutschland	14
Ola Vinberg: Ossian Elgström, der Titan aus Torekov	17
10 Leitsätze aus einer Dr.-Ley-Rede	22
Willy Heudtlass: Besuch bei der Zentralstelle für Kriegsgefangene in Genf	26
Lucie Lemm: Wolle — modisch verwertet	31
E. L. Andrade: Guayaquil, die Perle des Pazifik	36
Thea v. Puttkamer: „Der Capitan Codreanu hatte beschlossen, mit Deutschland zu gehen"	40
Oskar Walleck: Kulturpolitische Sendung eines deutschen Theaters im Protektorat	48
Kongreßteil:	
Deutsch-Schwedische Akademikertagung in Rostock	50
Sportliche und wissenschaftliche Fahrten durch drei Erdteile	51
Jahrestagung der Deutschen Lichttechniker	52
Werkstoff-Umstellung im Maschinen- und Apparatebau	53
Der internationale Gemeindeverband	54
Kongreßnachrichten	54

DIE FOTOGRAFEN DIESES HEFTES:

Presse-Hoffmann
Ludwig Lang — Pressereferat Dr. Ley
Foto Schüler
Weizsäcker, Marine PK.
Ursula Ostwald
Archiv Ola Vinborg
Elisabeth Häusel
Koch-Schaffhausen
Foto-Lacroix
Willy Heudtlass
Bolomey-Genf
Enit-Roma
Gioventù Italiana del Littorio
Josef Schorer, Hamburg
Ateljé Bergne, Stockholm
Archiv Alfred Block
Atelier Schneider, Berlin
Japan Photo Library
Conti Press, Kopenhagen
Karl Drbohlav, Prag
Transocean
Karl Eschen
Pressestelle des Reichsschatzmeisters, München
Friedrich August Stenzel, Leipzig
J. Scherb, Wien VI

UNSERE VERTRETUNGEN

I nostri rappresentanti • Nos représentants • Our agents

BELGIEN: Verlag der Deutschen Arbeitsfront Brüssel S.A., 77—79 Boulevard Adolphe Max Laan 77—79, Brüssel; Bankkonten: Banque de Bruxelles S.A., Brüssel. Kredietbank voor Handel en Nijverheid, Brüssel

PROTEKTORAT BÖHMEN UND MÄHREN: Verlag der Deutschen Arbeitsfront G.m.b.H., Prag, Wenzelsplatz 23, Prag II, T. 31027; Bankkonten: Verlag der Deutschen Arbeitsfront, Kreditanstalt der Deutschen, Prag; Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin. Böhmische Union-Bank, Na Prikope 29-31, Prag I

DÄNEMARK: F. K. Hecht, Bog og Tidsskrifthandel og Forlag (Buch- und Zeitschriftenvertrieb), Frederiksberggaade 5, Kopenhagen K. Bankkonto: Verlag der Deutschen Arbeitsfront, GmbH., Berlin, Den Danske Landmandsbank Hypothek- og Vekselbank Aktieselskab, Kopenhagen

ITALIEN: Ufficio della rivista Gioia e Lavoro, Via Panama 114, Roma, Tel. 81509; Bankkonto: Banca Nazionale del Lavoro, Roma, Via Friuli, Conto No. 8125

NIEDERLANDE: Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Niederlassung Amsterdam, Amsterdam C, Rokin 90, Tel. Amsterdam 47829. Bankkonto: Handel-Maatschappij H. Albert de Bary & Co., N. V., Amsterdam C

RUMÄNIEN: Representanța Generală Pentru România: Victor E. Mitchievici, Caimatei 16, București; Bankkonto: Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin. Banca Românească S.A. București I

SLOWAKEI: Buch- und Zeitschriftenvertrieb der Deutschen Gewerkschaft Pressburg, Spitalgasse 5, Pressburg, Tel. 45-21; Bankkonten: Buch- und Zeitschriftenvertrieb der Deutschen Gewerkschaft Pressburg, Kreditgenossenschaft der Deutschen, Pressburg; Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin. Böhmische Union-Bank, Pressburg

UNGARN: Magyarországi Kiadóhivatala: Palotay Pöhm G. J., Mátyás-tér 14, Budapest VIII. Tel. 13-44-61, Bankkonto: Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin. Magyar Általános-Hitelbank, Budapest K

U.S.A.: General Representative for the United States: Ernst Metting, 208 East 86th Street, Mailbox 117, New York. Bankkonto: Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin. The Chase National Bank of the City of New York, New York

UNSERE BANKVERBINDUNGEN

I nostri relazioni bancarie • Nos relations bancaires • Our bankers

BULGARIEN ..... Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Kreditbank Sofia

DEUTSCHLAND.. Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH. Berlin, Bank der Deutschen Arbeit, Berlin C 2

GENERALGOUVERNEMENT Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Allgem. Bankverein, Warschau

GRIECHENLAND. Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Banque Populaire S.A., Athen

JUGOSLAVIEN ... Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Prva Hrvatska Štedionica, Belgrad

NORWEGEN ..... Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Christiania Bank og Kredit-Kasse, Oprettet 1848, Oslo

PORTUGAL ..... Verlag der Deutschen Arbeitsfront GmbH., Berlin, Banco Lisboa & Acores. Lissabon

SPANIEN ..... Verlag der Deutschen Arbeitsfront, GmbH., Berlin. Banco Alemán Transatlántico, Sevilla

SCHWEIZ..... Zeitschriftenvertrieb „Freude und Arbeit", Schweizerischer Bankverein, Zürich

Die Zeitschrift „Freude und Arbeit" erscheint monatlich in folgenden Ausgaben:

Ii deutsch-italienisch-ungarisch mit italienischem Titel
Iu deutsch-italienisch-ungarisch mit ungarischem Titel
IIf deutsch-niederländisch-französisch mit französischem Titel
IIn deutsch-niederländisch-französisch mit niederländischem Titel
III deutsch-slowakisch-jugoslawisch mit slowakischem Titel
IV deutsch-dänisch-schwedisch mit dänischem Titel
V deutsch-englisch-spanisch mit deutschem Titel
VI deutsch-rumänisch-tschechisch mit deutschem Titel

BEZUGSPREIS

Ausland: Einzelheft RM. 1,15, Jahresabonnement RM. 13,50 • Inland (einschl. Protektorat Böhmen und Mähren): Einzelheft RM. 1,50, Jahresabonnement RM. 18,—; zuzüglich Versandspesen im In- und Auslande

Herausgegeben vom „Zentralamt für Internationale Sozialgestaltung", Berlin
Verantwortlich für den Inhalt: Hauptschriftleiter Walter Kiehl, Berlin W 35, Potsdamer Str. 180
Verlag der Deutschen Arbeitsfront G. m. b. H., Berlin C 2, Wallstr. 58, Ruf 675086

Anzeigenverwaltung: *Verlag der Deutschen Arbeitsfront G. m. b. H., Berlin C 2, Märkischer Platz 1, Ruf 670011*
Anzeigenleiter: Kurt Otto Arndt, Berlin-Hessenwinkel • Berechnung der Anzeigen nach Preisliste 11
Druck der Weltsprachendruckerei August Pries G. m. b. H. in Leipzig C 1, Brüderstraße 59, Ruf 70206

REICHSMINISTER DR. LAMMERS

BEI REICHSSCHATZMEISTER *Xaver Schwarz*

Der Führer bei Reichsschatzmeister Schwarz

Reichsaußenminister von Ribbentrop bei Reichsschatzmeister Schwarz

Reichsorganisationsleiter Dr. Ley und Stabsleiter Simon bei Reichsschatzmeister Schwarz

IL TESORIERE XAVER SCHWARZ • XAVER SCHWARZ: TESORERO DEL REICH

München, im Januar 1941

Getragen von dem wiederholt zum Ausdruck gebrachten Vertrauen des Führers hat der Reichsschatzmeister in einer Arbeit, die sich auf fast zwei Jahrzehnte erstreckt, den gesamten Aufbau der Parteiverwaltung geschaffen, die der Führer selbst einmal als einzigartig bezeichnete. Seine unbeirrbare Pflichterfüllung hat sein hohes Amt gekrönt durch die unantastbare persönliche Autorität, die er sich überall errungen hat. An seinem 65. Geburtstag dankte ihm die Bewegung und damit das deutsche Volk für seine unermüdliche Arbeit, mit der er einen nicht unwesentlichen Beitrag zum Aufstieg unseres Großdeutschen Reiches geleistet hat

Monaco, gennaio 1941

Sostenuto dalla fiducia repetutamente dimostratagli dal Führer, il Tesoriere Schwarz ha impiantato, con un lavoro di quasi due decenni, tutta l'amministrazione del Partito Nazionalsocialista, che lo stesso Führer una volta dichiarò incomparabile. Col suo fermo senso del dovere ha egli saputo conquistarsi dovunque nella sua alta carica un'autorità personale assolutamente intangibile. In occasione del suo 65.° Genetliaco, il movimento nazionalsocialista, e con esso tutto il popolo tedesco, gli esprime la sua piena gratitudine per l'indefessa fatica, con cui egli ha contribuito non poco all'ascesa del Grande Reich

Munich, enero de 1941

Apoyado en la confianza que el Führer le ha expresado repetidas veces el Tesorero del Reich ha creado la organización total de la administración del Partido; esta obra fué realizada en casi veinte años y el mismo Führer la reconoció como única en su género. Su inquebrantable cumplimiento del deber ha coronado su alto cargo con su intachable autoridad personal que ha sabido conquistarse en todas partes. Con motivo del sexagésimoquinto aniversario de su día natalicio el Partido nacionalsocialista, y con él el pueblo alemán, le agradeció su infatigable labor con la cual ha contribuido de modo no poco apreciable al resurgimiento de nuestro Gran Reich alemán